

บทที่ ๔

คำแปลจากฉบับจีนตอนโจโฉแตกทัพเรือ เทียบฉบับไทย

ตอนที่ ๓๕

(บทที่ ๔๑)

ฝ่ายซุนกวน^๒
Sun' Ch'Uan²

เข้าไปข้างในมีความวิตกนัก มิได้เป็นกินเป็นนอน ให้

กระสับกระส่าย

นางงอก๊กไถ^๒ ซึ่งเป็นแม่น้า

ถึงเล็ดสติใจมิได้

นางพญาเมือง^๒

เห็น

จึงถามว่า แรกก่อนมาเรามีได้เห็นที่จะ

Sun¹ Ch'Uan² มีอาการเช่นนั้น จึง

กระวนกระวาย และบัดนี้เหตุผลประการใด จึงมิได้เป็นกินเป็นนอน ซุนกวน

บอกว่า ข้าพเจ้าทุกข์ชรัอนนี้ เพราะรู้ข่าวว่าโจโฉ

ยกทัพมาตั้งอยู่

Ts'ao² Ts'ao¹ ยกทัพมาตั้งอยู่ริมแม่น้ำ

*ตอนที่ ๓๕ ในฉบับไทย ตรงกับท้ายบทที่ ๔๑ ในฉบับจีน

ตัวพิมพ์ใหญ่ คือ ข้อความจากสามก๊กฉบับไทย และข้อความในฉบับจีน

ที่ตรงกับฉบับไทย ตัวพิมพ์เล็ก คือ ข้อความที่แปลจากฉบับจีนเฉพาะ

ที่ต่างกับฉบับไทย

^๒ชื่อวิสามานยนามทั้งหลายในบทนี้ โปรดดูภาคผนวก ข.

ฉบับไทยเรียกชื่อตำแหน่งนี้ว่า นางงอก๊กไถ คำว่า 國太 Kuo²

- 'Tsi⁴ เป็นคำเรียกภริยาเจ้าเมือง เทียบเท่ากับคำว่า นางพญา

ชายทะเล จะมาทำร้ายเมืองเรา
Ch'ang² Chiang¹ และแม่น้ำ Han⁴ จะข่มแม่น้ำ Ch'ang² Chiang¹ มา

ข้าพเจ้าปรึกษาคับคนทั้งปวงก็มีได้พร้อมกัน ปรึกษาแก่งแย่งกันอยู่ บ้างจะให้
ไปอ่อนน้อมแก่โจโฉนั้นก็มิได้ ที่จะไม่ให้ต่อสู้กันก็มี ข้าพเจ้ามีเรื่องที่จะคิดเลย ครั้นจะต่อ
ถ้าจะคอยให้เขามารบเราแล้ว

สู้โจโฉเล่า ทหารเราก็น้อยเห็นจะสู้มิได้ ครั้นจะออกไปอ่อนน้อมก็มีไว้ใจ
เห็นน้อยจะสู้มากมิได้ ครั้นจะออกไปอ่อนน้อมก็เกรง Ts'ao²

ความสองประการนี้ข้าพเจ้าคิดมิตก จึงไม่มีความสบาย

Ts'ao¹ จะไม่รับ นาง

พญาเมือง Wu² จึงว่า "เหตุใดเจ้าจึงลืมคำของพี่สาวเราที่สั่งไว้ก่อนตาย"

Sun¹ Ch'uan² ได้ฟังก็รู้สึกดังคนสร้างเมฆ หรือคนที่ตื่นจากฝัน นึกถึงคำนั้นขึ้นมา
ได้ นี่แหละ

"นึกถึงคำมารดาขณะจวนจะตาย แล้วชักชวน Chou¹ Yu² ให้
มีความชอบในการสงคราม"

พี่ของนางพญาเมือง Wu² ว่าได้อย่างไร ขอเชิญอ่านบทต่อไป

แม่น้ำนี้ ปัจจุบันเรียกกันเป็นสากลว่า Yangtze ชื่อ Yangtze
นี้เรียกตามชื่อมณฑล Yang² Chou¹ ซึ่งตั้งอยู่ตรงปากน้ำ
แม่น้ำนี้โดยทั่วไปชาวจีนเรียกว่า 長江 Ch'ang² Ching¹ แม่น้ำยาว
หรือ 大江 Ta⁴ Chiang¹ แม่น้ำใหญ่

แม่น้ำ Han⁴ เป็นสาขาของแม่น้ำ Ch'ang² Chiang¹

๒ โคลงทำยบทในเรื่องสามก๊กนี้ แต่งเป็นคำประพันธ์ ๒ วรรค ๆ ละ ๗
คำ (ดูภาคผนวก ก. ประกอบด้วย)

บทที่ ๘๘

K'ung³ Ming² ใช้สติปัญญาปลุกใจ Chou¹ Yu²

Sun¹ Ch'uan² ตักสินใจคิดหาตาย Ts'ao² Ts'ao¹

นางงอกกโถจึงว่า เมื่อพี่เจ้าจะถึงแก่ความตายนั้นโถสังใจว่า
 นางพญาเมือง Wu² เมื่อเห็น Sun¹ Ch'uan² ตักสินใจมิได้ จึงว่า
 ในพิณยกรรมของพี่สาวเราซึ่งตายแฉ่วนั้นมีว่า ในพิณยกรรมของ Sun¹ Ts'e⁴ กล่าว
 การสังใจข้างโน้นมีสำเร็จก็ให้โถถามเคี้ยวเจี้ยว การสังใจข้างหน้ามีสำเร็จ
 การ Chang¹ Chao¹
 ให้ถามจิวอี้ ความขื่อนี้เจ้าลืมแล้วหรือ ชุนกวน
 Chou¹ Yu², บัดนี้ทำไมไม่เรียก Kung¹ Chin³ มาโถถามเล่า Sun¹ Ch'uan²
 โถฟังดังนั้นก็รำลึกขึ้นได้ สว่างหัวอก ดังว่านอนหลับตื่นขึ้น มีความยินดี
 มีความยินดี ดัง
 หาที่สัจมิได้ จึงสั่งให้คนไปหาจิวอี้ ณ เมือง กวนหยง คนไช้ยังมีทันไป
 P'o² Yang²

๙ ในฉบับจีนทุกบทต้องขึ้นต้นด้วยโคลง ๒ วรรค ซึ่งเป็นเหมือนชื่อย่อหน้าๆ
 โคลงต้นบทนี้ส่วนใหญ่เป็นโคลง ๗ โคลง ๘ มีบ้างเป็นส่วนน้อย เฉพาะตอนที่
 แปลมาทั้งหมดนี้ เป็นโคลง ๗ ทั้งสิ้น (คุณลักษณะโคลงต้นบทในผนวก ก.)

๘ Kung¹ Chin³ เป็นชื่อเรียนหนังสือของจิวอี้ ตามประเพณีจีนชาวจีน
 ทุกคนจะมีสองชื่อ ชื่อแรกเป็นชื่อที่บิดามารดาตั้งให้เมื่อแรกเกิด ครั้งเข้าโรงเรียน
 แล้ว ครูจะตั้งชื่อเรียนหนังสือให้อีกชื่อหนึ่ง ชื่อหลังนี้ไช้เรียกกันในหมู่เพื่อผู้หรือ
 คนรู้จัก ส่วนชื่อตัวชื่อนั้นเรียกกันเฉพาะในครอบครัว และในหมู่เพื่อสนิทใน
 ฉบับจีน ตอนใดที่เป็นบทบรรยาย ผู้เขียนก็ใช้ชื่อตัว ถ้าเป็นบทสนทนา ก็ใช้ชื่อเรียน
 หนังสือหรือชื่อตัวตามฐานะของผู้สนทนา ส่วนฉบับไทยไช้ชื่อตัวโดยตลอด

พอจิวยี่รู้ว่าโจโฉยกกอง

ซึ่งไปตีที่กัณฑ์ทหารอยู่ ณ ทะเลสาบ P'ie² Yang² ครั้นรู้ว่า กอง

ทัพพม่าตั้งอยู่ชายทะเล เมือง เก่งจิว จะมาตี เมืองกัณฑ์ก็รีบมา

ทัพใหญ่มาตั้งอยู่ริมแม่น้ำ Han⁴ ก็รีบมายังจังหวัด Chai²

Sang¹ โดยไม่หยุดยั้งตั้งแต่วัน เพื่อจะมาปรึกษาหารือเรื่องการทำศึกนั้น Chou¹ Yu² จึง

ฝากโลซก แจ้งว่าจิวยี่มา

มาตั้งก่อนฝาก Lu³ Su⁴ ซึ่งเป็นเพื่อนสนิทของ Chou¹ Yu² แจ้ง

ถึงก็รีบไปหา แล้วแจ้งเนื้อความซึ่งชวนปรึกษาหารือ คิคอ่านจะต่อสู้ด้วย

กองทัพโจโฉนั้นทุกประการ จิวยี่จึงว่า การทั้งนี้ ท่านอย่าวิตกเลย ไ้

เป็นธุระของเราจะคิคอ่านกระทำการเอง ท่านจงรีบไปหาขงเบ้ง

Kiung³ Ming²

มา ให้พบเราหน่อยหนึ่ง โลซกก็ขึ้นมารับมาหาขงเบ้ง

ขณะนั้น เคียวเจียวกับโกะหยง

ฝาก Chou¹ Yu² เข้าไปพักนอน ขณะ Ku⁴ Yung,¹

เคียวเหียน ไปจิก เข้ามาเยี่ยมจิวยี่

Chang¹ Hung⁴ Pu⁴ Chih⁴ เข้ามาเยี่ยม Chou¹ Yu² Chou¹ Yu²

ต้อนรับคนเหล่านี้ พาเข้าไปในห้องคำนับตามทุกสุขกันแล้ว

คำนับกันแล้ว เคียวเจียวจึงถามว่า ท่านไป

ท่านยังรู้

ทำการอยู่ ณ เมืองกวนหยงนั้น ยังรู้ข่าวกัณฑ์การ

ฉนี้ไคบ้าง

ใน Chiang¹ Tung¹ ฉนี้ไคบ้าง

จิวยี่บอกว่า ไม่รู้

๕ ที่ตั้งกองบัญชาการ ของชุนกวนในการรบกับโจโฉครั้งนี้

เตี้ยวเจียวจึงถามว่า^{๑๐} บัดนี้โจโดยกกกองทัพ มาตั้ง ณ ชายทะเล
 จึงว่า รอยเห็น มาตั้ง ณ ริมแม่น้ำ
 เมือง เกงจิว ให้มีหนังสือมาเกลี้ยกล่อมซุนกวน นายเราให้
 เมื่อเวลานี้ ให้ นายเราให้
 ออกไปหา คั้งหนึ่งจะไม่คิดทำร้าย แต่เห็นว่าจะไม่สัจจริต จะกลับทำร้ายเรา
 จะชวนไปล่าสัตว์ควยกันที่เมือง Chiang¹ Hsia⁴ แม่วา Ts'ao² Ts'ao¹.

เป็นมันคง
 มีใจจะรุกรานเรา แต่ยังซ่อนความคิดไว้ไม่ให้ปรากฏออก
 ข้าพเจ้าทั้งปวงได้
 ข้าพเจ้า

ปรึกษาว่าจะให้ซุนกวน ออกไปอ่อนน้อมตามประเพณี
 นายเรา จะได้หลีกเลี่ยงภัยอันตราย

ซึ่งจะมาสู่
 Chiang¹ Tsao¹ บัดนี้ไลซกไปหาขงเบ้ง
 บัดนี้ ซึ่งเป็นที่ปรึกษา

ของ Liu² Pei⁴ จาก
 Chiang¹ Hsia⁴ มาว่ากล่าวนายเราจะให้หอกต่อสู้
 กับโจโฉ ทั้งไลซกก็เห็นชอบไปควย ข้าพเจ้าทั้งปวงมิเต็มใจ ควยเห็นว่า
 ขงเบ้ง นี้ดีใจ จักนักกับโจโฉ คิดอ่านจะตอบแทนแก่แคนกันอยู่ จึงเชื่อถือ
 เขาคิดอ่าน
 ถอยค่านันมิได้ เนื้อความทั้งปวงนี้ก็ยังมี
 su³ su⁴ นั้นหลงผิดไปไม่รู้ตัว เนื้อความ

^{๑๐} ในฉบับจีนส่วนใหญ่อธิษฐานว่า yüeh¹ กล่าวว่า พูกว่า
 นานทีจึงจะใช้คำ "ถามว่า" หรือ "ตอบว่า"

^{๑๑} ในฉบับจีน เมื่อพวกซุนนางเมืองกังกั้งเอ๋ยถึงซุนกวนเจ้าเมือง
 จะไม่ออกชื่อ ใช้แต่คำแทนว่า "นายเรา" เป็นการแสดงความเคารพนับถือ

มิตกลงกัน คอยท่าท่านอยู่ บัดนี้ท่านมาถึงแล้ว จงไปปรึกษาให้เห็นชอบ
และผิด

จิวอี้ไคฟังจึงถามว่า ท่านทั้งปวงนี้ปรึกษาที่จะไป ออกไปค่านับโจโฉนั้น
จึงถามว่า "ความเห็นของท่านทั้งปวงต้องกันหรือไม่"
เห็นชอบกันแล้วหรือ เทียบเฉียว^{๑๒} จึงว่า ที่ปรึกษาทั้งปวงก็เห็นพร้อมกันสิ้น
Ku⁴Yung¹ จึงว่า
จิวอี้จึงว่า ที่จะไปค่านับโจโฉนั้นเราก็เห็นด้วย แต่ว่าเวลานี้ ท่านพา
เราก็คิดมานานแล้ว แต่
กันกลับไปก่อนเถิด เวลาพรุ่งนี้ เราจะไปหาซุนกวน จึงจะว่ากล่าวให้ตกลง
นายเรา

กันที่เฉียว ที่ปรึกษาทั้งปวงก็ลาไป
เทียบเกา อันตง อู่กาย^{๑๓} ฝ่ายทหารทั้งปวงนั้น
สักครูต่อมา Ch'eng²P'u,³Huang²Kai,⁴Han²Tang¹ ฝ่าย
จึงเขาไปหาฉิวอี้ ค่านับ แล้ว
Chou¹Hu² ออกไปรับ นำเข้ามา ค่านับ ได้ตามทุกซุ่ซุ่กัน แล้ว
Ch'eng²P'u³ ว่า
บอกว่า บัดนี้ท่านรู้หรือไม่ อันเมืองกังตั๋งนี้จะเป็นของผู้อื่น
แล้ว
ในไม่ช้านี้"

จิวอี้จึงตอบว่า เราหาไม่รู้ เทียบเกาจึงบอกว่า ข้าพเจ้า
ว่า

^{๑๒} ในฉบับจีน เป็นชื่อ Ku⁴Yung มีชื่อ เทียบเฉียว

^{๑๓} สองชื่อนี้ ฉบับไทยเรียงลำดับไขว้กับฉบับจีน ๆ เอ่ยชื่อ อู่กายก่อน
ฉบับไทย เอ่ยชื่ออู่กายทีหลัง

ทั้งปวงนี้เป็นข้า เกาของปิกาซุนกวน มีความรักคืออุทิศสาคูที่คิดตามมา สู่กระทำการ
รบพุ่ง ร้อยครั้งมิได้คิดแก่ชีวิต จนโตมาถึงตัวอยู่ ณ

ทั้งใหญ่และเล็กรวมหลาย ร้อยครั้งจึงได้หกจังหวัดนี้ไว้ และบัดนี้
เมืองกังคัง และบัดนี้นายเรา เชื่อถือถ้อยคำที่ปรึกษาทั้งปวง จะเอาเมืองไป
ยกให้แก่โจโฉ หากความอายุมิได้ ข้าพเจ้าทั้งนี้คงดูแลใจนักไม่เห็นด้วย
น่าเสียดายนัก พวกเราขอสู้ตายดีกว่าจะอยู่รับ

ความอับอาย

ตัว

ตัวท่านมาแล้ว ขอใ้ไควากล่าวซุนกวนอย่าให้กระทำตามถ้อยคำ
เหล่านั้น จงแข็งเมืองไว้ ถึงมาทว่าโจโฉยกมา ข้าพเจ้าทั้งปวงจะเอาชีวิต
เป็นหัวหน้าสู้รบไปจนกว่าจะตาย

จิวยี่จึงถามว่า ท่านทั้งปวงนี้ เห็นพร้อมด้วยกันแล้วหรือ อู่ยกาย
ว่า "ท่านนายพลทั้งหลาย เห็น
ไต่ยืนคังนั้นก็ ลุกขึ้นเอามือชกศรีษะ แล้วว่า ถึงหัวจะขาดก็มีขอมบ่นอบ
ก็โกรธ ลุก หน้านาก

โจโฉเลย ทหารทั้งปวงก็ร้องขึ้นพร้อมกันว่า ข้าพเจ้าทั้งปวงก็เป็นใจเดียวกัน
สิ้น จิวยี่จึงว่า ท่านทั้งปวงเห็นพร้อมกันดังนั้นเราก็ก็นเห็นด้วย

เราก็กำลังนี้ก็อยากจะรบกับ Ts'ao²Ts'

แต่เวลานี้ท่านกลับไป

ao¹ จะไปอ่อนน้อมต่อ Ts'ao²Ts'ao¹ ไต่อย่างไร แต่
ก่อนเกิด พรั่งนี้เราจะเข้าไปหาซุนกวน จึงจะว่าให้ตกลงกัน เทียบเอาและ
จนกว่าเราจะพบกับนายเรา จึง
ทหารทั้งปวงค่านับแล้วก็พากันออกไป^{๑๔}

^{๑๔} ถัดจากข้อความตอนนี้ ในฉบับจีนมีข้อความอีกสองย่อหน้า แต่ใน
ฉบับไทยไม่มี

ครูตอมา Chu^I-ko² Chin,³ Lü³ Fan⁴ และข้าราชการฝ่ายพลเรือน
 ก็มาเยี่ยม Chou^I Yu² ออกไปรับพาเข้ามา คำนับแล้ว Chu^I-ko² Chin³ ว่า
 "บัดนี้ Chu^I-ko² Liang น้องชายข้าพเจ้ามาจากทางต้นแม่น้ำ Han⁴ บอกว่า
 Liu² Pei⁴ ใครจะร่วมมือกับเราร่วมกันปราบ Ts'ao²Ts'ao^I ข้าราชการ
 ฝ่ายพลเรือนฝ่ายทหารปรึกษากันยังไม่ตกลง น้องชายข้าพเจ้าเป็นคนที่ Liu² Pei⁴
 ส่งมา เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงไม่กล้าพหูมาก ได้แต่คอยให้ท่านมาตัดสินเรื่องนี้"
 Chou^I Yu² ว่า "ข้าพเจ้าอยากจะทราบความเห็นของท่านว่าเป็นประการใด"
 Chu^I-ko² Chin³ ว่า "อันจะไปอ่อนน้อมนั้นเป็นการง่าย แต่ครั้งจะรบก็ยากที่
 จะรักษาเมืองไว้ได้" Chou^I Yu² หัวเราะแล้วว่า "ตัวข้าพเจ้าก็มีความคิด
 เหมือนกัน ฟุ้งนี้เราไปพร้อมกัน ณ โรงว่ากากร จะได้ปรึกษากัน" พวก Chu^I
 -ko² Chin³ ก็ลากลับไป

เสร็จแล้วมีคนมารายงานอีกว่า พวก Lü Meng,² Kan^I Ning²
 มาขอพบ Chou^I Yu² จึงให้เชิญเข้ามาปรึกษากันถึงเรื่องนี้ ที่จะรบก็มี ที่จะอ่อนน้อม
 ก็มี ต่างโต้เถียงกัน Chou^I Yu² จึงว่า "อย่าเพิ่งพหูมากเลย ฟุ้งนี้เราทั้งปวง
 ไปยังโรงว่ากากร ปรึกษาหารือด้วยกัน" คนเหล่านั้นก็ลากลับไป ฝ่าย Chou^I Yu²
 ก็หัวเราะอยู่คนเดียว

ครั้นเวลาเย็น โลซก พาชง เยี่ยงมาหาจิวยี้ จิวยี้

คำลง มีคนมารายว่า Lu³ Su⁴

ให้หนึ่งโดยสมควร

ออกไปรับถึงประตูกลาง^{๑๕} คำนับกันแล้ว ให้ ตามฐานะเจ้าบ้านและแขก

^{๑๕}บ้านของซุนนางจีนชั้นนี้ใหญ่นั้น ก่อนจะถึงห้องรับแขก จะมีประตู
 สามชั้น ประตูชั้นนอกเป็นประตูบาน เมื่อผ่านประตูหน้าบ้านก็มาถึงประตูชั้น
 กลางซึ่งเขาสูตัวบ้าน แล้วจึงถึงประตูชั้นในเขาสูห้องรับแขก ถ้าผู้มาหา
 เกียรติสูง เจ้าบ้านก็จะออกมารับถึงประตูชั้นนอก ถ้ามีเกียรติรองลงมา
 จะออกมารับที่ประตูชั้นกลางและชั้นในตามลำดับ

โลซกจึงถามชีวิตี้ว่า บัดนี้โจโจคิดจะทำร้ายเรา จะค้ำบัคหรือจะทำ
ขึ้นก่อนว่า สันติกับสงครามสองอย่างนี้

ประการใด ขอทานให้แจ้ง

นายเรตักสินใจไม่ได้ว่าจะถามท่านให้ท่านตักสิน ท่านมีความคิดเห็นประการใด "

ชีวิตี้จึงว่า อันโจโจทำการทั้งนี้ ถือเอาบัคสั่งพระเจ้าเหียนเต้เป็นใหญ่ ครั้น
รับสั่งเป็นใหญ่

จะขัดแย้งอยู่แล้ว ก็เหมือนคิกคคคต่อแผ่นดิน อนึ่งทหารโจโจก็มาก ล้วนมีฝีมือ
เข้มแข็งนัก ฝ่ายเราก็น้อยตัว เห็นจะสู้โจโจมิได้ ถ้าเราออกไปขบถนั้น
จะมีความสุข เราเห็นฉะนี้เป็นมั่นคง เวลาพรุ่งนี้จะเข้าไปว่ากล่าวแกชุนกวน

ให้แต่งคนออกไปค้ำบัคตามประเพณี โลซกได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่า ท่าน
ก็สะอึก จึงว่า

เราจาฉะนี้คิดนัก และแผ่นดินเมืองกังกั้งไคววราชการสืบกันมาถึงสามชั่วคนแล้ว
ก็มีไคอ้อนน้อมต่อไค ครั้นนี้ท่านจะให้ออกแก่โจโจนั้นเห็นประการใด เมื่อชุนเซ็ก
จะละให้ผู้อื่นครองไคอย่างไร เมื่อ เมื่อนายคนก่อน
จะถึงแก่ความตายนั้น ก็ไคสั่งไว้แก่ท่าน

ว่าเรื่องภายนอกให้มอบไว้แก่ท่านแม่ทัพ

ให้ช่วยท่านบุ๋บารุงชุนกวนผู้นองหวังจะให้เมืองกังกั้งมั่นคง เหมือนไคอึ้งภูเขา

เหมือนภูเขา T'ai⁴Shan^I^{๑๖}

เหตุไฉนเมื่อการมาถึงแล้วท่านจะสละเสียมมิไคช่วยท่านบุ๋บารุง จะพลอยตามถอยคำ

๑๖ ชื่อภูเขาในมณฑล

Shan^I Tung^I

สำนวนจีนใช้ ภูเขา

T' ai⁴ Shan^I

เปรียบเทียบ หมายถึงความมั่นคง

คนสองพลอกังนี้ จิวอี้จึงว่า เมืองกังคังนี้มีหัวเมืองใหญ่ขึ้นถึงหกหัวเมือง ผู้คน
 คนชี่ซาลาก ทั้งหกจังหวัดนี้ ผู้คน
 ทั้งปวงก็มากพร้อมมูล ถ้าเราจะลงใจให้ต่อสู้โจโฉนี้ ก็เหมือนหนึ่งทำให้
 อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อน จะมีความครหาติเตียนแก่เราผู้เดียว
 เหตุฉนี้เราจึงให้ขุนกวนออกไปค้ำบังโจโฉ หวังจะให้อาณาประชาราษฎร์

นายเรา

มีความลี้ภัย

Lu³Su⁴ ว่า "ไม่เป็นเช่นนั้นแน่ ท่านก็มีความสามารถ และทำเลเมืองนี้ก็
 ยากแก่การโจมตี ถ้า Ts'ao² Ts'ao¹ ยกทัพมา ก็คงไม่สมประสงค์
 ชง เบ่ง เห็นคนทั้งสองดูเถียงกันมิไคคกลาง ก็นั่ง ยิ้มฟังอยู่
 ก็นั่งกอดอกยิ้ม

จิวอี้จึงว่า ท่านหัวเราะซ้ำเจ้าหรือ ชง เบ่งจึงว่า ชิ่งซ้ำเจ้าหัวเราะ
 "ชินแส"^{๑๓}

ครั้งนี้ มิไค้เยาะท่าน หากกลั้นยิ้มโลซกมิไค้ เพราะมิไค้รู้จักลักษณะและชอบ
 ตามกาละเทศะ

มีแต่ปากก็เถียงท่าน โลซกจึงว่า เหตุไฉนท่านจึงหัวเราะเยาะ
 สิ่งไค้ ชง เบ่งจึงว่า อันจิวอี้ว่ากล่าวซึ่งจะไปบนอบต่อโจโฉนั้น เราเห็นด้วย
 เพราะถูกต้องตามหลักการ "Chou¹ Yu² กัว่า "K'ung³ Ming² เราเห็นด้วย
 โลซก เหตุไค้ท่านจึงมาเจรจากังนี้ ชง เบ่ง

รู้ความเป็นไปดี และเห็นด้วยกับเรา"

จึงว่าอันโจโฉนั้นมีปัญญาความคึกคักข่มนัก รู้จักแจ้งทหาร ในการสงครามก็ชำนาญ

^{๑๓}คำว่า "ชินแส" เป็นคำใช้เรียกขุนนางฝ่ายฉลวเรือนซึ่งมีตำแหน่ง เป็น
 ที่ปรึกษาการแผ่นดิน ขุนนางเหล่านี้มีฐานะสูงกว่าขุนนางฝ่ายทหาร การเรียกว่
 ชินแสนี้เป็นการเรียกอย่างยกย่อง

กว่าคนทั้งปวง

และอ้วนเลี้ยงอ้วนสัตว์นั้น

ตั้งแต่ครั้งก่อนจนกระทั่งบัดนี้ก็มีแต่ Lu³ Pu⁴ และ Yuan² Shao⁴ Yuan² Shu

มิไคร่จักกำลังสงครามว่าหนักและเบา อดอาจถือว่า

และ Liu² Piao ซึ่งมิไคร่

ตัวก็ คอสู่วิโจน ก็ถึงแก่อันตราย

บัดนี้คนเหล่านี้ก็ถูก Ts'ao² Ts'ao¹ ปรายสิ้นแล้ว ไม่มีผู้ใดจะกล้าต่อ

เล่าปี่นายเรานั้นก็ถือทิฐิมานะขึ้นคอสู่วิโจน

สู้กับ Ts'ao² Ts'ao¹ เว้นไว้แต่

ถือทิฐิมานะ

ก็ได้ความเดือดร้อนจนพลัดมาอยู่เมืองกังแฮ

จะได้อยู่ใกล้ตลอดไปหรือไม่ ก็พูดอยากอยู่

อันจิวยี่เป็นคนมีความคิดจะผอ่นผั้น

ประสงคฺจะรักษา

ท่านนายพลคักสินใจจะไปอ่อนน้อมต่อ Ts'ao² Ts'ao¹

เพราะประสงคฺ

บุุตรภรรยา และอาณาประชาราษฎร์ให้เป็นสว้ชนั้น เห็นควรอยู่

แล้วจะร่ำรวย มียศศักดิ์สูงชัน การที่เมืองหนึ่งจะตกไปเป็นของอีกคนหนึ่งนั้น

โลซกก็โกรธ ว่าจึงว่า ท่านว่า

แล้วแต่สวรค์ จะเสียกายไปไย"

โกรธยิ่งนัก จึงว่า

ครั้งนี้เหมือนจูงมือเราให้ไปคูก เขาคำนับโจโจนอ้ายศัทรูแผ่นดิน ควรแล้วหรือ

จะให้นายเราไป

เช่นนั้นหรือ

ขงเบ้งจึงว่า ท่านอย่าโกรธเราเลย ซึ่งจะไปคำนับโจโจนนั้น เรามี

ว่า "ข้าพเจ้ามีอุบายอันหนึ่ง จะมีให้ท่านตอง ล่าหากถึงให้คนจูงแกะ

ให้ล่าหาก จำเพาะแต่ตัว ต้องขำมน้ำขำมทะเลไปเจียวหรือ ถึงตัวท่านมิไป

หยาเหล่าเอาตราไป๘ ทั้งท่านก็ไม่จำต้องขำมน้ำไปเอง เพียงแต่ส่งคนใช้คนหนึ่ง

ก็ได้เหมือนกัน ถ้วยอุบายอันหนึ่งของเรา จะให้เอาแต่คนสองคนลง เรือลำหนึ่ง

ให้เอาคนสองคนลงเรือน้อยลำหนึ่ง ขำมไปหาโจโจน ทหารร้อยหมื่นจะพากันถอกเกราะม้วนขง

ขำมไปหาโจโจน โจโจนก็จะพาทหารร้อยหมื่นเลิกทัพกลับไปคอก จิวยี่จึงถามว่า

ถอยกลับไปเอง" Chou¹ Yu²

จึงว่า

ซึ่งท่านจะให้แตกคนสองคนข้ามไป ก็อาจสามารถจะให้โจโฉเลิกทัพไปนั้นฉีก
จงว่าให้แจ่มก่อน ขงเบ้งจึงบอกว่า

"เมือง Chiang¹ Tung¹ จะขาดคนเพียง
สองคนนี้ เปรียบเหมือนต้นไม้ใหญ่ถูกลมพัดเอาใบไม้ปลิวไปในหนึ่ง หรือเหมือนยุ้งใหญ่ใน
เมืองหลวงมีข้าวน้อยลงเมล็ดหนึ่งเท่านั้น แต่เมื่อ Ts'ao² Ts'ao¹ ได้คนสองคนนี้
คงยินดีมาก" Chou¹ Yu² จึงถามว่า^{๕๘} จะใช้คนชนิดใดไป"
เมื่อเขายังอยู่เขาโง่โลงั้นนั้น แจ้งว่าโจโฉให้ทำปราสาทแห่งหนึ่ง
จงว่า Lung² Chung¹ นั้น แจ้ง
อยู่ริมแม่น้ำเตียงโห เป็นที่สบาย
Chang¹ ตั้งชื่อว่า T'ung² Ch'ueh¹^{๖๐} จัดทำอย่างใหญ่โตยิ่งหาที่

๕๘ ตราในที่นี้คือตราตำแหน่งเจ้าเมือง เมื่อกษัตริย์ทรงแต่งตั้งให้ผู้ใด
เป็นเจ้าเมืองไปประจำตามหัวเมือง ก็จะมอบตราตำแหน่งให้แก่ผู้นั้น เมื่อเจ้า
เมืองจะไปอ่อนน้อมต่อใคร ต้องนำตราตำแหน่งของตนไปมอบให้ผู้นั้นด้วย การ
มอบตรานี้เหมือนกับมอบอำนาจสิทธิ์ขาด

ประเพณีจีนเมื่อจะไปเยี่ยม เยียนหรือเข้าหาผู้ใหญ่ คมก่นำแกะนำเหล้าไป
ด้วย แสดงความเคารพนับถือ แกะเป็นเนื้อสัตว์ที่นิยมกันแพร่หลายในประเทศจีน
โดยเฉพาะทางจีนเหนือ

๕๙ ตรงนี้ฉับมีเงินมีค่ากริยา Wen⁴ = ถามว่า

๖๐ T'ung² = ทองแดง Ch'ueh¹ = นกกระจอก ชื่อ
ปราสาทหลังนี้จึงแปลได้ว่า นกกระจอกทองแดง

แล้วจักหา ผู้หญิงที่รูปงาม มาไว้เป็นอันมาก
 เปรียบมิได้แล้วอุตสาห์แสวงหา จากหิ้งประเทศมา
 ค้วยมีน้ำใจ ก่าเรียบในมาตุคามอยู่แล้วรวานาง เคียวกักโล อยู่ ณ เมือง
 แลร์มานานว่า Ch'iao² Kung¹ ซึ่งอยู่
 กังตั้ง มีบุตรหญิงสองคน รูปร่าง
 คนโตชื่อ Ta⁴⁺ Ch'iao² คนเล็กชื่อ Siao³ Ch'iao²
 งามหาหญิงใด เสมอมิได้
 เมื่อขณะไปคูประวิมสระ ปลาที่อาศัยน้ำหายไป คุณก ๆ ก็ตกลงมา ลูกจันทร์ ๆ ก็ปิดหน้า
 โจโฉมีน้ำใจ จมูกพันอยู่ไคววไควว
 ลูกอกไม้ ๆ ก็หายหายไป เคยสมทสาขานว่า "เรามีความประสงค์
 สองอย่าง ๆ หนึ่ง คือปราบแผ่นดินจีนจนได้เป็นใหญ่ อีกอย่างหนึ่ง คือ ไค่นางสอง
 ถัรบ เมืองกังตั้งไค่แล้ว จะรับเอาหญิงสองคนนี้ไปไว้เป็นที่บำเรอของตัว
 Ch'iao² แห่ง Chiang¹ Tung¹ มาไว้ ณ ปราสาท T'ung² Ch'uen¹
 ถึงมาทว่าจะตายไปก็มีไค่พะวัภพะวน
 จะไค่ดำรงชีวิตอย่างสนุกสขานในปัจฉิมวัย ก็ไม่เสียใจ
 น้ำใจ ซึ่ง โจโฉยกทหารมาถึงร้อยหมื่นนี้ก็ เพราะปราถนาหญิงสองคนนี้
 บัดนี้ ความมุ่งหมายที่แท้จริงก็เพราะปราถนา
 เป็นเค้ามล แม้ทานเอาทองร้อยตำลึงไปให้ นาง เคียวกักโล ชื่อ เออาบุตร
 หญิงสองคนนี้ ทำไมท่านไม่ไปหา Ch'iao² Kung¹ เอาทองพันตำลึงไปซื้อนางสองคน
 สองคนนั้นมาส่งให้แก่โจโฉสมเหมือนความปราถน แล้ว โจโฉก็จะยกทัพ
 ให้คนนำไปให้แก่

๒๑ ชื่อนี้ ในฉบับจีนว่า Ch'iao² Kung¹ หมายถึงบิดาของนาง
 ทั้งสองนั้น มีชื่อมารดาทั้งที่ปรากฏในฉบับไทย

กลับไปเป็นมันคง

ขอท่านได้คิดอ่าน

นี่เป็นอุบายของ Fan³ Li³ เมื่อถวาย Hsi¹ Shih¹ ๒๒

เหตุใดท่านไม่กระทำ

ปรองคองกัน กระทำตามถ้อยคำข้าพเจ้าว่านี่เถิด จิวี่จึงว่า ซึ่งโจโฉมีความ
ตามนี้โดยเร็ว" Chou¹ Yu² ว่า

ผูกพันหญิงสองคนนี้ เหตุใดจึงจะรูดัน ยังมีสิ่งใดเป็นสำคัญอยู่บ้าง

ซง เบ่งจึงว่า อันโจโฉรักหญิงสองคนนี้ได้ผูกเป็นเพลงไว้ ข้าพเจ้าจำได้

"ลูกชายคนเล็กของ Ts'ao² Ts'ao¹ ชื่อ Ts'ao¹ Chih²

เป็นสำคัญอยู่

ชื่อเรียนหนังสือว่า Tzu³ Chien⁴ นั้น แต่งโคลงเกง Ts'ao² Ts'ao¹ เคยสั่ง

ให้แต่งโคลงบทหนึ่ง ชื่อ "เพลง T'ung² Ch'ueh¹ T'ai²" เพลงนี้มีใจความสำคัญว่า

ตระกูล Ts'ao² Ts'ao¹ จะเป็นกษัตริย์ และสมถว่าจะเอานางสอง Ch'iao² มาไว้"

Chou¹ Yu² ว่า "เพลงนั้นท่านจำได้หรือไม่" K'ung³ Ming² ว่าข้าพเจ้ารักคำโคลง
นั้นว่างามพร้อม จึงแอบลอกไว้" Chou¹ Yu² ว่า "กรุณาพองให้เราฟังสักทีเถียว"

ซง เบ่งก็ว่าโคลงนั้นให้ฟัง เป็นใจความว่า

ให้ฟังในทันที

๒๒ Hsi¹ Shih¹ (คนไทยรู้จักกันในนามว่า นางไซซี) เป็นหญิงงาม
แห่งแคว้น Che⁴ Kiang¹ มีชีวิตอยู่ในราวพุทธศตวรรษที่ ๑ เมื่อเจ้าเมือง Wu²
ยกทัพมาตีได้แคว้นนี้ Fan³ Li³ อัครเสนาบดีแห่ง Che⁴ Kiang¹ นำตัวนาง
Shih¹ เข้ามาถวาย เจ้าเมือง Wu² หลงใหลนาง ถึงละทิ้งกิจการบ้านเมือง
ที่ลี้ดแคว้น Che⁴ Kiang¹ ก็ตีเมืองคืนได้ เจ้าเมือง Wu² เสียใจมาตัวตาย ส่วน
Shi¹ Shih¹ นั้น บ้างก็ว่าถูกชาวเมือง Wu² จับทิ้งน้ำ บ้างก็ว่าหนีไปขัง Fan³ Li³

๒๓ โคลงบทนี้เป็นโคลงผสม วรรคเอก ๗ คำ วรรคโท ๒ คำ โดย
ตลอด เว้นบาทที่ ๑๔ วรรคแรก ๔ คำ และบาทที่ ๑๕ วรรคแรก ๒ คำ
วรรคหลัง ๔ คำ โคลงบทนี้มีความยาว ๔๖ วรรค แต่ฉบับไทยมีเพียง ๔
วรรค เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับนางสอง เกี่ยว

มาเพื่อกษัตริย์ซึ่งมีปัญญา ขึ้นไปบนปราสาทเพื่อความบันเทิงใจ เห็นปราสาท
กว้างขวาง คูที่สร้างของกษัตริย์ ชุ่มประตูลงใหญ่ มีปราสาทอีกสองหลังขนานปราสาท
หลังใหญ่ซึ่งอยู่กลาง ทางตะวันออก มีตึกเรียงติดต่อกันเป็นแถว บนฝั่งแม่น้ำ Chang¹
ปาร์ศัวซ้ายขวาซึ่งเราทำไว้ ชื่อว่าหยกหลงกับกิมสอง
ข้างหน้ามีคอกไม้ซึ่งเจริญงอกงาม มีปราสาทอยู่สองหลังทางด้านซ้ายและขวา ชื่อ Yu² Lung²
ข้าจะกอดนางสอง เกี้ยวไว้ทั้งซ้ายขวา ให้มีความสุขตลอดเวลา
และ Chin¹ Feng⁴ จะเอาสอง Ch'iao² มาอยู่ทางทิศตะวันออกและ
มี โหลนาทร เลย

ทศิได้ จะร่วมสุขกันทุกเช้าเย็น มองลงมาเห็นเมืองหลวงกว้างใหญ่สวยงาม มอง
ขึ้นไปเบื้องบนฟ้าก็เห็นเมฆลอยไปมา ก็ใจที่ผู้มปัญญาต่างมารวมกันอยู่ที่นี้ สมประสงค์ซึ่ง
ฝันเห็นหมิงมา^{๒๔} เจยหน้าพบลมฤดูใบไม้ผลิอันอบอุ่น ได้ยินเสียงนกนานาพรรณร้องอยู่
ริ้วฟ้าก็สร้างเสร็จแล้ว (= บ้านเมืองสงบสุข) จึงใคร่ให้ความหวังส่วนตัวสองอย่างในนั้น
ปรากฏเป็นจริงดังใจ ปกครองบ้านเมืองให้เรียบร้อย แสดงความเคารพอ่อนน้อมต่อ
เทพเจ้า ถึงสมัยพระเจ้า Huan^{๒๕} และพระเจ้า Wen^{๒๖} จะเจริญรุ่งเรืองเพียงใด
ก็ตาม ซึ่งจะเปรียบกับความสว่างสดใสของกษัตริย์พระองค์นี้จะได้หรือ

^{๒๔} ล่าวนจิ้นว่า "ฝันเห็นหมิงมา" หมายถึงดังที่

^{๒๕} พระเจ้า Huan² (...- ๑๐๑ ปีก่อนพุทธกาล) เป็นเจ้าเมือง Ch'i²

^{๒๖} พระเจ้า Wen² เป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ Chou¹ (๕๕๑ ปี

ก่อนพุทธกาล - พ.ศ. ๒๕๗)

โอ สวยงามยิ่งนัก ความดีแพร่ไปทั่ว ช่วยกู้ราชสมบัติ ยิ่งทุกแห่งให้สงบสุข
 รุ่งเรืองกึ่งแสงจันทร์และแสงอาทิตย์ ซึ่งส่องฟากฟ้าอยู่เสมอ ศักดิ์สิทธิ์อยู่เสมอ ไม่มี
 สิ้นอายุยืนเหมือน Tung¹ Huang² ไปแห่งใดก็มีขงมั่งกรนำหน้า ขึ้นราชรถไปเสมอ
 บุญบารมีของกษัตริย์แผ่ไปทั่ว ราชนครอยู่เย็นเป็นสุขมีเครื่องอุปโภคบริบูรณ์ ขอให้ปราสาท
 หลังนี้คงอยู่ชั่วกาลนาน ความสารถุยาได้สุกสิ้น

จิวอี้ได้ฟังออกชื่อนางสอง เกี่ยวกึ่งนั้นก็โกรธ กังเอาเพลิงไปจุด
 ได้ฟังก็โกรธ

เข้าในหัวใจ จึงลุกขึ้นขี่มือไปฝ่ายทิศเหนือตรงเมืองเกงจิวว่า เหม่อาย
 แล้วคำว่า

ศักรแดนดินเขา มิ่งโห้หัง เจรจาประมาณทูลเล่น ขงเบ้งเห็นจิวอี้โกรธดังนั้น
 จึงลุกขึ้น ทำเป็นห้ามว่า

ทันที ท้า "เมื่อ Shan¹ Yu² ซึ่งเป็นชนเผ่าทางเหนือของจีน ใน
 สมัยโบราณยกทัพมารุกรานเขตแดนจีนย่อย ๆ นั้น จักรพรรดิ Han⁴ ยังต้องยกเจ้าหญิงให้เป็นภรรยา
 เหนือใจแดนดินท่านมีรัก มารักหญิงสองคนนี้ประโยชน์อันใด
 บัดนี้เหนือใจท่านจะมีเสียกายหญิงสามัญเพียงสองคน"

จิวอี้จึงว่า ท่านไม่ว่าหรือ นางไต่เกี่ยวผู้พี่นั้นเป็นภรรยา
 ว่า "มีส่วนที่ท่านยังไม่ทราบอยู่ นาง

ซุนเซ็กนายเรา นางเสี่ยวเกี้ยวผู้น้องก็ดื่มนภรรยาของเรา โจโฉเจรจา

หยาบขำทั้งนี้ เราจึงโกรธ ขงเบ้งทำเป็นตลกโจก้านับแล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ว่าเลย
 ทำเป็นตลกโจก้านับแล้วว่า ไม่จริง ๆ

๒๓) ชื่อเทพเจ้าแห่งฤดูใบไม้ผลิ (ปทานุกรมจีน Tz'ü² Yuan²)

ซึ่งไค่กล่าวทั้งนี้ฉันนึกหนา ขอทานจงไค่ค้โทษเถิก จิวยี่จึ่งว่า

ที่พูดพล่อย ๆ เช่นนี้ฉันนึกหนา

จึ่งว่า "ขอสมถว่า"

อ้ายศักรู เขาคคนนี้ ขามีขอเหยียบแผนดินรวมเลย

ขงเบ้งจึ่งว่า ทานอย่าทำการด้วยโทโส จงคิดอ่านผ่อนปรนให้จึ่งดี

จึ่ง "จะลงมือทำสิ่งใดควรคิดสักสามครั้ง จะได้ไม่เสียใจภายหลัง

อันจะรู้ว่าตามความโกรธนั้น ภายหลังก็จะเสียการไป จิวยี่จึ่งว่า ทานว่า

ทั้งนี้ก็ชอบใจอยู่ อันตัวเราก็ได้รับคำชวนเช็กไว้แต่ก่อน ที่จะไปอ่อนน้อมโจโฉ

สุดท้ายก็มีไค่คำนับ

เรามาแต่เมือง

ซึ่งเราพูดมาจนบัดนี้ ก็เพื่อจะลองความคิดท่านดูเท่านั้น เรามาแต่ทะเล

กวนหยงบัดนี้ก็คิดว่า จะจัดแจงการต่อสู้

สพล P'o² Yang² ก็คิดว่าจะไปโจมตีทางเหนือ ถึงจะเอาดาบหรือขวานพาดไว้ที่กานคอ

ซึ่งจะเปลี่ยนความตั้งใจของเรานั้นไม่ได้โดยง่าย

แต่ว่ากำลังความคิดเราผู้เดียว เห็นจะมี

ขอทานไค่อนุเคราะห์ให้ยืมแขนท่านข้างหนึ่ง ช่วย

สะควก ขอทานไค่อนุเคราะห์ช่วยทำนุบำรุงด้วย

เราทำลาย Ts'ao² Ts'ao¹ อ้ายศักรูด้วย"

ขงเบ้งจึ่งว่า ถ้าท่านหาความรังเกียจมิได้ จะให้ข้าพเจ้าช่วยก็พอ

จสไค่อยู่ นิดชอบประการใดไปภายหลังก็จะช่วยคักเตือนตามสติปัญญา

เราจะอุทิศห้าตัวคังม้าหรือสุนัขของท่าน ออกกำลังช่วยท่านตามประสา

จิวยี่จึ่งว่า

และจะมากำนิษท่านอีกในไม่ช้า เพื่อรับทราบนโยบายล้มล้างศึก"

ส่วนนวนจิ้นว่า "จะทำตัวเหมือนม้าและสุนัข" หมายความว่า จะยอมตัวรับใช้อย่างเต็มกำลังเหมือนม้า และจะซื่อสัตย์เหมือนสุนัข ม้าในประเทศจิ้นใช้เป็นพาหนะในยามปกติและยามสงคราม ใช้บรรทุกสิ่งของ บางครั้งยังใช้ไถนาแทนโคกระบือ ส่วนสุนัขนั้นใช้เฝ้าประตูบ้าน

ท่านว่านี่ก็แล้ว ถ้ากระนั้นเวลาพรุ่งนี้ เราจะเข้าไปหาซุนกวน จะว่ากล่าว
"ถ้ากระนั้น

ให้จัดแจงทหารให้พร้อมยกไปกำจัดโจโฉให้ได้ ขงเบ้ง กับไลซอก
ไปทำการรบ" K'ung³ Hing² กับ Lu³ Su⁴

ได้ฟังดังนั้นแล้วก็คำนับลามาท่าอยู่
ก็คำนับลาออกมา แล้วแยกกันไป

ครั้นเวลารุ่งเช้า ซุนกวนออกวาราชการ
วันรุ่งขึ้น ข้างซ้ายขุนนางฝ่ายพลเรือนมี
Chang¹ Chao¹, Ku⁴ Yung¹ กับพวกสาวสามสิบกว่าคน ข้างขวาเป็นขุนนางฝ่าย
ทหาร^{๒๕} มี Ch'eng² P'u³, Huang² Kai⁴ กับพวกสามสิบกว่าคน ทุกคนสวมเสื้อ
และหมวกอย่างเรียบร้อย เสียงกระบี่กับเครื่องสายคาคเอากระทบกันดังกังวาน
ขุนนางฝ่ายทหารพลเรือน^{๓๐} อยู่พร้อมกัน จิวยี่เข้าไป
ฝ่ายพลเรือนทหาร แยกกันยืนคอย สักครู่หนึ่ง

คำนับแล้วว่า

Sun¹ Ch'uan² ได้ตามทุกซุซุแล้ว Chou¹ Yu² จึงว่า

^{๒๕}ตามประเพณีจีนถือว่า ฝ่ายซ้ายสูงกว่าฝ่ายขวา และทิศใต้เป็นทิศ
ที่สำคัญที่สุด เมื่อมีงานพิธี ผู้เป็นใหญ่จะนั่งหันหน้าไปทางทิศใต้ ส่วนทิศตะวันออก
และทิศตะวันตกนั้น ทิศตะวันออกสำคัญกว่าทิศตะวันตก เพราะเป็นทิศที่
พระอาทิตย์ขึ้น เมื่อหันหน้าไปสู่ทิศใต้แล้ว ทางซ้ายจึงสำคัญกว่าทางขวา
ชาวจีนให้เกียรติขุนนางฝ่ายพลเรือนมากกว่าฝ่ายทหาร ดังนั้นเวลาเข้าเฝ้า
ขุนนางฝ่ายพลเรือนจึงอยู่ทางซ้าย ฝ่ายทหารอยู่ทางขวา และจะกล่าวถึงซ้าย
ก่อนขวาเสมอ

^{๓๐}ในฉบับจีน จะเอ่ยฝ่ายพลเรือนก่อนฝ่ายทหาร เสมอ ส่วนฉบับไทย
จะไขว่กันเป็น ฝ่ายทหารพลเรือนทุกครั้ง

บัดนี้ข้าพเจ้าแจ้งว่าโจโฉยกกองทัพมาจะทำอันตรายแก่เมืองเรา

เมื่อเร็ว ๆ นี้ข้าพเจ้าได้ยินว่า มาตุคามอยู่ที่ริมแม่น้ำ แต่งหนังสือมาถึงท่าน
ท่านจะคิดประการใด ชุนกวนเห็นจิวอี้เขามาว่าดังนั้น ก็มีความยินดี จึงเอา
จึงเอาหนังสือนั้น

หนังสือซึ่งโจโฉให้มานั้นส่งให้จิวอี้ดู จิวอี้คลี่หนังสือออกอ่าน แล้วจึงว่า
แล้วหัวเราะว่า

อ้ายศัตรูแผ่นดินเขานี้ คิดว่า เมืองกังตั๋งเรามีคนที่จะรู้เท่าไร หวังจะ
สิ้นคนก็จึงกล่ามากล่าวมาถึงเพียงนี้ "

เกลียดล่อมให้ตายใจ ชุนกวนได้ยินดังนั้นจึงถามว่า เนื้อความทั้งนี้ท่านเห็น
ว่า

ประการใด จิวอี้จึงว่า ท่านได้ปรึกษาคนทั้งปวง
บรรดาขุนนางทั้งฝ่ายพลเรือนทหารทั้งปวง

แล้วหรือ เขาเห็นพ้องกันเป็นประการใด
ชุนกวนจึงว่า ปรึกษายังมีตกลง ที่จะให้เราไป
ว่า "ไปปรึกษาหารือเรื่องนี้มาหลายวันแล้ว ที่

คำนับก็ว่า จะให้ต่อสู้ว่า ความสองประการนี้แก่งแย่งกันอยู่ จึงให้เชิญท่านมา
ยังไม่ตกลงใจ จึงให้เชิญท่านมา หวัง

บัดนี้ หวังจะให้ตกลงให้ขาด จิวอี้จึงว่า ซึ่งปรึกษาจะให้ไปคำนับนั้นผู้ใด
ชุนกวนจึงมอกร้อให้ฟัง จิวอี้จึงถาม

ว่า "Chang¹ Tzu³ Pu⁴" ก็พวกทั้งหมดมีความเห็นเช่นนั้น"
เตียวเจียวว่าซึ่งท่าน จะให้ไปคำนับเห็นประการใด จงว่าให้แจ้งก่อน
ซินแส จะ

๓๑ ชื่อ เรียบหนังสือของ เตียวเจียว

เดียวเดียวจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าโจโฉมาปราบปรามบ้านเมืองทั้งนี้ กล้วยก็
รับสั่งพระเจ้าเหี้ยนเต้เป็นข้อใหญ่ หนึ่งโจโฉก็โค่นเมือง เก่งจิ๋วซ่อมสุมผู้คนไว้
รับสั่งเป็นข้อใหญ่ ทั้งยังได้

เป็นอันมาก เห็นมีกำลังใหญ่หลวงนักจะสู้มิได้

เกรียงป้องกันของเราที่จะต่อต้าน

Ts'ao²Ts'ao¹ ได้ก็มีแต่แม่น้ำ Ch'ang² Chiang¹ ไท่ชาน บัคนี่เรือรบของ Ts'ao²
Ts'ao¹ ไซ้มีแต่เพียง ๑,๑๐๐ ลำเท่านั้นก็หาไม่ Ts'ao²Ts'ao¹ ยกมาทั้งทางบกทางน้ำเราจะ

เอาอะไรมาต่อต้านไว้ จึงจะให้ไปคำนับตามประเพณีก่อน ภายหลังจึงจะคิดนอน
ฉันทไปตามควร จิวอี้จึงว่า ท่านทั้งปวงมาชวนกันปรึกษา เห็นชอบพร้อมกันดังนี้
แกล้วคนที่ไม่เอาการ และ เมืองกั๋งตั้งนี้มี เจ้า เมืองสลับ

คนที่ยึดแต่ถ้อยคำของปราชญ์สมัยโบราณ

กันมาถึงสามชั่วคนแล้ว มิได้ไปคำนับแก่ผู้ใด เหตุไฉนครั้งนี้ท่านจึงมาปรึกษาจะ
เหตุไฉน

ให้ละประเพณีเสีย เพื่อประโยชน์

ซุนกวนจึงว่า เมื่อคนทั้งปวงปรึกษาขณะนี้ ท่านไม่เห็นด้วยนั้น จะให้ทำ
ประการใดเล่า จิวอี้จึงว่า อันโจโฉนี้ เป็นที่มหาอุปราช^{๓๒} นั้น
แม้จะอ้างตนว่าเป็นอัครเสนาบดี

คือ เป็นศักรแผ่นดินของพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็และตัวท่านก็มีปัญญาความคิดตั้งอยู่ใน
ของราชวงศ์ ที่จริงเป็นศักรของแผ่นดิน อีกและตัวท่านก็มีความสามารถทาง
สัตย์สุจริต แลจะไปอ่อนน้อมแก่โจโฉอันเป็นคนมิได้ตั้งอยู่ในความสัตย์นั้นควร หรือ
การบรรพชาภิเษก มีปัญญาความคิดอาศัยงานที่อิศาและพี่ชายได้สร้างไว้ ทั้ง

๓๒ คำว่า Hsiang¹ เป็นตำแหน่งอัครเสนาบดี ในสามก๊กแปล
ศัพท์นี้ว่า มหาอุปราช

อนึ่ง เมืองก็บริบูรณ์ด้วยข้าวปลาอาหาร ทั้งผู้คนที่รักพร้อมชอบแต่จะคิดกำจัด
มีทะเลั่วทหารกล้าแข็ง เสี่ยงอาหารบริบูรณ์ ควรจะได้เป็นใหญ่ในแผ่นดินนี้ แล้วคิดกำจัด
ศัตรูแผ่นดินเสียอีก อนึ่งโจโจดยกทัพมาครั้งนี้ก็นานแล้ว ฝ่ายมาแห่งและหันฮุย
ศัตรูแผ่นดินเพื่อประเทศชาติ ทำไมจะไปคำนึงอายุศัตรูแผ่นดิน อนึ่ง Ts'ao² Ts'ao¹ ยกกองทัพ
นั้นก็ เป็นอริ เห็นจะระวังหลังอยู่ ประการหนึ่งทหารโจโจดก็เป็นชาวคอน ไม

มาครั้งนี้ ได้กระทำการที่ไม่ทัพไม่ควรทำหลายประการ ทางเหนือยังไม่รบรบศึกกับแดน
สันตติในทางเรือ ถึงจะยกมารบพุ่งก็หาถนัดไม่ แล้วก็ เป็นระดูแล้ง หญ้าแล

ของฝ่าย Ma³ T'eng² Han² Sui⁴ ซึ่งเป็นอริ แล้ว Ts'ao² Ts'ao¹ ก็ยกลงมาทาง
ฟางทั้งปวงก็เห็นไม่พอปากมาที่จะกิน อันทหารทั้งปวง เล่าก็ชาวป่า จะกินน้อย
ได้ เป็นเวลานานแล้ว นี่เป็นข้อความหลักเสียงข้อแรก ทหารชาวเหนือไม่สันตติในทางเรือ

คิดล่าแลงก็จะป่วยไข้เป็นอันมาก กำลังก็จะน้อยลงทุกที ถึงจะทำการซบเคี้ยว
Ts'ao² Ts'ao¹ หิงอานม้าชาติอพยพแทน แล้วมารบกับ Chiang¹ Tung¹ นี่เป็นข้อควร
ไปก็เสียเปรียบเราอยู่ อันการศึกครั้งนี้ข้าพเจ้ามิได้วิตกเลย จะขออาสาท่าน
หลักเสียงข้อที่สอง บัดนี้เป็นกลางฤดูหนาว หญ้าและฟางทั้งปวงก็เห็นไม่พอปากมาที่จะกิน นี่เป็น

ยกไปตั้งอยู่ปากอาจ เมืองกังแฮ กำจัดเสียให้ได้

ข้อควรหลักเสียงข้อที่สาม ทหารในภาคกลางถูกตอนซบแม่น้ำ ซบทะเลสาบมาแต่ไกล จะกิน
อยู่คิดล่าแลงก็จะป่วยไข้เป็นอันมาก นี่เป็นข้อควรหลักเสียงข้อที่สี่ Ts'ao² Ts'ao¹

ได้กระทำข้อควรหลักเสียงเหล่านี้ เพราะฉะนั้น ถึงแม้ว่าจะมีทหารมาก ก็คงแพ้ไปแน่ นอกจาก
เวลานี้แล้วคงไม่มีโอกาสที่ท่านจะจับ Ts'ao² Ts'ao¹ ได้อีก ข้าพเจ้าจะขออาสายกทหาร
ที่มีมือสีกสี่ห้าพันคนไปตั้งอยู่ที่ Hsia⁴ K'ou³

ซุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ยินดีจึงว่า

ก็ลุกขึ้นทันควันแล้วว่า "อายุศัตรูแผ่นดินเขา ประสงค์จะล้มราชวงศ์
Han⁴ แล้วตั้งตนเองเป็นใหญ่มานานแล้ว ที่เขายังเกรงกลัวอยู่ก็มีเพียงสอง Yuan²,^m
Lu³ Pu⁴, Liu² Piao³ ไล่ตัวเราเท่านั้น บัดนี้วีรบุรุษเหล่านี้ก็ตายสิ้น เหลือแต่เราผู้เดียว เรา

๓๓๓ การเรียกชื่อนั้น บางครั้งชาวจีนเรียกแต่แซ่ โดยไม่ต้องเอ่ยชื่อ
สอง Yuan² ในที่นี้ ไคแก่ Yuan² Shao⁴ และ Yuan² Shu⁴

ซึ่งท่านจะคิดต่อสู่ใจโน้น ก็เหมือน
ขอสมถว่า จะไม่เหยียบแผ่นดินร่วมกับอ้ายศัตรูเข่าซึ่ง
น้ำใจของข้า

เทพยคางประทานท่านให้แก่ข้า"

จิวอี้จึงตอบว่า อันตัวข้าพเจ้านี้
ถึงมาทว่าจะตายในสงครามก็มีไต่คิด ปรารมภ์ถึงท่านกลัวแต่จะไม่แน่นอน
ซุนกวนจึงซัก เอากระบี่ออกแล้วก็ฟันลงที่มุมโตะ
ซึ่งตั้งอยู่ตรงหน้า ประกาศ
ประกาศ

เป็นอาณัติให้ไว้ว่า ผู้ใดจะมาว่าให้เราไปคำนับโจโฉก็จะตัดศีรษะเสีย
ก็จะมีสภาพเหมือนโตะตัวนี้"

ท่าตั้งนั้นแล้วก็ยื่นกระบี่ให้แก่วิวอี้ เป็นแม่กองทัพหลวง ให้เหยียเกาเป็นปลัด
ท่า

ผู้ใดมีไต่อยู่ในนังคัมบัญชา ก็ให้ตัดศีรษะ
ให้ Ch'eng² P'u³ เป็นที่ปรึกษา ผู้ใดก็ตาม ทั้งฝ่ายพลเรือนทหาร ถ้ามีไต่อยู่ในนังคัมบัญชา
จิวอี้คำนับรับเอากระบี่ แล้วจึงว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า

ก็ให้ตัดศีรษะเสียด้วยกระบี่นี้
บัดนี้เราได้เอาอาณัติให้แล้ว ผู้ใดอย่าประมาทต่อหน้าที ๆ จะทำการรบพุ่งโจโจ
ครั้งนี้ จงไปพร้อมกันชายทะเล ถ้าผู้ใดซำคซำอยู่ จะเกณฑ์เอาราชการ
ชายแม่น้ำ ฟังคำสั่งของเราที่กองบัญชาการ เราจะปฏิบัติตามกฎ

มีทัน เราจะเอาโทษแก่ผู้นั้น ว่าแล้วก็ลาซุนกวนออกมา
อัยการศึก ซึ่งมีชื่อซำมอยู่ ๙ ขอ และอาณัติอยู่ ๕๔ ขอ" ว่าแล้วก็ลาออกมา บรรดาข้าราชการ
ฝ่ายพลเรือนทหารต่างแยกกันไป โดยมีไต่กล่าวแต่ประการใด

ครั้นมาถึงบ้าน จึงให้หาขงเบ้งมาปรึกษาว่า

ครั้น Chou¹ Yu² มาถึงที่พัก K'ung³ Ming²

บัดนี้นายเราก็ยอมที่จะต่อสู่ด้วยโจโฉแล้ว ขอ:

มาถึงแล้ว Chou¹ Yu² จึงว่า

ท่านช่วยคิดอุบายที่จะทำการนั้นเถิด

ขง เบ้งจิงว่า ซึ่งท่านจะให้เราช่วยคิดการนั้นก็จะเป็นไรมี พอจะช่วย
"อารมณ์"

คิดตามสติปัญญาไต่บ้าง แต่ทว่ายังมีวางใจเลย ค้วยเห็นอารมณ์นายท่านยัง
รวนเรนนัก จิวอี้จิงว่า ท่านกระไร จึง
จึงยังไม่ถึงเวลาเหมาะที่จะคิดแผนการ"

ว่าคั้งนี้ ขง เบ้งจิงว่า เราเห็นว่า นายท่านรู้ตัวว่าทหารโจโฉมาก ก็
ปรารมภ์อวยวาทหารตัวน้อย กลัวจะสู้มิได้ ขอทานอย่าเพอวันวายก่อน กลับ
เข้าไปพุดจา เอา เนื้อเอาใจ จนายทานอย่าให้สะคั้งสะเพื่อหนีหมั่นคงแน่นอนแล้ว
จึงจะไต่คิดการสะควก จิวอี้จิงว่า ท่านว่านี่ชอบอยู่ แล้วจิวอี้ก็กลับเข้าไป
"ซินแสวาทีนั๊ก"

หาซุนกวน ซุนกวนเห็นจึงถามว่า เวลาค่ำมีคปานนี้ ท่านเข้ามามีธุระสิ่งใด
จิงว่า คงมีเรื่อง

หรือ จิวอี้จิงว่า ข้าพเจ้าจะกะเกณฑ์ทหารทั้งปวงนั้น ยังคิดแคลงใจอยู่
สำคัญแน"

หนอยหนึ่ง จึงกลับเข้ามาหาท่าน หวังจะใคร่รู้ว่า ท่านยังมีความวิตกสิ่งใดอยู่
หรือว่าหามิได้แล้ว ซุนกวนจิงว่า ซึ่งท่านกลับเข้ามาถามเราครั้งนี้ก็อยู่แล้ว
เราก้ยังมีความวิตกอยู่หนอยหนึ่ง ค้วยโจโฉมีทหารมาก ฝ่ายเราน้อยตัวนั๊ก
กลัวจะสู้มิได้ จะเสียการไป
นอกนั้นไม่มีอะไรวิตกเลย"

จิวอี้จิงว่า นี่แลข้าพเจ้า เข้ามาบัดนี้หวังจะชี้แจงให้ท่านเข้าใจ
หัวเราะแล้ววา

ค้วยโจโฉมีหนังสือมาว่า มีทหาร ถึงร้อยหมื่นนั้น ความข้อนี้หาจริงไม่
มีทัพใหญ่ทั้งบกทั้งน้ำ ท่านจึงทั้งสงสัยและเกรง

เป็นแต่กลอุบายล่อลวงคอก อันทหารโจโฉนั้น มีอยู่แค่สิบห้าหกหมื่น
กลัง แต่ท่านไม่ค้ำนึ่งขอเท็จจริง อันทหารที่มาจากภาคกลาง และเกิน

ทั้งไต่ทหารอ้วนเสี้ยวมาเป็นเซลดค้วย
ทางมานานแล้วจึงอีกโรยเต็มที่ ก็ไม่เกินเจ็ดหมื่นแปดหมื่น

ถึงจะยกมาทำการก็จะวิตกไป โยแก่ทหาร อ้วนเสี้ยวอันเป็นคนจำใจ คิดแต่จะ
อันเป็นคนจำใจ หนึ่ง

ออกหากโจโฉอยู่ที่ค่าเช่า แม้จะทำการก็มีเต็มมือ หนึ่งทหารโจโฉ ก็มา
ทางไกล สารพัดจะขัดสน เราอยู่ใกล้ เสมียงอาหารก็บริบูรณ์ทุกสิ่งหรือจะสู้
มิได้ ถึงจะมากมาก็เหมือนน้อย ทานอย่าวิตกเลย ชาวเขาจะอาสาทหาร
ไปแต่ห้าหมื่น จะคิดทำการกำจัดโจโฉเสียให้ได้ ชุนกวน
ขอทานอย่าได้วิตกเลย"

ไต่ฟังดังนั้นก็ใจ ยกมือลูบหลังจิวอี้ แล้วว่าซึ่งท่านชี้แจงให้เรา
ฟังนั้น ทำให้เรา
บุญคุณหนักหนา นีหากว่าไต่ท่านช่วยอุปถัมภ์ แต่เดียวเจียวหาเป็น

สิ้นสงสัย แต่ ไม่มีสติปัญญา ข้าฉิกหวัง
ไต่ฟังไต่ไม่ แต่นี้ไปเรามีไต่มีความวิตกแล้ว ท่านกับ
นัก มีแต่ท่านกับ Lu³ Su⁴ ที่ใจเดียวกันกับเรา ท่านกับ Tzu³ Ching⁴ และ Ch'eng²
เทียบเอาโลซกจง เร่งจัดแจงทหาร รีบยกไปเถิด ตัวเราจะยกทหารอีกหมื่นไป
Pu³ จงเร่ง

ถ้าขัดสนประการใด จะให้คนรีบมาบอกเรา ตัวเราจะยกเข้าสู้โจโฉเอง
จิวอี้ไต่ฟังดังนั้นก็คำนับแล้วลาออกมา จึงคิดว่า ขงเบ้งนี้พูด
ท่านอย่าได้สงสัย" คำนับ คิดในใจว่า

จาหลักแหลมนัก ล่วงรู้น้ำใจนายเราไปก่อนเราอีกเล่า หนึ่งจะคิดการสิ่งใด
ก็ดูเหมือนจะข้ามศีรษะเราเสียได้ ครั้นจะนิ่งไว้บัดนี้ นานไปก็จะเป็นศัตรู
จำจะจำกัดเสียให้ได้ แล้วให้หา โลซกเข้ามา บ
แม้จะเป็นเวลากลางคืน ก็ให้คนไปหา

บอกความลับซึ่งจะคิดฆ่าขงเบ้งเสียนั้นให้ฟังทุกประการ โลซกจึงว่า ท่านคิดนี้
"Chu¹-ko²

ไม่ชอบ คว้ยโจโฉยกมาทำร้ายแก่เรา ยิ่งกำจัดเสียมิได้ และเมื่อท่านฆ่า
Chin³ เป็น

ขงเบ้งเสียแล้ว การสงครามจะคิดพันไปเบื้องหน้า แต่ตัวท่านผู้เกี่ยวข้อมีผู้

ช่วยคิดอ่านไม่ จะมีหนักอกหนักหรือ อันซง เบนนี้มีสติปัญญาพอจะช่วยท่านได้
 หนึ่งจุกักกินพี่ชายก็อยู่ในกั๊งตั้ง ถ้าให้ไปว่ากล่าวชักชวนเอามาไว้ทำราชการ
 เป็นพี่ชาย K'ung³ Ming² ขอให้ไปชักชวนเอาคน ๆ นั้นมาไว้ทำราชการ
 ควบเราจะมีคี่หรือ จิวอี้ไคฟั้งตั้งนั้นก็เห็นด้วย ครั้นเวลา
 ที่ Chiang¹ Tung¹ ควบจะมีคี่หรือ" ว่าคี่นัก

เขาจึง
 จึงไปที่กองบัญชาการ ขึ้นนั่ง ณ ที่สูง มีคนถือดาบถือขวานยืนอยู่ซ้ายขวา แล้ว

ให้หาขุนนางเข้ามาพร้อมกันในที่ปรึกษา ขณะนั้นเทียบถามมีความน้อยใจ ว่าตัว
 ให้หาขุนนางเข้ามาพร้อมกันเพื่อฟังคำสั่ง

เราเป็นผู้ใหญ่สูงอายุ จิวอี้เป็นเด็กขึ้นมาั่ง ณ ที่สูง จะให้เราเป็นผู้ใหญ่นี้
 น้อยหน้าไปนั่งปรึกษาราชการควบในที่ต่ำ ก็หมั้น
 บุตรคนโตชื่อ Ch'eng² Tzu¹

มาแทนบอกวาปวยอญ
 จิวอี้จึงว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า กองทัพโจโฉยกมาครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก
 บทกฏหมายไม่มีขอยกเว้นสำหรับโยใด ท่าน

อันเราจะคิดอ่านทำการนั้นจะโลเลมิได้ ท่านทั้งปวงจะทำการควบเรา ใครอย่า
 ทั้งหลายจงช่วยกันรักษาหน้าที่ บัคนี้ Ts'ao² Ts'ao¹ อาจหาญล่วงเกินยิ่งกว่า

เกียจคร้านย่อหย่อน ถ้าผู้ใดมิเต็มใจเช่นทำการ เราก็จะตัดศีรษะเสียดตาม
 Tung³ Cho³ สักนัศริยไปไว้ที่ Hau³ Ch'ang¹ บททหารมาตั้งอยู่ริมเขตเมืองเรา บัคนี้เราได้รับ

พระอัยการศึก
 คำสั่งจากนายเราให้ไปปราบ ท่านทั้งหลายจงช่วยกันพยายามมุ่งไปข้างหน้า กองทัพเราไปไหน
 ไม่ควรข่มเหงราษฎรทั้งปวง ถ้าผู้ใดมีความซนก็จะบูญาเห็นใจให้, ถ้าผู้ใดโหดก็จะถูกลงโทษ
 แล้วจิวอี้ก็ตั้งให้อัยกายอันตง

ทั้งสองประการนี้เราจะทำอย่างเที่ยงธรรม " สิ่งเสร็จแล้ว ก็ตั้งให้ Han² Tang² Huang²
 Kai⁴ เป็นกองหน้าคุมทหารลงเรือรบพร้อมไว้
 เป็น ไว้ให้ยกไปในวันนั้น ไปยัง San¹ Chiang¹

จึงให้เจี๊วซิมจิวท้ายคัมทหาร

K'ou³³⁵ ให้ตั้งค่าย ณ ที่นั้น นี้เป็นกองที่หนึ่ง ให้ Chiang¹ Ch'in¹, Chou¹ Tai⁴
กองหนึ่ง ให้ เล่งทองพั่วเจียงคัมทหารกองหนึ่ง
คุมทหารเป็นกองที่สอง ให้ Ling² T'ung³, P'o² Chang¹ คุมทหารเป็นกอง

ให้ ไทลจืดบองคัมทหารกองหนึ่ง
ที่สาม ให้ T'ai⁴ Shih³ Tz'u², Lu³ Meng² คุมทหารเป็นกองที่สี่

ให้ หลกซันคังสิดคัมทหารกองหนึ่ง ตั้งลี้ห่งจเตี้ย
ให้ Lu⁴ Sun⁴, Tung³ Hsi¹ คุมทหารเป็นกองที่ห้า Lu³ Fan⁴, Chu¹ Chih⁴

คัมทหาร เป็นกองสอดแนม
คุมทหารเป็นกองลาดตระเวณทั้งสี่ด้าน

ครั้นจิวอี้จัดแจงนายทัพนายกองสำเร็จแล้วจึงสั่งว่า ท่านทั้งปวงจง
สั่งให้ คนทั้งปวงเร่ง

เร่งตระเตรียมให้พร้อมมูลกัน ถ้าได้ฤกษ์แล้วเราจะยกกองทัพไปปากอ่าวเมือง
แล้วจะยกกองทัพไป นายทัพนายกอง

สั่งว่า นายทัพนายกองทั้งปวงก็ค่านับลาออกมา จัดแจงทหารตระเตรียมไว้
พร้อมตามคำจิวอี้สั่ง

ครั้นเทียบจิวอี้ เทียบเภา เห็นจิวอี้จัดแจงทหารทัพบกทัพเรือคั้งนั้นก็เอา
เห็น

เนื้อความมาบอกเทียบเภาผู้เป็นบิดาทักประการ เทียบเภาได้แจ้งคั้งนั้นก็ตกใจ
เอามือลูบเข่าว่า จิวอี้นี้กึกคึกว่าเป็นเด็กมีใครสั่งใด กลับรู้คึกกว่าผู้ใหญ่อีกเล่า
ยิ่งนักกว่า ไม่สมควรเป็นแม่ทัพ

^{๓๕}ชื่อสถานที่นี้แปลว่า ที่ ๆ แม่น้ำสามสายมาบรรจบกัน ตรงกับคำ
ไทยว่า "สบแพรง" คือบริเวณที่แม่น้ำ Han^๕ บรรจบกับแม่น้ำ yangtze^๕
(ดูแผนที่หน้า ๒๒๘ ประกอบด้วย) บางครั้งเรียกสั้น ๆ ว่า San' Chiang^๕

ทั้งมีสติปัญญาสามารถ จักแจจ

แต่บัดนี้เขาได้แสดงความสามารถถึงเพียงนี้ นับว่ามีสติ

ทหารในกองทัพถูกที่ตามขบวนศึก สมควรที่จะเป็นแม่ทัพหลวงได้ แลตัวก็คิดประ
มาทนี่ผิดมิควร เทียบเขาก็ไปหาจิวอี้ถึงที่อยู่ แล้วจึงขอขมาว่า ข้าพเจ้าถือ
จึงไปขอขมา ณ ที่กองบัญชาการ

ทิวอี้มานะว่า เป็นผู้ใหญ่ ประมาทท่านสำคัญว่าเป็นเด็ก มิได้มาปรึกษาราชการ
คำนี้ท่านนั้นผิดหนักหนา ขอท่านไต่คอคโทษแก่ข้าพเจ้าเถิด จิวอี้หัวเราะแล้ว

จึงว่า ซึ่งท่านประมาทนั้นข้าพเจ้าหาถือโทษไม่ยาววิตกเลย เทียบเขาได้โอกาส
ขบใจอย่างถ่อมตัว วันรุ่งขึ้น

ดังนั้นก็ลามา

ครั้นเวลาเช้าจิวอี้ให้หาจุกักกินเข้ามาแล้วว่า ขงเบ้งน้องท่านเป็นคนมี
วันรุ่งขึ้น

สติปัญญา

ปัญญาพอที่จะช่วยกษัตริย์เป็นอัครเสนาบดีได้

เหตุใดจึงไปฝากตัวด้วยเล่าปี่นั้นหา

เหตุใดจึงไปคุกเขาต่อ

ควรไม่

บัดนี้ไซคี้เขามาถึง Chiang¹ Tung¹ ชอบแต่จะมาอยู่ด้วยขุนกวน
แล้ว ขอรบกวมนั้นเสียไปว่ากล่าวอย่าง

นายเรา ก็จะมีศรัทธาคือเป็นสัสซือก ท่านจงไปว่ากล่าวปลอบโยนขงเบ้งน้อง—
ไม่เสียค่ายคืนกับพันโทของชายละ Liu² Pei⁴ มารับราชการที่ Chiang¹ Tung¹

ท่านให้ทั้งเล่าปี่เสียเถิด มาอยู่ทำราชการแผ่นดินเดียวกันกับเรา ทั้งตัวท่าน
ทั้งตัวท่าน

ก็อยู่ที่นี้ พี่น้องจะได้เห็นหน้ากันเขาค่าจะมีดีหรือ จุกักกินจึงว่า ข้าพเจ้ามาอยู่
"ข้าพเจ้ารู้สึกอาย

ด้วยขุนกวนนี้ยังหามีความชอบสิ่งใดไม่ ถ้ากระนั้นข้าพเจ้าจะไปว่ากล่าวน้อง
อยู่ด้วยยังหามีความชอบสิ่งใดไม่ บัดนี้ท่านแม่ทัพสั่งให้ข้าพเจ้าทำดังนี้ ทำไมข้าพเจ้าจะไม่

ข้าพเจ้าให้มาอยู่ด้วยท่านเป็นความชอบ จุกักกินคำนับแล้วก็ขึ้นมารับมาหาถึงที่อยู่
ออกแรงเล่า" ก็ขึ้นม้าทันที รับมาหา Kung³ Ming²

ถึงที่อยู่

ข่ง เบ้ง เห็นจุกักกินผู้พี่มาตั้งนั้นก็ดี จอออกไปค้ำนั้แล้วพากันเข้ามาข้างใน
ต่างคนต่างก็ร้องไห้ก็กันควยจากมาชานาน

จุกักกินจึงถามข่ง เบ้งว่า แป๊ะอ้อชกแจ^{๓๒} แดกอนนั้นทานหรือไม๊ ข่ง เบ้ง
ร้องไห้ว่า แดกอนนั้นน้องหรือไม๊"

ไต่ฟังตั้งนั้นก็รู้ว่า จิวยี่แสรงงช้ให้มาเกลี้ยกล่อม จิงว่า แป๊ะอ้อชกแจ^๓
ก็คิดในใจว่า เราแน่" จึงตอบว่า

เป็นคนโบราณนั้นจะเอามาว่าโย จุกักกินจึงว่า เจ้าวาตั้งนี้เหมือนหนึ่งหาคิด
เป็นนักปราชญ์สมัยโบราณ"

ถึงพี่น้องไม๊ อันแป๊ะอ้อชกแจพี่น้องสองคนนี้ เกิดร่วมท้อง กินนมร่วมกันมา ถึง
แม่ไปเลี้ยงเขา Shou³ Yang²

จะไปหาราชการก็มีไต่แยกย้ายกันอยู่ ถึงจะตายที่ไหนก็ตายด้วยกัน เพราะ
อดข้าวตายก็ยังมีไต่อยู่แห่งเดียวกัน บัดนี้พี่กับน้องเกิดจากแม่เดียวกัน ร่วมกินนมเต้าเดียว
สามารถความรัก อันเจ้ากับพี่เกิดมาด้วยกัน แลหาราชการต่างคนต่างอยู่
กัน แต่ต่างมีชายไม่ใช่คนเดียวกัน เจ้าคำก็อยู่ด้วยกันไม่ได้ เมื่อเปรียบเทียบกับ Po² I² Shu² Ch'i²
มิไต่เห็นกันทักเจ้าคำ ไม๊เหมือนประเพณีพี่น้องแตกอน มิไต่ความอภัยสแก่เขาหรือ
Shu² Ch'i² ซึ่งเป็นคนดี เราจะไม้อายเขาหรือ"

^{๓๒} แป๊ะอ้อเป็นพี่ ชกแจเป็นน้อง บิดาเป็นนายพลแห่งแคว้น Yin¹ นาย
พลผู้นี้ไต่ทำพินัยกรรมไว้ว่า ให้ชกแจเป็นผู้สืบตระกูล เป็นแม่ทัพ เมื่อนายพล
ตายลง ชกแจว่า ต้องให้พี่เป็นใหญ่ เพราะมีอายุมากกว่า แป๊ะอ้อว่า เป็นคำสั่ง
พ่อ น้องต้องเป็นใหญ่ ต่างไม่ยอมรับตำแหน่ง ตอพระเจ้า Chou¹ Wu³ Weng²
ก็ไต่แคว้น Yin¹ พี่น้องสองคนนี้เป็นศัตรูต่อแผ่นดิน Yin¹ ไม่ยอมเป็นข้าแคว้น
Chou¹ จึงหนีไปยังภูเขา Shou³ Yeng² อดอาหาร ต้องเกี้ยหญ้าตามภูเขา
กิน ที่ลึกลับอาหารก็ถึงแก่ความตาย

ขง เบ้งจิงว่า ซึ่งที่ว่าทั้งนี้ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย

• ที่พิศคลำมานั้นเป็นเรื่องอารมณ์ความรู้สึก ฟันธงยึดถือนั้นคือธรรม

เราพี่น้อง เกิดในแผ่นดิน พระเจ้าเหียนเต้ ควรที่จะถือความกตัญญูต่อ

เราพี่น้อง เกิดในแผ่นดิน ข้าพเจ้าจึง

แผ่นดิน ข้าพเจ้าจึงสู้ไปอยู่ควยเล่าปี เพราะว่า เป็นเชื้อสายพระเจ้า
ซึ่ง เป็นเชื้อสายราชวงศ์

เหียนเต้ หวังมิให้เสียประเพณีโบราณ เหตุใดคั้งพีจึงทิ้งแผ่นดินพระเจ้า

ถ้าที่สามารถทั้ง Chiang¹ Tung¹ ไปรับราชการอยู่ควยน้ำของกษัตริย์ก็จะ

เหียนเต้เสีย มาอยู่ในเมืองกั้งคังนี้ ให้ไกลพี่น้องหาความอาลัยมิได้ ควร

ไม่อาลัย เพราะเราเป็นราษฎรของ Han⁴ ทั้งเราพี่น้องก็จะได้อยู่ด้วยกัน ซึ่งเห็นวิธี

ที่จะทิ้ง เมืองกั้งคังเสีย ไปอยู่ทำราชการควยข้าพเจ้าจะได้เห็นหน้ากันอีก

รักษาทั้งอารมณ์ความรู้สึกและธรรมไมทรพว่าพีจะเห็นเป็นประการใด"

ฝ่ายจุกักกินไคฟั้งคังนั้นจึงคิดว่า ตัวเราอาสาหวังจะเกลี้ยกล่อมขง เบ้ง

จึงคิดว่า

บัดนี้ขง เบ้งกลับ เกลี้ยกล่อมเราอีกเล่า จมใจไม่รู้ที่จะว่ากล่าวประการใด

จึงกลับมาบอกจิวี่ตามขง เบ้งทุกประการ

ประการ Chou¹ Yu² ว่า "แล้วความเห็นของ

ท่านเป็นประการใด Chu¹-ko² Chin³ ว่า "ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาจากนายเรามา

มากมาย จะทิ้งไปได้อย่างไร" Chou¹ Yu² ว่า "เมื่อท่านมีใจกตัญญูต่อนายเราดังนี้ ก็อย่า

เพิ่มพูนมากไปเรามีอุบายจะปราบ K'ung³ Ming² ได้"

"สติพบสติยอมเข้ากันได้ ปัญญาพบปัญญายอมเข้ากันยากเหมือนเขาสัตว์ต่อเขาสัตว์

ชนกัน"

Chou² Yu² จะไค้ใช้อุบายอะไรปราบ K'ung³ Ming² เชิญอ่านบท

ต่อไปซึ่งจะอธิบายอย่างละเอียด

Ts'ao² Ts'ao¹ ถูกโจมตีที่ San¹ Chiang¹ K'ou³

วีระบุรุษมาประชุม Chiang¹ Kan⁴ ถูกอุบาย

จิวอี้แจ่งคังนั้นก็มีไคววาประการใด

ฝ่าย Chou^I Yu² ได้ฟัง Chu^I -ko² Chin³ คังนั้นกลับแค้น

นัก คัดสินใจจะคิดอุบายฆ่า K'ung³ Ming² วันรุ่งขึ้น Chou^I Yu² จึงพานาย

จึงไปลาขุนกวนว่า ข้าพเจ้าจะขออาสายกกองทัพไปรบคัวยโจโจ

ทหารทั้งปวงไปลา

ขุนกวนจึงว่า เร่งยกไปจัดแจงไว้ให้พร้อมเถิด เราจะยกหนีไปเมื่อภายหลัง

จิวอี้ก็คำนับลาขุนกวนออกมาจัดแจงทหาร แล้วชวนขงเบ้งว่า ท้าโจโฉยกมา

ออกไปพร้อมกับ Ch'eng² Pu³, Lu³ Su⁴ จะยกทหารไป

ครั้งนี้ใหญ่หลวง น้ำใจเรานี้ใครชวนทานไปด้วย ขงเบ้งแจ่งคังนั้นก็มีคามยินดี

จึงชวน K'ung³ Ming² ไปด้วย K'ung³ Ming² ยินดีทำตามคำ Chou^I Yu²

จึงรับว่าข้าพเจ้าจะไปด้วยท่าน จิวอี้ก็พาขงเบ้งลงเรือดำเดียวกันไป อันเทียบ

จึงลงเรือไปด้วยกัน แฉวยกทัพข้าม

เกาะโลซกนั้นเป็นปลัดคัมทหาร เป็นอันมาก แฉวยกทัพข้ามอ่าวไปถึงปากน้ำเมือง

กังแฮ ทางไกลปากน้ำสำกั๋งทร้อยเส้น จิวอี้จึงให้หยุดกองทัพเรือทอดไว้

ทางไกล San^I Chiang^I K'ou³ ห้าทกสี่

แล้วให้ทหารขึ้นบกค้ำคายนากันไปตามทางตะวันตก ขงเบ้งนั้น จึงลงเรือน้อย

Chou^I Yu² อยู่ค่ายกลาง

ทอดอยู่ที่ไกล เรือรบแม่ทัพ

K'ung³ Ming² ลงไปพักในเรือน้อย

จิวอี้จึงให้หาขงเบ้งขึ้นมาบนเรือรบแล้วแกล้งปรึกษาหวังจะให้ขงเบ้ง

K'ung³ Ming² มาถึงกองบัญชาการ ต่างคำนับกัน

ไปให้โจโฉจับฆ่าเสีย จึงว่า เมื่อครั้งโจโฉรบกันอ้วนเสี้ยว นั้น โจโฉมีทหาร
เสร็จแล้ว Chou¹ Yu² จึงว่า

น้อยกว่าอ้วนเสี้ยว เป็นอันมาก และโจโฉทำการสงครามชนะอ้วนเสี้ยว นั้น เพราะ
เหตุช่วยฟังคำเขาชิวยบอกลี ให้ไปตี เสบียงตำบลกัวเจาได้ ครั้งนี้โจโฉยกมา
คำ Hsun² Yu² Ch'ao² ได้

ทหารมากถึงร้อยหมื่นเศษ อันทหาร เรายกมานี้ ห้าหมื่นเศษ เห็นจะรบเอา
แปดสิบสามหมื่น ห้าหมื่น

ชนะโจโฉนั้น ชักสนจ่าจะคิดอ่านให้ทหารไปตัดเสบียงโจโฉเสียให้ได้ก่อน จึงจะ
ทำการรบพุ่งโจโฉได้ บัดนี้ โจโฉคุมเสบียงไว้ เขากิสาณ

เราสืบทราบมาว่า ไว้ที่เขา Chu⁴

แดนเมืองซงหยง อันการสงครามครั้งนี้ เล่าไชร์ จะ เป็นการขึ้นกวนนายเราฝ่าย
Tieh³ ท่านเคยอยู่ริมแม่น้ำ Han⁴ เป็นเวลานานรู้จักภูมิประเทศแดนนั้นดี ฉะนั้นข้าพเจ้า

เคียวหามิได้ ก็เป็นการ ของ เล่าปี่ นายท่านด้วย เราจะเกณฑ์ทหารให้ท่าน
จึงจะชอบคนท่านขึ้นสู้กับ Kuan¹ Yun² Ch'ang², I⁴ Ie² และ Chao⁴

พันหนึ่ง เร่งยกทัพกลับไปบอกแก่เล่าปี่ ขอเอากวนอู เคียวหุย จูล่ง รีบยกไปตัดเอา
ข้าพเจ้าจะให้ทหารท่านหนึ่งพันคน เวลากลางคืนขอท่านยกทหารไปตัดเสบียงโจโฉ

เสบียงโจโฉเสียให้ได้ เราจะไต่คิดการรบพุ่งสะดวก

ที่เขา Chu⁴ T'ieh² ขอท่านช่วยรับเอาเป็นหน้าที่ด้วย"

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า ซึ่งจิวอี้ให้มา เกือบล้อมเราไม่สมความ

คิดในใจว่า

คิดแล้วจะแกล้งให้เราไปนี้หวังจะให้โจโฉจับเราฆ่าเสีย ครั้นเราจะบิณฑริวอยู่
ไม่ไปบัดนี้จิวอี้ก็จะติเตียนว่ากลัวโจโฉ ครั้นเราจะไปเล่าจิวอี้ก็จะหัวเราะเยาะ
วามไม่เท่า แต่จ่าเราจะรับไว่ก่อนจึงจะคอยคิดกลอุบายแก้ตัวให้ได้ แล้วก็รับคำ

รับคำ

กลับมา เรือน้อย

ด้วยความยินดี Chou¹ Yu²

มีความยินดีเป็นอันมาก K'ung³ Ming² ก็คำนี้เขาออกมา

โลซกจึงถามจิวอี้ว่า ซึ่งท่านให้ข่งเบ้งไปตีเสเปียงโจโฉนั้น ท่านคิดเห็น
จึงกระซิบถามว่า คิคอย่าง

จะได้การอย่างไร จิวอี้จึงตอบว่า เราจะคิดฆ่าข่งเบ้งเสียก็กลัวความครหา
ไร "Chou¹ Yu²" จึงตอบว่า

นินทาจึงแกล้งใจข่งเบ้งไปตีเสเปียงหวังจะยึดอาวุธโจโฉให้ฆ่าข่งเบ้งเสีย สืบไป
ภายหน้าเราจึงจะไม่มีภัย แล้วคนทั้งปวงก็จะไม่คิดเตียนเรา โลซกจึงว่า ข้าพเจ้า
จะขอไปคทวงที่กิริยาข่งเบ้งว่าจะรู้ตัวหรือไม่ แล้วก็ลาจิวอี้ไปเรือข่งเบ้ง เห็น
หน้าตาข่งเบ้งไม่มีความทักขรอน จัดแจงผู้คนซึ่งจะไปนั้นปกคิอยู่ โลซกมีความ
สงสัยสารข่งเบ้งจึงถามว่า ซึ่งจิวอี้พาไปท่านไปตีเสเปียงโจโฉนั้นท่านเห็นจะได้การ
อยู่หรือ

ข่งเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า อันตัวเราในฐานะการสงคราม
ทั้งทางบกทางเรือ และกระบี่กระบองมา กระบวนรบทั้งสี่อย่างสันต์กลืน อันในเมือง
ทำไมต้อง

กั้งตั้งนี้หากคนชำนาญรบยกน้อยตัวนัก ชำนาญการสงครามดกข้างเรือรบ ถึงจิวอี้
วิตกว่าจะไม่สำเร็จ เราไม่เหมือนคน Chiang¹ Tung¹ เจินท่านและ Kung¹ Chin³

ก็เหมือนกัน โลซกจึงว่า เหตุไฉนท่านจึงว่าจิวอี้ชำนาญแต่การ
ซึ่งมีฝีมือชำนาญแต่ด้านเดียวเท่านั้น ท่านจึงว่าข้าพเจ้ากับ Kung¹

เรือ ข่งเบ้งจึงตอบว่า เราได้ยืน
Chin³ มีฝีมือแต่ด้านเดียวเท่านั้น

เด็ก ๆ ในเมืองกั้งตั้งทำเพลงว่า ตัวท่านชำนาญการสงครามฝ่ายบก อันจิวอี้
เด็ก ๆ ทางฝ่ายไต้แม่น้ำทำเพลงว่า ในการสงครามเมื่อถึงเวลาควรจะของสมุทรเผ่าคน

ไต้แต่ฝ่ายเรือท่าเดียว เราจึงคิดวาทกรรมคา เป็นชาติทหารจำเรียนไว้ให้ครบทุก
ก็ต้อง Tzu³ Ching⁴ เป็นหนึ่ง ถ้าไปทางแม่น้ำ Ch'ang² Chiang¹ ทำการรบทางน้ำ

๓๗) คานจีนเป็นคานทหาร

อย่างนี้จะควร

ก็มีผู้สามารถคือ Chou¹ Yu²

อย่างท่านมีความสามารถของสมุหนายกที่ตำแหน่งนั้น

ส่วน K'ung¹ Chin³

ก็ชำนาญแต่ศึกทางน้ำ

ไม่สามารถรบพุ่งทางบก"

โลซกจึงเอาคำของ เบ่งนั้นมาบอกแก่จิวอี้ทุกประการ จิวอี้แจ่งตั้งนั้นก็โกรธจึงว่า
ขง เบ่งนี้พูดจากุหมิ่นเราว่าไม่ชำนาญการรบ ก็ครั้งนี้เรามีไปบัดนี้ขง เบ่งก็จะซำคิ

เรียน เราอย่าให้ขง เบ่งไปเลย เราจะไม่ยอมให้

เรียน เราอย่าให้ขง เบ่งไปเลย เราจะคุมทหารหมื่นหนึ่งยกไป

ไปที่ภูเขา Chu⁴ T'ich³

คัดเสบียงโจโฉเสียเอง โลซกได้ฟังตั้งนั้นก็กลับมากบอกขง เบ่ง

มาหา K'ung³ Ming²

ตามคำจิวอี้ว่าทุกประการ

อึดแล้วบอกตาม

ขง เบ่งหัวเราะแล้วว่า อันความคิดจิวอี้มันไซ้จะไซ้เราสุจริตหาไม่ แกล้ง

ที่จริง K'ung¹ Chin³ อยากให้ Ts' ao² Ts' ao¹

จะให้เราไปตายเสียด้วยฝีมือและความคิดโจโฉ ซึ่งเราว่าจิวอี้ไม่สันต์ทำการบกนั้น
ฆ่าเรา ซึ่งเราว่า

เพราะแกล้งจะยั่วใจจิวอี้ หวังจะให้แจ่งว่าเราอยู่เพาอยู่

เราจึงพูดแค้นด้วยคำสองสามคำ K'ung¹ Chin³ ฟังแล้ว

ครั้งนี้เราคิดจะให้ขุนกวน

ไม่ถูกหู ขณะนี้กำลังต้องการคนที่มีความสามารถเป็นอันมาก

ครั้งนี้

กับ เล่าปี่คิดการ เป็นใจเดียวกันอีก เราทั้งปวงผู้เป็นบ่าวจะตั้งใจประนอมช่วยคิด

การจึงจะสำเร็จ เหตุใดจิวอี้จึงมาคิดร้ายต่อเราขณะนี้ การของนายเรามีเสีย

ไปหรือ ประการหนึ่ง อันความคิดโจโฉนั้นชำนาญการสงครามนัก มักหากลศึก

ต่าง ๆ มีคัดเสบียงอาหาร เป็นต้น

ซึ่งโจโฉยกมา

อาหารของข้าศึกเสมอ ๆ เขาชำนาญอยู่แล้ว

บัดนี้ทำไมเขาจะ

ครั้งนี้จะคิดอ่านป้องกันสะ เบียงอาหาร เป็นสามารถ ถ้าชีวียกไปเห็นจะเสียที่
 ไม่เอาทหารจำนวนมากมายมาป้องกันเสียขงอยู่แล้วหรือ จะถูกจับ
 แก่โจโจ ทานจะไปบอกกล่าวแก่วิวอี้ให้คิดรบพุ่งป้องกันแต่ฝ่ายเรือ ทหาร
 เป็นแน่ ทาน เรือก่อน ทหารฝ่าย
 โจโจนั้นชำนาญการรบ ไม่สันตการเรือ แมงกองทัพเราตามทานรบพุ่งอยู่ข้าง—
 เหนื่อยมีกำลังใจเข้มแข็งอยู่ เราควรจะคิดหักให้ทอดยแล้วจึงคิดกลอุบายเอาชนะ Ts'ao² Ts'ao¹
 เรือ ให้ทหารโจโจบอกข่าวแล้ว จึงคิดกลอุบายให้โจโจเสียที่แก่เราจงได้
 เราขอร่อนทวนช่วยไปบอก K'ung¹ Chin³ โดยใช้คำดี ๆ ก็จะชอบพระคุณมาก"
 โลกชกได้ฟังดังนั้นก็สรร เสริญขง เบ่งว่า ภูการลิกซึ่งหาผู้ใดเสมอมิได้

ครั้นเวลาค่ำโลกชกจึง

แม่จะเป็นเวลากลางคืน Lu³Su⁴ ก็อุตสาห์กลับไปหา Chou¹ Yu²
 เอาเนื้อความ ไปบอกจิวยี้ทุกประการ จิวยี้แจ้งดังนั้น

เอาเนื้อความที่ K'ung³ Ming² กล่าวไป
 ก็สันคีระษะ แล้วว่า อันความคึกขง เบ่งนี้ลิกซึ่งหลักแหลมยิ่งกว่าเราสืบส่วน แม่
 กระหิมเท้าแล้วว่า

เราไม่คิดอ่านกำจัศเสียให้ได้ ภายหน้าไปก็จะเป็นศัตรูแก่เราใหญ่หลวง โลกชก
 เสียบัดนี้

จึงพูดเอาใจว่า บัดนี้การสงครามก็มีอยู่ ท่านจะมาทำดังนี้ไม่ควร แม่ขง เบ่ง
 พูกว่า "บัดนี้ เป็นเวลาที่ต้องการคน แม่

วันวายไป ความลิกแลกำลังเราก็จะนองลง เห็นเมืองกังตั้งจะเป็นอันตราย จง
 คิดอ่านรบพุ่งให้ไค้ชัยชนะโจโจแล้ว ภายหลังถึงจะทำการประการใดก็จะได้

ภายหลังจึงคิดอุบายฆ่า
 โดยง่าย จิวยี้เห็นชอบด้วย ก็ให้ตั้ง เรือมัน้อย

เห็นจะไม่เข้าไป" ค่าย ฝ่าย Hsuan² Te²

ฝ่ายกองเรือตระเวณ เมืองกังแฮจึงเอาเนื้อความไปบอกแก่เล่าปี่ให้จัด
ฝ่าย Hsuan² Te² สั่ง Liu² Ch² ให้รักษาเมือง Chiang¹ Hsia⁴ ไว้
เล่าปี่ได้ดังนั้น

แล้วพาทหารยกมาอยู่อาวเมือง Chiang¹ Hsia⁴ มองไปทางใต้ของแม่น้ำ เห็นมีขุมมากมาย
ก็คิดว่ากองทัพเมืองกังตั้งยกมาจะทำ

หองงวาก็แน่นอน

สงครามด้วยใจโจ เล่าปี่จึงจัดแจงทหารในเมืองกังแฮให้สิ้นเชิง แล้วยกออก
จากเมืองกังแฮไปตั้งอยู่ ตำบลแฮเค้า ปรีกกัรบทหารทั้งปวงว่า ขงเบ้งไป

เมืองกังตั้ง เราก็คงไม่ทราบวาที่แลร้ายประการใด บัดนี้กองทัพเรือเมืองกังตั้ง
ยกมาทอคอย ณ ปากน้ำเมืองนี้ ผู้ใดจะสามารุ้ไปฟังข่าวขงเบ้งก็ หรัก็แลร้ายได้
บิตักจึงว่าชาวพเจ้าจะขออาสาไป เล่าปี่จึงจัดแจงเข้าของไปค้ำบิชีวิตี้ หวังจะ

Mi² Chu² และกับเหล่าเป็นการเยี่ยมเยียนทหาร
ไคฟังข่าวขงเบ้งด้วย บิตักก็รับของทั้งปวงแล้วลงเรือ ล่องไปถึงกองทัพเรือ

T'ung¹ Wu² ที่ค่าย Mi² Chu² ก็รับของทั้งปวงแล้วลงเรือล่น้อย ล่องไปถึงหน้าค่ายใหญ่ของ Chou¹
Yu² ทหารเข้าไปรายงาน Chou¹ Yu² Chou¹ เรียกให้เข้ามา Mi² Chu²

จึงขึ้นไปหาชีวิตี้ แล้วบอกว่า ของทั้งนี้เล่าปี่ หน้าแก่ทานี้ ให้แจกทหาร
ค้ำบิสองครั้งแล้วบอกว่า

ชีวิตี้มีความยินดีให้รับของทั้งปวงไว้ บิตักจึงว่า บัดนี้เล่าปี่สั่งมา
ให้รับของทั้งปวงไว้ แล้วให้ตั้งโต๊ะเลี้ยง

ชื่ออีกชื่อหนึ่งของกังตั้ง แปลว่า แคว้น พน² ซึ่งอยู่ทางตะวันออก
Tung¹ แปลว่า ตะวันออก พน² คือแคว้น พน²

มาว่าขงเบ้งมาอยู่ที่นี่นานแล้วจะให้รับกลับไป จิวอี้จึงตอบว่า การสงครามก็มี
 อยู่ อันขงเบ้งมาอยู่ที่นี่คงจะโค่นขงชกการศึกรบพุ่งโจโจ ซึ่งเล่าปี่จะให้ขงเบ้ง
 " Kung¹ Ming² กำลังคิดอุบายที่จะทำลาย Ts'ao² Ts'ao¹ ้วยเราอยู่ จะให้กลับไปได้
 กลับไปนั้นยังไม่ไต่ก่อน อันตัวเรานี้ก็มีใจรำลึกถึงเล่าปี่อยู่
 หรือ อัน อยู่ เมื่อพบแล้วจะได้ร่วม

Ts'ao² Tsao¹ ครั้นเราจะไปหาเล่าปี่ ตัวเราก็เป็นแม่ทัพ

ปรึกษาดังอุบายที่จะทำลาย

จะป่วยการบังคับบัญชาทหาร ท่านจงรีบกลับไปบอกเล่าปี่ เชิญให้มาหาเราจะ
 ต้องบังคับบัญชาทหารหาเวลาว่างมิได้ ท่าน

ได้ปรึกษากองสงครามด้วย บิดก็รับคำแล้วลากลับไป

โลซกจึงถามจิวอี้ว่า ท่านจะให้เล่าปี่มาหาท่านนั้นจะประสงค์สิ่งใด

จะร่วมคิดปรึกษาเรื่องใด"

จิวอี้ตอบว่า อันน้ำใจเล่าปี่นั้นมีใครคู่คุณคน แม้จะมาสมัครสมานด้วยเล่าปี่ นาน
 ไปก็จะทำร้ายแก่เรา จ้าจะคิดอันกว่าจักเสียแต่กำลังยังน้อยอยู่ดีกว่า เหมือนหนึ่ง

Lu³ Su⁴

ฆ่าโจรเสียคนหนึ่ง ทรัพย์สินเราจึงจะคงอยู่ แล้วจิวอี้ก็ขึ้นไปอยู่ในค่าย จึงลอบจับ

ท่านหลายต่อหลายครั้ง Chou¹ Yu² ก็ไม่ฟัง ในที่สุดก็ออกคำสั่งลับว่า "ถ้า Liu² Lei⁴

แจ่งทหารซึ่งมีฝีมือหาสืบคน ถืออาวุธอยู่ในฉากแล้วสั่งว่า เมื่อเล่าปี่จะมากิน

มา ก็ให้ซ่อนทหารถือดาบ และขวาน ๕๐ คน ไว้ใน幔 พอถึงเวลาเราจะทิ้งจอกสุรา

โตะด้วยเรา แม่ท่านทั้งปวงไต่ยินเสียเราทิ้งจอกสุราลงเมื่อใด ก็ให้ตรึงกัน

เป็นสัญญาณให้ลงมือทำการ" ฝ่าย

ออกมาจับเล่าปี่ฆ่าเสีย

ฝ่ายบิศกมาถึงเล่าปี่ จึงบอก

เนื้อความทั้งปวงแล้วว่า บัดนี้ จิวอี้ให้เชิญท่านไปหา

หา เพื่อจะปรึกษาต่าง ๆ

เล่าปีไต่ฟังตั้งนั้นก็จักแจกลง เรือจะไปหาจิวอี้ กวนอูจึง ว่าแก่เล่าปีว่า
จึงให้จักแจกลงเรือเร็วลำหนึ่งท่าท่าจะออกไปทันที ห้าม Hsuan² Te²

ซึ่งท่านจะไปหาจิวอี้นั้นไม่ชอบ ก้วยจิวอี้เป็นคนเข้าความคิดเกลือกจะทำ
ว่า " Chou¹ Yu² เป็นคนเจ้าความคิด อนึ่ง

รานแก่ท่าน อนึ่งขงเบ้งก็ยังมีไค้มีหนังสือบอกวาที่แลร้าย ขอท่านจงยับยั้งฟังก่อน
นากลัวจะมีเล่ห์หนายอะไร

สักอย่าง อย่าไปดีกว่า"

เล่าปีจึงว่า เรากับซุนกวนจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันคิดอ่านกำจัดโจโจ
เสีย บัดนี้จิวอี้ เป็นแม่ทัพโหมมาเชิญเราไปจะปรึกษาราชการก้วย ซึ่งเราจะมี
อยากจะพบกับเรา ซึ่งเรา

ไปนั้นซุนกวนกับเราก็จะแคลงใจกัน การนั้นก็เสียไป กวนอูจึงว่า แม่ท่านไม่
แม่พี่ซุนจะ

ฟังจะไปให้ไค้ ข้าพเจ้าจะขอไปก้วย จะไค้ป้องกันอันตราย เล่าปีจึง
ไปให้ไค้ น้องจะ Chang¹ Fei¹ ว่า "ซุกก็จะไปก้วย" Liu² Pi⁴ ว่า

สิ่งให้ เกี่ยวหุ้กับจูจงอยู่รักษาค่าย
"เฉพาะ Yun² Ch'ang² ตามเราไปก้วย ค่าย Chien³ Yung¹

แล้วพากวนออกแล

จงรักษา Ngo⁴ Hsien⁴ ไหม้คกง เราไปไม่นานก็กลับ" สิ่งเสร็จแล้วก็พา

ทหารสิบ เอ็คสิบสองคนลง เรือไปถึงกองทัพจิวอี้
ยี่สิบกว่าคนลงเรือลำน้อยไปยัง Chiang¹ Tung¹ และไปราวกับบิน

เล่าปีเห็นเรือรบแลค่ายตั้งเป็นขบวนเข้มแข็ง

เรือรบของเมือง Chiang¹ Tung¹ มีธงเรียงราย ทหารล้วนสวมเกราะ

ก็มีความยินดี ทหารเอาเนื้อความไปบอก ว่าเล่าปี
เตรียมพร้อมทั้งซ้ายขวา ก็ ว่า

มาแล้ว จิวอี้จึงถามว่าเล่าปีมานั้นมีทหารมากน้อยเท่าใด ทหารจึงบอกว่า เล่าปี
นั้นเอาเรือมากี่ลำ" "มีเพียง

ลง เรือ่น้อยมากกับทหาร ประมาณยี่สิบคน จิวอี้ไต่ฟังตั้งนั้นก็หัวเราะ แล้วคิดว่า

๑ ลำ และทหารตามมาเพียงยี่สิบกว่าคน" ก็หัวเราะแล้วว่า

เล่าปีถึงจะแก่ความตายเพราะความคิดเราในวันนี้ จึงให้จัดแจงทหารซึ่งสั่งไว้
"ชีวิตของคน ๆ นั้นสั้นที่สุดเพียงเท่านั้น"

พร้อมแล้วก็ออกมาจับเล่าปีถึงนอกค่าย

ซุ่มไว้เรียบร้อย

Hsuan² Te² นำ Yun² Chiang²

คำนับกันตามธรรมเนียม

และทหารยี่สิบกว่าคนตรงมาถึงห้องว่าการของแม่ทัพ

แล้ว จิวอี้ก็พาเล่าปีกวนนอกกับทหารนั้นเข้าไปในค่าย แล้วเชิญให้เล่าปีกินโต๊ะ

เชิญที่นั่งที่สูงสุด Liu² Pei⁴ จึงว่า

เล่าปีจึงว่าแกจิวอี้ว่า ตัวท่านนั้นคนทั้งปวงลือชามากกว่ามีความคิดแลฝีมือเป็น
อันมากทั้ง เป็นแม่ทัพด้วย จะมานับถือข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนบุญน้อยนี้ไม่ควร

ไม่ควร แล้วเจ้า

ของบ้าน และแขกต่างก็นั่งลง Chou¹ Yu² จึงให้ตั้งโต๊ะเลี้ยงต้อนรับ

ขณะนั้นขงเบ้ง พอเดินขึ้นมาถึงริมค่าย รู้ว่า

เล่าปีมาหาจิวอี้

บังเอิญแจวเรือมาถึงริมฝั่งได้ยินว่า

กำลังกินโต๊ะอยู่ด้วยกันในค่ายดังนั้นก็ตกใจ ขงเบ้งจึง เข้าไปลอบดูเห็นหน้า

จึงรีบเข้า

จิวอี้ที่นั่งตั้งโต๊ะอยู่ แล้วเห็น ทหารในฉากนั้นจับจับกันอยู่

แสดงความตั้งใจจะฆ่าคน ในมานทั้งสองข้างมีทหารถือดาบถือขวานซ่อนอยู่

ก็ยิ่งตกใจเป็นอันมาก แต่เห็นดีริยา เล่าปีนั้น

ก็ยิ่งตกใจ มากกว่า "จะทำอย่างไรดี " พอเหลียวดู

พจนารินเรียงอยู่ ทั้งวงนอกก็ยืนถือกระบี่อยู่ข้างหลัง

Te² เห็นไม่มีที่ท่าวิตก พูจาหัวเราะอย่างสมาย

ขงเบ้งก็ค่อยคลายใจ คิดเห็นว่าเล่าปีจะไม่เป็นอันตราย แล้วก็ลากลับมาคอย

เล่าปีอยู่ริมน้ำ

ขณะนั้นเมื่อ จิวอี้เสพรำกับเล่าปี

Hsuan² Te²

ดื่มเหล้าถึงสี่ห้าออก ครั้น

Chou¹ Yu²

ถูกขึ้นหยิบจอก

เห็นกวนอูยืนถือกระบี่อยู่ข้างหลัง เล่าปี่ จิวยี่

สุรภาพก็ว่าจะให้สัญญา พอเหลื่อมเห็น

จึงถาม ว่าทหารคนนี่ชื่อใด เล่าปี่จึงบอกว่า กวนอูเป็นน้องข้าพเจ้า จิวยี่
ถามทันทีว่า

จึงถามว่า คนนี้หรือซึ่งไปอยู่ด้วยโจโฉที่อำเภอสาฆ่ามันเหลียงมุนที่ทหารอ้วนเลี้ยง

ตกใจถามว่า ซา Yen² Liang², Wen² Chou³

เล่าปี่ก็รับว่าคนนี่แหละ จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ เหนือไหล่ซิก ๆ ออกมา

ตกใจยิ่งนัก มาเต็ม

ทั้งกาย จึงวิ่งสุร่ายี่นึ่ให้กวนอู พอไล่ซิกเข้ามา เล่าปี่จึงถามว่าซง เบ่งอยู่

โมหน้า สักครู Lu³ Su⁴

แห่งใดท่านจงช่วยบอกให้พบ เรา จะโค่นสนทนากัน

จิวยี่ได้ฟังดังนั้นก็ว่า จะสิ้นวันไปแล้วหรือ เมื่อสำเร็จการสงครามแล้ว

ว่า "เมื่อสำเร็จ

จึงค่อยพบกันเถิด เล่าปี่มีใจตอบประการใด กวนอูได้ยืนดั่งนั้นก็ช่ายตา

เถิด คงไม่ช้า" ก็ไม่กล้าพูดอีก

ให้แก่เล่าปี่ ๆ แลไปสยบทกวนอูที่นั่น จึงลุกขึ้นคำนับจิวยี่แล้วว่า ข้าพเจ้าจะ

ลาไปก่อน แม้สำเร็จการสงครามเมื่อใด จึงจะมาสนทนาควยทาน

ข้าพเจ้าจึงจะมาหาท่านเพื่อแสดงความ

ยินดีด้วย Chou¹ Yu² มิได้เชิญให้อยู่ต่อ ออกไปส่งถึงประตูค่าย Hsuan² Te²

แล้วพากวนอูแลทหาร ออกมาจากค่าย ครั้นถึงเรือ

แยกจาก Chou¹ Yu² มาริมฝั่งก็เห็น K'ung³ Ming²

ก็เห็นซง เบ่ง เขาไปนั่งอยู่ในเรือ

นั่งอยู่ในเรือ

ขง เบ้ง เห็น เล่า ปีกลับ ออกมาก ก็มีความ ยินดี จึงว่า
 Hsuan² Te² ยินดี ยิ่งนัก K'ung³ Ming² ว่า "บาย ท่าน รุ่ง ถึง อันตราย
 ในวันนี้ หรือไม " Hsuan² Te² ตกใจ สะกุง ว่า " ไม่รู้ เลย " ขง เบ้ง จึง ว่า "
 ซึ่ง ท่าน มา หา จิว ยี่ วัน นี้ หาก ไค กวน มา ค่วย จิว ยี่ จึง คิด เกรง อยุ หา ไม ท่าน จะ ถึง แก่
 ถ้า ไม่มี Yun² Chang² ท่าน คง จะ ถูก Chou¹ Yu² ซ่า ตาย แล "

ความตาย เล่า ปี่ จึง ว่า จิว ยี่ คิด ประการ ไค เรา ไม แจง ซึ่ง เรา มา ยัก นี้ หวัง จะ
 Hsuan² Te² ค่อย รุ่ ลี ก ตัว จึง ชวน K'ung³ Ming² ให้ กลับ ไป ณ
 รับ ท่าน ไป ไว ณ คาย แส ไค ค่วย กัน ขง เบ้ง จึง ทอบ ว่า ท่าน อยา วิ ตก ถึง ซ่า เจ้า เลย

Fon² Kou³
 ถึง มา ทว่า ซ่า เจ้า มา อยู่ ใน ปาก เลื่อ ปาก หมี่ ก็ ดี ก็ มี ความ สบาย ยิ่ง กว่า อยู่ ใน ถ้ำ
 เลื่อ ก็ ดี ก็ มี ความ มั่น คง เหมือน เขา

อีก
 T'ai⁴ Shan¹ ท่าน จง รีบ
 ทาน จง เร่ง ไป จัก แจง ทหาร เรือ รบ ไว ให้ พร้อ ม จะ ได้ ทำ การ สคว
 ทอ ถึง เคื่อ น อยา แรม ทา คำ จึง ให้ จู่ ลง เอา เรือ น อยมา คอย รับ ซ่า เจ้า ที่ ปาก
 เคื่อ น ลี เอิ่

แม่นำ ขาง ทิศ ทัก ชิน เล่า ปี่ จึง ถาม ว่า ความ คิด ท่าน เห็น ประการ ไค
 อยา ไค นี ก พลาค เป็น อัน ซาค "

จึง สั้ง ไว่ ดัง นี้ ขง เบ้ง จึง บอ กว่า ท่าน คอย คุ เติค ถ้า เห็น ลม พัด มา แตะ ทิศ อาค เนย์
 เมื่อ ไค ซ่า เจ้า จะ ไป หา ท่าน เมื่อ นั้น

เมื่อ นั้น Hsuan² Te² ปราณ จะ ถาม อีก K'ung³ Ming²
 แลว ขง เบ้ง ก็ ลา เล่า ปี่

ก็ เร่ง ให้ Hsuan² Te² รีบ ออก เรือ พอ พุค จม ก็ กลับ ไป ที่ อยู่

๘๘ คุ หัว ขว วัน เคื่อ น ปี ใน ณ นว ก ชู :

ไปอยู่เรือน้อย เล่าปี่นั้นก็กลับมาพบเที่ยวหุ้ญ คุ่มเรือรบห้าสิบลำตามมา ก็
Hsuan² Te² , กับ Yun² Ch'ang² และพวกทหารติดตามออกเรือไปได้ไม่กี่^{๕๐} ก็
พากันไป ณ ค่ายแฮเคา

เห็นเรือห้าทศสิบลำแล่นมาจากคันท้ำ ที่หัวเรือมีนายทหารใหญ่ คนหนึ่งยืนกุมหมอกอยู่ นั่นคือ
Chong¹ Fei¹ Chang¹ Fei¹ เกรงว่า Hsuan² Te² จะนิคพลาศ เพียง Yun² Ch'ang²
คนเดียวอาจต่อคันท้ำยาก จึงอุทิศสำหมารับ

ฝ่าย

โลกซก ธรันเล่าปี่

ฝ่าย Chou¹ Yu² ไปส่ง Hsuan² Te² แล้วกลับเข้ามาในค่าย จึงเข้าไป
ไปแล้วจึงเข้าไปถามจิวอี้ว่า ท่าน ให้หาเล่าปี่มาแล้ว เหตุใด

ถาม "ท่าน ลวง Liu² Pei⁴ มาถึงนี้แล้วเหตุใด
จึงปล่อยให้เสียไม่ลงมือ จิวอี้ตอบว่าเราไคยีนเขาเลื่องลือว่า กวนอูนั้นมีฝีมือกล้า
แข็งเหมือนทหาร เลื่อนมาก้วยเล่าปี่ ครั้นเราจะลงมือทำร้ายเล่าปี่ กวนอูนั้นอยู่
ใกล้ก็จะทำร้ายเรา โลกซกเห็นชอบก้วย ขณะนั้น พอคณิไซใจเฉเอาหนังสือมาให้
จิวอี้ ๆ สะดุ้งตกใจ รับ เคาหนังสือมา เห็นหนังสือ

เรียกให้เข้ามา คนไวยื่นหนังสือให้ Chou¹ Yu² รับ
ซึ่งสลักหลังฉนี้กันว่า มหาอุปราช พระเจ้าเหียนเต้ ให้มาถึงจิวอี้ผู้เป็นแม่ทัพ
จากหน้าของว่า อัครเสนาบดี Man⁴ ให้

จิวอี้เห็นดังนั้นก็โกรธ จึง ฉีกหนังสือขยี้ทิ้งเสีย สั่งให้เอาผู้ถือ
(เฉพาะ) " โกรธยิ่งนัก ฉีกหนังสือขยี้โยนลงไปในพื้นควาคิให้เอาผู้
หนังสือไปฆ่า เสียก้วย

ถือหนังสือไปฆ่าเสีย
โลกซกจึงว่า คำโบราณกล่าวไว้ว่า แม่เมืองใดเป็นศึกกันก็ดี อยา
"แม่สองเมืองจะวิวาทกัน ก็ไม่ฆ่ากันตู่ของกัน"

Chou¹ Yu²

^{๕๐} ดูหัวข้อ มาตราวัตรระยะทาง ในแผนก ข.

ทำอันตรายแก่ผู้ถือหนังสือและผู้นไปมา นอกจากคนแปลกปลอม เป็นอันขาด

จึงตอบว่า

ที่เคียว เหตุไฉนท่านจึงมาฆ่าผู้ถือหนังสือเสียดังนี้ จิวอี้จึงตอบว่า ซึ่งเราฆ่าผู้
ถือหนังสือเสียนั้นเพราะเหตุว่าจะให้รู้ถึงโจโฉ ว่าเรามีโคยหอ แมว่าไม่ฆ่า
เสียนั้นเพราะคิดกลัวคนทั้งปวงจะกลับว่า ให้นายเราไปขอออกแก่ข้าศึก บัดนี้ตัวเรา
ตั้งใจทำการจะกำจัดโจโฉเสียให้จงได้ เราจึงให้ตักศิระษะผู้ถือหนังสือส่งให้
คนซึ่งมาควยเอากลับไปให้แก่โจโฉ แล้วจิวอี้ให้จักแจงทัพเรือ ให้ทำเพลง เป็น
กองหน้า อันตงเป็นปีกขวา เจียวซิมเป็นปีกซ้าย ตัวจิวอี้เป็นทัพหลวง ครั้น
ปีกซ้าย ปีกขวา วัน

เวลารุ่งเช้า

รุ่งขึ้น เวลายามสี่^๑ ให้หุงหาอาหารพอยามห้า^๒ ให้ออกเรือ ตีกลองโห่ร้องแล้ว ก็
ถุกไปจะตีทัพโจโฉ

ฝ่ายคนในก็เอาศิระษะผู้ถือหนังสือมาให้แก่โจโฉ แล้วบอกเนื้อความแก่
ฝ่าย Ts'ao² Ts'ao¹ ครั้นรู้ว่า Chou¹ Yu² ฉีกหนังสือและฆ่าคนถือหนังสือ
โจโฉตกประการ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงให้ช่วยมอกับ เตียวอุ้นคุมทหาร
ก็โกรธหนัก จึงให้ ทหาร

เมือง เกงจิ๋ว เมือง เชียงจิ๋ว

และพวกทหารเมือง Ching¹ Chou¹ ที่โคยอ่อนมต Ts'ao² Ts'ao¹ ยก
ยกทัพเรือเป็นกองหน้า โจโฉเป็นทัพหลวงยกไปถึงตำบลสำกั้ง เห็นกำแหง
เป็นกองหน้ายกทัพเรือมา เป็นอันมาก

มากันเต็มแม่น้ำ Ch'ang² Chiang¹ มีนายทหารคนหนึ่ง

^๑ เวลา ๐๑.๐๐ - ๐๓.๐๐ น. กุ หัวซ้อ วันเดือนปี ในแผนก ข.
ประกอบด้วย ...

^๒ เวลา ๐๓.๐๐ น. - ๐๕.๐๐ น. กุ หัวซ้อ วันเดือนปี ในแผนก ข.
ประกอบด้วย ...

กำเหลงจึงร้องถามว่าทัพผู้ใด อัจมาสู้วัย

นั่งอยู่บนหัวเรือลำแรกตะโกนลั่นว่า "กูคือ Kan¹ Ning² ใคร

เรา ชัวมอกับเตียวอู้นก็บอกว่า เราชื่อชัวมอเตียวอู้นเป็นกองหน้ามหาอุปราชา

ชัวมอให้ Ts'ai⁴ Hsun¹ ผู้นอง

ยกมาจะทำสงครามควยทาน แล้วชัวมอให้ชัวหันผู้นอง มานั่งหน้าเรือขับทหาร
แจวเรือรบเข้าไป เมื่อเรือ

แจวเรือรบเข้าไป กำเหลงจึงเอาเกาทัณฑ์ยิงไปถูกชัวหันตาย

ทั้งสองลำเข้าใกล้กัน ยิงไปถูก Ts'ai⁴ Hsun¹ ลมลงพร้อม

กับเสียงถูกเกาทัณฑ์

ในขณะนั้นทหารกองหน้า แลปีกซ้ายปีกขวาของกำเหลงก็เร่งเรือรบเข้า
กองหน้าของ

ไป แล้วระดมยิงเกาทัณฑ์ไปคังหาฝน กองทัพชัวมอเตียวอู้นก็แตกพ่ายไปปะทะ

ทัพโจโฉ กำเหลงกับอันตงเจียวซิมก็เร่งเรือรบไล่ฆ่าพันทหารโจโฉล้มตาย

ตรงเข้าไปกลางทัพ Ts'ao² Ts'ao¹

เป็นอันมาก จนเวลาเที่ยง จิวอี้เห็นคังนั้นก็ขี่ม้าพ้อให้ทหารกลับมา กำเหลง
ทัพ Ts'ao² Ts'ao¹ ส่วนมากเป็นชาวมณฑล Ch'ing¹ Chou¹ และ Hsu² Chou¹ ไม่ช้า

จึงถามจิวอี้ว่า ทัพโจโฉแตกทหารเราไล่ทวงที่ติดตามไป เหตุใดท่านมาขี่ม้าพ้อ
บัญชาการรบทางเรือบนแม่น้ำใหญ่ พอเรือรบโคลงเคลงตามคลื่นก็ขึ้นทรงตัวอยู่ไม่ได้ ส่วนพวก

ให้กลับมา จิวอี้จึงตอบว่าทหารเราน้อยกว่าโจโฉ ครั้นจะไล่ให้ทหารตามไป

Kan¹ Ning² นั้นหมู่เรือรบทั้งสาม แล่นไปมาในแม่น้ำอย่างชำนาญ Chou¹ Yu² ก็เร่งเรือรบ

เกรงโจโฉจะซุ่มเรือไว้ที่คั่นแหลม เราก็จะเสียที จึงขี่ม้าพ้อให้กลับมาหวังจะ
เข้ามาช่วยรบ ทหาร Ts'ao² Ts'ao¹ ถูกลูกเกาทัณฑ์ไม่ถ้วน รบฆ่าฟันกันตั้งแต่

เอาฤกษ์ชนะไว้ แล้วให้เรือรบทั้งปวงทอดคอบกลางกระบวน

เก้านาทีกาตั้งสิบห้าทีกา แม้จะมีชัย แต่ Chou¹ Yu² กลัวว่า นานไปกำลังน้อยจะสู้

กำลังมากไม่ได้ จึงออกคำสั่งให้ขี่ม้าพ้อเรียกเรือกลับมา

ตอนที่ ๔๑

ฝ้ายโจโฉครั้นแตกมาก็ขึ้นไปค่าย

ค่ายยก จักแจงทหารทั้งปวง เรียก Ts'ai⁴ Mao⁴
แล้วว่าแกช่วยมอเตี้ยวอุ๋นว่า ทหาร เมืองกึ่งตั้งน้อยกว่าเรา
และ Chang¹ Yun³ แล้วบอกว่า "ทหาร Tung¹ พู² น้อยกว่าเรา

เหตุใดจึงแตกมา หรือตัวทั้งสองมิไคตั้งใจทำการโดยสุจริตแกลังให้เสียมาดังนี้
แต่เรากลับแพ้ ทั้งนี้เพราะตัวมิไคระวัง "

ช่วยมอชิงว่า ทหาร เมือง เกงจิว ไคไคฝึกสอนละไว้นานแล้ว ประการ
Ts'ai⁴ Mao⁴ "ทหารเรือเมือง Ching¹ chou¹ มี
หนึ่ง เล่าทหาร ของท่านก็ล้วนแต่ชาวคอน ไม่ชำนาญในทัชเรือ จึงเสียที่แกจิวอี้

มาจากณฑล Ch'ing¹ Chou¹ และ Hsu² Chou¹ แต่ไหน
เพราะเหตุนี้ ขอให้ท่านคิดอ่านเอาเรือทอดคอกันลอม เป็นค่ายไว้กลางน้ำ
แต่ไรมาพวกนี้ไม่ชินกับการรบทางน้ำ จึงเสียทีเพราะเหตุนี้ ขอให้ท่านคิดอ่านตั้งค่ายไว้ตามน้ำ
จึงให้ทหาร เมืองชีจิว เมืองเซียงจิว เข้าอยู่ภายใน ทหาร เมือง เกงจิว ยूरอบ
ให้ทหารเมือง Hsu² Chou¹, Chou¹ เข้า

นอกฝึกสอนให้เจนีในการทัพเรือจงไค แล้วคิดการทำศึกแกจิวอี้สืบไป โจโฉ
สอนทุกวันให้

ไคฟังดังนั้น จึงว่า ตัวท่านทั้งสองนี้ก็ชำนาญในการสงครามทั้งทัพบกทัพเรือ
จึงว่า เป็นแม่ทัพเรือแล้ว คิดอ่านอย่างไรก็ทำไป ไม่
เราก้ไว้ จตั้งให้ เป็นแม่ทัพผู้ใหญ่แล้ว แม่ท่านเห็นตีประการใดก็เร่งฝึกสอนเด็ก
จำเป็นต้องบอก ทำไม่ต้องบอกเรา แม่แต่เรื่องเล็กเรื่องน้อย "

ช่วยมอกับ เตี้ยวอุ๋น ไคฟังดังนั้นก็ลาโจโฉออกมา จึงให้เรือใหญ่
ก็ลา Ts'ao² Ts'ao¹ ออกไปฝึกทหารเรือ

ไปทอควง เป็นค่ายลงตามชายทะเล ไวของสำหรับจะเข้าออก
ชายแม่น้ำ Ch'ang² Chiang¹ ไว้

ชายทะเล ไ่ว่ของสำหรับจะเข้าออกยี่สิบสี่ประตุ แล้วจัด
 ชายแม่น้ำ Ch'ang²Chiang¹ ไ่ว่ ให้เรือเล็ก
 ทหารลง เรือรบแจวหนึ่งและไล่ ปีกหักหวังจะให้พวกเรือชำนานาญในที่รบ ครั้นเวลา
 ทอกลู่วางใน เข้านอกออกในได้ ครั้นเวลา
 กลางคืนทหารในกองทัพเรือทัพบกโจโจตั้งปวงก็จุกคบเพลิงสว่างไปตั้งกลางวัน
 สว่างจนท้องฟ้าและพื้น

แต่ค่ายบกทหารโจโจตั้งรายกันไปทางไกลประมาณสามพันเส้น
 นำเป็นสี่แดงไปหมก แต่ สามร้อย

กว่า Li³ (ลี) ควันไฟไม้ซากระยะ
 ฝ่ายจิวี่ครั้งมีชัยชนะ กลับมาถึงค่ายก็ป้อนมาเห็นทหารใน ญวน้อยข้างปวง
 ทั้งสามกองทัพ

แล้วแดงหนึ่งลือไปแจ้งขอราชการแก่ขุนกวน ตามซึ่งได้รับฟังกันทุกประ
 พลาจแดง เจ้าเมือง หน² ตาม
 กวร ในเวลากลางคืนวันนั้น จิวี่ แลเห็นแสงเพลิงฝ่ายทิศตะ
 ขึ้นไปที่สูง มองออกไปแลเห็น

วันตกเป็นอันมาก จึงถามทหารทั้งปวงว่านั่นแสงเพลิงอันใด ทหาร
 สว่างเป็นแนวสุดขอบฟ้า ทหารซึ่งอยู่ไกลบอกว่า แสงเพลิงทั้งหมดเป็นแสงสว่าง
 บอกว่า แสงเพลิงขึ้นคือค่ายโจโจ จิวี่ได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ครั้นเวลารุ่งเช้า
 ของกองทัพฝ่ายเหนือ Chou¹ Yu² ก็ตกใจ วันรุ่งขึ้น Chou¹ Yu²
 จิวี่จัดทหารที่มีฝีมือกับ เครื่องเล่นกระจับปี่สี่ซอลง เรือลำหนึ่งรีบไปคูในทัพโจโจ
 ใครจะไปดูสภาพค่ายน้ำของ Ts'ao² Ts'ao¹ ค่ายตนเอง จึงให้จัดเตรียมเรือใหญ่ลำหนึ่ง
 แล้วก็ให้ทำเพลงมโหรี แกล้งปลอมเป็นเรือลูกค้าทองเที่ยวไปมา เห็นทหารโจโจ
 พาพวกมโหรีกับนายทหารที่มีฝีมือสี่ห้าคน ให้ทุกคนนำเกาทัณฑ์ที่แข็งแรงไป แล้วลงเรือแล่นไป
 พอใกล้จะถึงค่าย

^๑ Li³ เป็นมาตราวักระยะทางของจีน Li³ เท่ากับ ๘๐๐ เมตร
 หรือ ๑๐ เส้น มาตราวักระยะทางนี้ต่อไปจะใช้คำว่า ลี ทุกครั้ง

ตั้งกระบวนทัพเรือ ชัวมอเป็นนายหัตถทหารทั้งปวง

ค่าย Ts'ao² Ts'ao¹ ก็สั่งให้ทอดสมอซึ่งทำด้วยหิน แล้วให้ทำเพลงมโหรี ลอบดู

จิวอี้เห็นคังนั้นก็ตกใจ จึงถามทหารซึ่งมาด้วยนั้นว่า ทหารโจโจโฉผู้ใด
ค่ายน้ำ Ts'ao² Ts'ao¹ แล้วตกใจยิ่งนัก พลงว่า " เซษ่านฉูในการจัดทหารเรือเก่ง
เป็นแม่ทัพเรือฝึกหัตถทหารทั้งปวงคังนี้ ทหารซึ่งรู้จักนั้นบอกว่า อันนายทัพเรือโจโจ
เหลือเกิน " แล้วถามว่า " ใครเป็นแม่ทัพเรือ " ทหารที่อยู่ใกล้จึงบอกว่ " Ts'ai⁴ Mao⁴
นั่นชื่อ ชัวมอเตี้ยวอู๋น ไค้ฝึกทหารทั้งปวง จิวอี้แจ้งคังนั้นจึงคิดว่า ชัวมอ

Ts'ai⁴ Mao⁴, Chang¹ จึงคิดว่า " สองคนนี้อยู่ Chiang¹ Tung¹ มาเป็นเวลา
เตี้ยวอู๋นนี้เดิม เป็นชาวเมืองกังตั้ง ชัวนาญรบทางเรือนี้จักจะคิดกลอุบาย
นาน ชัวนาญ

กำจัดชัวมอเตี้ยวอู๋นเสียให้ได้ เราจึงจะได้ทำศึกแก่โจโจโฉไปภายหน้าไม่ขัดสน
คนสองคนนี้

ในขณะนั้น ทหารโจโจโฉเห็นก็ เอาเนื้อความไปบอกแก่โจโจโฉว่า
ขณะที่ Chou¹ Yu² แอบดูอยู่นั้น ทหารก็รีบเอา ในทันที่ว่า
จิวอี้ลอบมากดูทหาร เราฝึกสอน โจโจโฉจึงให้ทหาร เอา เรือรบออกไล่จับฝ่ายจิวอี้
ค่ายของเรา Ts'ao² Ts'ao²

เห็นเรือแข่งประหลาดออกมา ก็ให้ทหารทั้งปวงรีบแจวหนีกลับไป ณ ค่ายทหาร
เห็นธงในค่ายเคลื่อนไหว จึงรีบถอนสมอ ให้ฝ่ายสองข้างเรือรีบแจวหนีอย่างสุดกำลังรทกั
โจโจโฉเห็นจิวอี้หนีไปไกลประมาณร้อยเส้น เห็นจะไม่ทันก็กลับมากบอกแก่โจโจ
จะบิน กว่าเรือจะออกจากค่าย Ts'ao² Ts'ao¹ เรือใหญ่ของ Chou¹ Yu² ก็ห่างออกไป
ราวสิบกวาแล้ว ทหาร Ts'ao² Ts'ao¹ เห็นจะได้ไม่ทัน ก็กลับมากบอก
Ts'ao² Ts'ao¹

โจโจโฉจึงปรึกษาทหารทั้งปวงว่า ครั้งก่อนเราก็กแตกจิวอี้มา ครั้นเรา
ถาพนายทหารทั้งปวงว่า " เมื่อวานนี้ เราก็กแตกมา กำลังใจซึ่งตั้งอยู่

ให้ฝึกสอนทหาร จิวอี้ยังมีน้ำใจกำเรียบบังอาจมาดทับเราได้ ครั้งนี้เราได้ความ
ก็เลยเสียไปเหมือนถูกชกจัง ๆ บัดนี้ Chou¹ Yu² ยังมีน้ำใจกำเรียบ บังอาจมาดุด่าเราอย่าง
อภัยคนรัก ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใดจึงจะแก้แค้นจิวอี้ได้

ไกลซิดได้ เราควรจะใช้แผนการอย่างไร จึงจะชนะเขาได้ " ว่ายังมีทันสิ้นคำ ก็มีคน ๆ หนึ่งก้าว
เจียวกานที่ปรึกษาจึงว่า ข้าพเจ้ากับจิวอี้เมื่อยังน้อยอยู่นั้นได้

ออกมา พูกว่า " ข้าพเจ้า

เรียนหนังสือครุศึกษากันมา แล้วก็มีน้ำใจรักใคร่กันเป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะอาสา

อาสา

ไปเกลี้ยกล่อมจิวอี้ให้สมัครมาอยู่ด้วยท่าน

ขอเอาดินแดนน้ำที่ไม่แน่นอนเปลือยของข้าพเจ้านี้ไป Chiang¹ Tung¹ เกลี้ยกล่อมคน ๆ นี้ให้มา

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี

อ่อนน้อมต่อท่าน " Ts'ao² Ts'ao¹ ยินดียิ่งนัก มองไปที่เห็นว่าผู้พูดเป็นชาวเมือง Chiu¹

Chiang¹ ชื่อ Chiang¹ ชื่อ Kan⁴ อีกชื่อหนึ่งว่า Tzu³ I⁴ เป็นตำแหน่งที่ปรึกษาในกองทัพ

จึงว่า ซึ่งท่านไปนั้นยังจะได้ราชการหรือ

Ts'ao² Ts'ao¹ จึงถามว่า " ท่านกับ Chou¹ Kung¹ Chin³ สนิทกันหรือ "

เจียวกานจึงว่า ข้าพเจ้าจะอาสาไปเกลี้ยกล่อมวากฉาวจิวอี้ให้ได้

Chiang¹ Kan⁴ ว่า "ท่านอักษรเสนขคืออย่าได้เป็นห่วง เมื่อข้าพเจ้าข้ามไปฝั่งโน้นแล้ว

โจโฉจึงว่า ซึ่งท่านไปนั้นจะต้องการอะไร

คงสำเร็จอย่างแน่นอน " จึงถามว่า

ไปบ้าง เจียวกานจึงว่า ข้าพเจ้าจะขอคนสองคนแต่พอแจว เรือกับ เกิดตามหลัง

เกิดตามหลังไป

ไปคนหนึ่ง โจโฉก็ให้คนจิกให้

คนหนึ่ง นอกกว่านี้ไม่ต้องการ " ได้ฟังก็มีความยินดีเป็นอันมาก ให้ Chiang¹ Kan⁴

เจียวกานก็ลาโจโฉไปถึงค่ายจิวอี้ แล้วแยกแยกทหาร

ที่มเหล่าเป็นการเลี้ยงส่ง

สวมหมวก สวมเสื้อผ้าฝ้าย ลงเรือเล็ก ๆ มาถึงค่าย

ว่าเราเป็นเพื่อนรักกับจิวยี่ บัดนี้มีใจราลึกลงถึงจึงมาหา จงเข้าไปบอกจิวยี่
 Chou¹ Yu² สั่งคนเฝ้าประตูค่ายให้ไปรายงานว่า "เราเป็นเพื่อนเก่าไคมาหา "
 ให้แจ้งด้วย ทหารก็เอาเนื้อความเข้าไปบอกจิวยี่ตามคำเจี๊วกำนันทุกประการ
 ขณะนั้น Chou¹ Yu² กำลังปรึกษาเรื่องสำคัญอยู่ในกองบัญชาการ พอได้ยินว่า Chiang¹ Kan⁴
 จิวยี่แจ่งคังนั้น จึงบอกแก่ทหารทั้งปวงว่า "ซึ่งเจี๊วกำนันมาหาเรานี้หวังจะ
 มากั้หัวเราะ พลาดพูดแก่ทหารทั้งปวงว่า "ผู้ที่จะมาเกลี้ยกล่อมเรามาหาเราแล้ว "
 เกลี้ยกล่อมเรา จิวยี่จึงคอยกร ะนิ บ สั่งทหาร เป็นการลับไว้หลายข้อ
 แล้วกระซิบ ทหารทั้ง

ปวงรับคำสั่งแล้วล อดอกไป

Chou¹ Yu² สวมเสื้อเต็มยศ นำคนหลายร้อยคน ทุกคนสวมเสื้ออย่างสวยงาม
 แล้วก็ออกไปรับเจี๊วกำนันเข้ามาในค่าย

สวมหมวกทรรุรา ล้อมรอบ Chou¹ Yu² เจี๊วกำนัน
 ต่างคนต่างคำนับปราศัยกัน

มีเด็กสวมเสื้อดำมาด้วยคนหนึ่ง ทำท่าทางผึ่งผาย Chou¹ Yu² คำนับต้อนรับ Chiang¹ Kan⁴
 จิวยี่ถามเจี๊วกำนันว่า "ตัวท่านอยู่ "

กล่าวว่า "ท่านกับเราไม่ได้พบกันเสียนานสบายดีหรือ" ว่า " Tzu³ I⁴ ล่าปากจริง
 กับใจใจ ซึ่งมาบัดนี้หวังจะเกลี้ยกล่อมเราหรือ

ออกส่าห้ขานนำด้วยทะเลมาแต่ไกล ท่านจะมาเกลี้ยกล่อมเราเพื่อ Ts'ao² Ts'ao¹ หรือ "
 เจี๊วกำนันไคฟ้งคังนั้นก็สะอึ้งใจ จึงตอบว่า เรามาจะเกลี้ยกล่อมท่านนั้นหา
 ไคแต่เราจากกันมานานแล้ว เรามีใจราลึกลงถึงท่าน บัดนี้รู้ว่าท่านมาอยู่ที่นี่ เรา
 จึงมาหาหวังจะถามข่าว แม่ท่านส่งสั้ยอยคังนั้นเราก้จะลาท่านไป

ทำไมท่านจึงส่งสั้ยว่าเรามาเกลี้ยกล่อม " Chou¹ Yu² หัวเราะ
 แล้วว่า "ตัวเรานี้แม้ว่าจะไม่มีผู้ซึ่งไวเหมือน Shih¹ Kau⁴ ก็ตาม แต่เมื่อไคยินคนตรัสก้อย่าง
 เราก้พอจะเข้าใจความหมายที่ไคไคียง " Chiang¹ Kan⁴ ว่า "ท่านต้อนรับเพื่อนเก่าเช่นนี้หรือ
 ถ้าเช่นนั้นเราขอลาท่านไป "

๒ นักดนตรีสมัย เลียดก๊ก เป็นชาว เมือง Chin⁴

จิวอี้ยกมือไว้แล้วว่า เราคิดว่าท่านอาสาโจโฉมาเกลี้ยกล่อมเรา

หัวเราะจับแขนไว้แล้วว่า
เมื่อท่านมาหาโดยปกติก็อยู่แล้วก็จะชวนไปไหนเล่า จิวอี้ทำยืนก็จูงมือเจียวก้าน
แล้วพา Chiang¹Kan⁴เข้าไป

เข้าไปข้างในเชิญให้ นีโค๊ะ

ในค่าย เชิญให้นั่ง ใต้ถ่มทุกซุ้มซอกกัน เสร็จแล้วให้ Chiang¹Kan⁴ นั่งที่สมควร
แล้วจึงออกคำสั่งให้เรียกคนที่ฝีมือมาพร้อมกัน เพื่อให้มาพดกัมเพื่อนเก่าของตน

ในไม่ช้า ข้าราชการฝ่ายพลเรือน และทหารทุกคนต่างแต่งตัวด้วยผ้าแพร -
อย่างดีที่สุด พวกทหารภายใต้บังคับบัญชาของ Chou¹Yu² ต่างสวมเกราะเงิน -
แฉ่งเป็นสองแถวเข้ามาทางซ้ายและทางขวา Chou¹Yu² ให้คนทั้งปวงคำนับเพื่อนของตน
แล้วบอกแก่ทหารทั้งปวงว่า เจียวก้านนี้เป็นเพื่อนรักสนิทของเรา ได้เรียน
"นี่เป็นเพื่อน

หนังสือครุ เกี่ยวกับ เรามาแตกอน

แม้จะมาจากฝั่งเหนือของแม่น้ำ แต่ก็ไม่ใช่ผู้มาเกลี้ย
อย่าได้สงสัยเจียวก้านสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย ขณะ

กล่อมเพื่อ Ts'ao²Ts'ao¹ แล้ว

เมื่อเสพย์สุราอยู่นั้น จิวอี้จึงชักกระบี่ซึ่งสะพายอยู่นั้นส่งให้แก่ไท่ตจู่
Chou¹Yu² ชักกระบี่ T'ai⁴Shih³Ts'u²

ว่า เจียวก้านเป็นเพื่อนรักของเรามาหา เราจะเสพย์สุราเล่นให้สบายใจ
ว่า "ท่านคาดกระบี่อาญาสิทธิ์นี้ไว้ วันนี้เราจะเสพย์สุราเล่นกันอย่างกันเองในระหว่าง
แม่ไคยีนผู้ใดกลัวว่า เนื้อความถึงใจใจก็ตี ชุนกวนก็ตี

เพื่อนให้สบายใจ แม่ไคยีนผู้ใดพูดเรื่องสงครามระหว่าง Ts'ao²Ts'ao¹ กับ
ก็ให้เอากระบี่ตัดศีรษะเสีย ไท่ตจู่ก็รับ เอากระบี่นั้นยื่นคอบยอ
Tung¹Wu² ก็ให้ตัดศีรษะเสียทันที " มาถือไว้ แล้วนั่งลง

เจียวก้านก็ฟังดังนั้นก็กลัว มิไต่ถามกล่าวบอก เมื่อความประการใด
 ณ ที่สูง^๓ สะคั่ง ไม่กล้าพูดมาก 'Chou¹Yu²' ว่า
 จิวอี้จึงแกล้งว่าแก่เจียวก้านว่า ทวีเราแต่เพียงได้เป็นแม่ทัพมาครั้งนี้ ตูราแต่
 หนึ่งก็มิได้หยอกคอก วันมีท่านผู้เป็นเพื่อนรักมาหาเรา ๆ จึงเสกขลุ่ยรำด้วย
 เพื่อนเก่ามาหา แล้วไม่มีข้อสงสัยหรืออุปสรรค
 แต่อย่างไร ควรที่จะดื่มให้เต็มที่" ว่าแล้วก็หัวเราะใหญ่ ดื่มไปเรื่อย ๆ ในห้องนั้น เหล้า
 แล้วจิวอี้จึงจูงมือเจียวก้านออกไปถึงหน้าทัพ

ถูกส่งเวรไปมาตลอดเวลา จนกระทั่งถึง ไปนอกกระโจม^๔
 เห็นทหาร ทั้งบวงแตงตัวใด เกราะถืออาวุธต่าง ๆ ยืนอยู่เป็นชนคี่ จึงถามเจียวก้าน
 ทหาร เห็นทหาร ถือง้าวและหอกยืนอยู่ 'Chou¹ Yu²' จึง
 ว่าทหาร ของเรานี้ท่านเห็นประการใดบ้าง เจียวก้านจึงตอบว่า เราได้บันทึกศศิพิพ
 ว่าเป็นว่าเข้มแข็งหรือไม่"ว่า "เหมือนหนึ่งทหารเสือทหารหมี่ทีเดียว"^๕
 เขาเลื่องลืออยู่ว่า ทหาร เมืองกั๋งตั้งนี้เป็นอันมาก แล้วประกอบด้วยฝีมือกล้าหาญ
 ในการสงคราม เรามาเห็นเวลานี้ก็เข้มแข็งเหมือนหนึ่งทหารเสือ สมกับคำเลื่องลือ
 ควรที่จะทำการสงคราม จิวอี้พาเจียวก้านไปข้างหลังค่าย ชี้ให้ดูธงฉาง
 หลังกระโจมทหาร ชี้ให้ดูเสียบึง

^๓ นั่งลง ณ ที่สูง 坐於高 แปลว่า นั่งอยู่ในที่ตำแหน่งสูง
 หมายความว่า นั่งลง ณ ที่ ๆ ไม่มีตำแหน่งสูงจะนั่ง คือนั่งขึ้นหน้าตรงประต ความ
 ธรรม เมืองจีนถือว่าที่นั่งไกลประตูเป็นที่ต่ำที่สุด ในที่นี้โทษจื่อกรบี่แม่ทัพจึงนั่ง
 ที่สูงเถ

^๔ การตั้งค่ายของจีนในสมัยโบราณ ตรงกลางจะมีกระโจมผ้าใบหนึ่ง เป็น
 กองบัญชาการของแม่ทัพ รอบ ๆ มีกระโจมเรียงรายอยู่ และมีนางข่าวที่เก็บ
 เสียบึง ถวนเชคกายทำเป็นรั้วขวางหนามป้องกันการรักษาของข้าศึก

^๕ ส่วนวนจีนเปรียบเทียบกับ กล้าหาญราวกับเสือ แข็งแรงราวกับหมี่

แล้วถามว่า ที่ไว้เสบียงอาหารของเราที่ท่านเป็นปร-การใด
อาหารที่กองไว้ราก็ภูเขาแล้ว

เจิวก้านจึงว่า ที่ท่านไว้เสบียงอาหารนั้นบริบูรณ์มั่นคงนัก สมควร
ยังจะพอใช้ไต่หรืออย่างไร" "ทหาร เก่งกล้า อาหารเพียงพอ ไม่ติดกับคำเลื่องลือ"
เป็นแม่ทัพแม่กองอยู่แล้ว จิวอี้แกล้งว่า ตัว เรานี้แต่ครั้ง เรียบ

แกล้งทำเป็นเมา หัวเราะก๊ากใหญ่แล้วว่า
หนังสือครุ เก็บไว้กับท่านนั้น มิได้คิดเลยว่าจะตั้งตัว เป็นใหญ่ ไต่ถึง เชียงนี้ เจิวก้าน
จึงตอบว่า อันสติปัญญาของท่านมีมากนัก จึงได้เป็นที่มาอาหารนั้นก็สมควรแล้ว
"สำหรับผู้มีสติปัญญาสูงส่งเช่นท่านนี้ ไม่เป็นการประหลาดเลย" แล้ว

จิวอี้ก็บังคังนั้นก็จูงมือเจิวก้านเข้ามาหลางว่าแกเจิวก้านว่า อันคำโบราณกล่าว
จูงมือ ว่า "ธรรมคา"

ไ้วว่า ธรรมคา เกิดมาเป็นชาย แม่จะแสวงหาเจ้านายยิ่ง เป็นที่พึ่งนั้นก็ หลั เกราะห
คู่ใจ เจ้านายยิ่ง โอบอ้อมอารี เป็นลัทธิเป็นธรรม จึงให้ตั้งใจ ทหาราชการ โภช
สัตย์สัตริท ให้เห็นฝีมือ เป็นบำเหน็จไว้ จึงจะไต่เป็นลัทธิสืบไปประการหนึ่ง ให้มี จท่า
โมตรี เกษชาติพี่น้อง เพื่อนฝูง เกาแกไ้วอย่าให้ขาด แม่มวลทวาจะมีภัยสิ่งใด มาถึงตัว
ก็จะ เผอิญให้ มีผู้มาช่วยแก้ไข ให้พ้นจากอันตรายได้ ถ้าจะคิดการสิ่งใด เล่าก็จะสำเร็จ
จะสำเร็จ ถ้าจะพูดอะไรออกไปแล้วต้องทำให้ได้ ถ้ามีคำสั่งอะไรต้องทำตาม ถ้าเจ้านายลำบาก
เราก็ต้องลำบากด้วย ถึงแม้ว่า Su¹Ch'in², Chang¹ I²Lu⁴Ku³และ Li⁴ Sheng¹ >
ซึ่งเป็นนักพูดในสมัยโบราณจะพันกันขึ้นมาพูดรากับน้ำไหล ใช้ล้นซึ่งเหมือนหนึ่งมีดคมมา
เกลี้ยกล่อมเรา ก็ยังไม่อาจทำให้เราเปลี่ยนใจได้" ว่าแล้วก็หัวเราะใหญ่
แล้วจิวอี้ก็หัวเราะ เจิวก้านได้ฟังจิวอี้วาป้องกันคังนั้นก็คิดว่า จึงจะ เกิดภัยระดม
หน้าก็ช็อคเหมือนสติคน^๓ Chou¹ Yu² จึง

๒ ทั้งสี่คนนี้เป็นนักพูดก่อนสมัยราชวงศ์ ฮั่น (พ.ศ. ๓๓๓ - ๕๕๑)

๓ ดินในประ-เทศจีน โภชเฉพาะแถบแม่น้ำฮวงโหเป็นดินเหลือง

ชีวิตนั้นเห็นชัดเจน ก็ให้หัวใจนัก จิวอี้จึงพาเจียวก้านเข้ามาถึงที่กินโต๊ะ

ร่วมดื่มกับ

แฉ่วอวคว่า

ที่ปรึกษาและทหาร เมืองกั๋งกั๋งนี้

พวกนายทหารอีก แล้วชี้มือไปยังพวกนายทหารพาดว่า

มีความคิดแฉะฝีมือ เป็นอันมาก

มากทั้งนี้ การเลี้ยงในวันนี้เราจะตั้งชื่อว่า "การเลี้ยงรวมหมู่ผู้

ครั้นเวลาพลบค่ำ จิวอี้จึงให้จุกเทียนเป็นหลายดวง แล้วจิวอี้ก็ลุกขึ้น

กล่าวหาญ" คิมอยู่จนมืด Chou¹ Yu²

รำกร ะบีทำเพลงว่า

ซิมเพลงว่า

ธรรมดา เกิดมา เป็นชายแรงอุทิศตัวกร ะพาความเพียรใ ห้ยศ าศักดิ์

ถ้าได้มความปราถนาแล้ว จึงส่ำแกงความคิดให้คนทั้งปวง เห็นว่ามีสติปัญญา

เมื่อมียศศักดิ์กลมใจประจำวันแล้ว กล่อมใจประจำแล้วเราอยากจะมีมาเหล่าเหล่าแล้ว

เราอยากร้องเพลงมา ๆ

ตัวเรา เมาสู่รา เจริจาหัน เรือนจึงทำเพลงดังนี้

ที่ปรึกษาและทหาร ทั้งปวง เห็นจิวอี้ซิม เพลงดังนี้ ก็ปิดปากตัว เราะ

ก็หัวเราะดังลั่น ครั้นตกคึก

เจียวก้านจึงว่า "ตัวเราก่าอ้งน้อย เสพสุธาอีกแม่โคแล้ว" Chou¹ Yu²

ว่า จึงว่า

จึงสั่งให้เลิกกินเลี้ยง เก็บโต๊ะ ที่ปรึกษาและทหาร ทั้งปวงก็ลาออกไปภายนอก ขณะ

จิวอี้เมาสู่ราเหมี่สติดอยู่ จึงแกล้งชวนเจียวก้านว่า "ท่านกับเราไม่ได้นอนด้วยกันมา

๔ คำอธิบายเพลงนี้ในผนวก ก.

ชำนาญแล้ว วันที่ทานจงนอนอยู่ด้วย เราสักคืนหนึ่ง" แล้วก็จูงมือ เจียวกานเข้า
ร่วมเตียงกันมา คิมนี้ แล้วทำเป็นเมานักจูงมือ
ไปนอนเตียงด้วยกัน ในขณะที่จิวยี่พา เจียนออกมา เต็มที่นอน

Chou¹ Yu² คุมคนนอนทั้งสี่
แล้วแกล้งนอนหลับไป เจียวกานนอนไม่หลับ เพราะเป็นทุกข์ด้วยรับคำโจโฉมาว่า
จะนอนหลับได้อย่างไร Chiang¹ Kan⁴ จึงนอนคิดว่า
จะเกลี้ยกล่อมจิวยี่ ก็ไม่สมควรความคิด เห็นจิวยี่นั้นนอนกรนอยู่ เจียวกานคิด
ทันลางกับหมอน พอได้ยินเสียงกลองตีบอกเวลายามสอง จึงลุกขึ้นมา ดูที่ตะเกียงเห็นยังมีไฟ
ว่าจิวยี่นอนหลับ จึงลุกไปสูบบุหรี่ที่ตะเกียง เห็นหนังสือฉบับหนึ่งสลักหลังผนังนั้น
สว่างอยู่ เพลียดูเห็น Chou¹ Yu² นั้นนอนกรนดังฟ้าผ่าอยู่ Chiang¹ Kan⁴ เห็นหนังสือ
บอกเนื้อความว่า ข้าพเจ้าจิวมอเตี่ยวอุ้น ก็ฉีกหนังสือออกอ่านดู ในหนังสือเป็น
ปึกหนึ่งกองไว้นั้นโต๊ะในท้องถิ่น จึงลุกจากเตียงมาลอบดู ปรากฏว่าทั้งหมดเป็นหนังสือโต้ตอบ
ใจความว่า จิวมอเตี่ยวอุ้นคำนับมาถึงจิวยี่

ไปมาในหนังสือเหล่านั้น มีอยู่ฉบับหนึ่งสลักหลังว่า Ts'ai⁴ Mao⁴ Chang¹ Yun³
ซึ่งข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยโจโฉนี้ เพราะความจำใจ
ด้วยความเคารพ Chiang¹ Kan⁴ ก็ตกใจจึงนกลอบอ่านดูเห็นเป็นใจความว่า "ข้าพเจ้า
มาอยู่ด้วย Ts'ao² Ts'ao¹ นี้เพราะความจำใจ" มิได้หวังจะได้ยศศักดิ์แต่อย่างใด บัดนี้
แต่คิดแค้นอยู่มิวาย ถ้าได้ทีเมื่อใด

ข้าพเจ้าได้เอาทหารม้าชหนึ่งไว้ในคายน้าแล้ว
ข้าพเจ้าจะตัดศีรษะมาไ้ทาน แม้ยังมีสติความนึกก่อน ข้าพเจ้าจะให้คนลอบ
ไปบอกชาวทานเนื่อง ๆ
ในไม่ช้า ท่านอย่าได้สงสัยเลยขอรายงานมาเพียงเท่านั้นก่อน "

ครั้งแจ้งในหนังสือนั้นแล้วก็รู้ว่า ชั่วมือเตียวอุนเอาใจออกห่างโจโฉ
ก็คิดว่า ดิಕ್ಕต่อประสานกันกับทาง

ก็เอาหนังสือมอบไว้เมื่อเสื่อ ครั้ง

Chiang¹Tung¹ มาแตกน "

อยาก

เห็นจิวอี้พิลึกตัว

เจียวก้านก็จับตะเกียงเสียดังที่

คูหนังสือฉบับอื่น ๆ อีกก็

บนเตียง

แล้วแกลงเข้าไปนอนท่าเป็นหลับอยู่ที่เตียง ฝ่ายจิวอี้แกลงท่าเป็นละเมอว่า ยัง
แล้วเข้าไปนอน ฝ่าย Chou¹Yu² ละเมอไม่คังนักรว่า

อีกสี่ห้าวัน เจียวก้านจงคิดวิธีโจโฉ ณ ค่ายเรา เกิด

Tzu³

จง

Chiang¹ Kan⁴

อุตสาห์

โต้ตอบด้วยเสียงจัวเจียง ๆ Chou¹ Yu² พู้อีกว่า " Tzu³ i⁴ คอยอยู่นะ จะให้ท่านดู
เจียวก้านถามซักไปหวังจะให้แจ้ง

ศรีษะของ Ts'ao² Ts'ao¹ อ้ายศัตรูแผ่นดิน "

จิวอี้แกลงท่าหลับไป ครั้งประมาณสองยามเศษทหารเข้ามาร้อง เรียกจิวอี้

อีก ครั้นใกล้เวลาขมสี่^{๑๐} ได้ยินเสียงคนเข้ามาในม่านร้องเรียกว่า
จิวอี้ที่ท่าเป็น คื่นซึ้นแ้วแกลงถามว่า

" ท่านแม่ทัพตื่นอยู่หรือเปล่า "

เป็นตกใจตื่น

ผู้จมานอนควยเราบนเตียงนี้ เจียวก้านก็ทำเป็นหลับนิ่งอยู่ทหารจึงบอกจิวอี้ว่า

ทหารว่า

เจียวก้านเพื่อนของท่านนอนอยู่ควย ท่านล้มไปแล้วหรือ จิวอี้ทำเป็นโต้คิดจึงว่า
นานแล้วเรามีได้เฉพยัตุรา เมื่อวานนี้เรากินเหล้าเข้าไปเหลือขมกล เมานัก
จะหลงพูดความลับถึงใจคอบอกมาบ้างก็ไม่รู้เสีย จึงบอกจิวอี้ว่า บัดนี้คน

ทหารคนนั้นว่า

มาทำทาน แต่ฝ่ายข้างกองทัพโจโฉ จิวอี้ จึงทำเป็น
 จากฝั่งเหนือของแม่น้ำ ตวาดว่า "พวกคอย ๆ " แล้วจึงเรียก
 ปลุกเจียวกาน Tzu³ I⁴ เจียวกานก็ทำเป็นนิ่งตรึงวังอยู่ เกล็นทหารบอกแก่
 เสียงคนข้างนอก

จิวอี้ว่า "ร่วมอเค้นวอนไม่ ถิ่นสนิพลอยมาบอก เนื้อความว่า จึงจะทำการ นั้นยัง
 พูกว่า " Chang¹ Yun³ และ Ts'ai⁴ Mao⁴ สองแม่ทัพบอกว่า " จะลงมือทำเดี๋ยวนี้
 สมความคึกคกบน จิวอี้กลับ เข้ามารปลุก เจียวกาน
 ยังไม่ได้" หลังจากนั้นถ้อยคำที่พูดก็ค่อยเกินไป ไคยินไม้ซัด ในห้องกันร้องเรียกอีก
 เจียวกานแก่ง่านนอนหลับ จิวอี้ก็แก่ง่านนอนหลับ.

ว่า Tzu³ I⁴ คลุมโปงอยู่ ถอดเสื้อแล้ว
 หวังจะให้เจียวกานหนีไป เจียวกานคิดแต่ในใจว่า จิวอี้ไม่มีสติปัญญาลึกซึ้ง
 ครั้นจะอยู่จนถึงรุ่งเช้าขึ้นจิวอี้หาหนังสือแม่พบ ก็จะทำอันตรายแก่เรา ครั้นเวลา
 รุ่งขึ้นหาหนังสือ

สามยาม เกษ เจียวกานแต่งตัว
 นอนอยู่จนถึงยามห้า ลุกขึ้นมาเรียกชื่อจิวอี้ ๆ ยังนอนหลับอยู่ เจียวกานจึงแต่งตัว
 แลวลอบหนีออกมาจากค่าย ทหารจิวอี้พบ เจ้าจึงถาม
 สวมหมวกแล้วลอบเดินออกมาข้างนอกเรียกเด็กที่ตามมาออกไปนอกประตู ทหารพบเจ้าจึงถามว่า
 เจียวกานว่า ท่านจะไปไหน เจียวกานจึงบอกว่า ครั้นเราจะอยู่ที่นี้ จิวอี้
 จึงว่า

ก็จะ เป็นกึ่งวอดอยู่ จะไม่ได้คิดการสงคราม เราจะลาไปก่อนแล้ว ทหารนั้นก็
 มิได้ชักขวาง

เจี๊วยก้านก็พาเด็กนี่ลง เรือรีบไปแรงไป ๓ คาบโจโฉ พอเวลารุ่งเช้า

ลงเรือ

กลับไปพบ Ts'ao² Ts'ao¹

โจโฉเห็นเจี๊วยก้านกลับมาจึงถามว่า "ซึ่งท่านอาสาไปนั้นยังได้ราชการอยู่หรือ
จึงถามว่า

เจี๊วยก้านจึงบอกว่า "จิวยี่มีสติปัญญามากนัก พุดจากเกลี้ยกล่อมมันไม่สมความคึก
โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธจึงว่า "ท่านรับอาสาไปแล้วไม่ได้ราชการ จิวยี่มีหัวเราะ
ก็โกรธ "พวกราชการไม่สำเร็จ ก็จะเป็นที่หัวเราะของเขา "

เบาะเล่นหรือ เจี๊วยก้านจึงว่า "ถึงมาทว่าไปเกลี้ยกล่อมจิวยี่ไม่สมความคึก ก็
ได้ความลับมาข้อหนึ่ง เป็นการใหญ่ ครั้นจะบอกท่านบัดนี้ก็ยังไม่สมควร

ขอให้ท่านขับ

โจโฉจึงให้ขับทหารทั้งปวงเสียสิ้น เจี๊วยก้าน

ทหารชายชวาของท่านออกไปเสีย "

จึงเอาหนังสือนั้นให้โจโฉ ๆ อ่านดู แง้ง เนื้อความดังนั้นก็โกรธ

โกรธยิ่งนักว่า "อ้าย

ซัวมอเตี้ยวอุ้น คิดร้ายต่อเราถึงเพียงนี้ก็ให้หาซัวมอเตี้ยวอุ้นเข้ามาแล้วว่า เรา
สองคนนี่คิดร้ายต่อเรา

จะให้ตัวทั้งสองนี้ยกกองทัพเรือไปรบจิวยี่ ซัวมอเตี้ยวอุ้นจึงว่า "ทหารทั้งปวง
ว่า

ซึ่งข้าพเจ้าได้ฝึกสอนนั้นยังไม่สันตติ ขอบุหัตถ์ให้ท่านาเรือก่อน จึงจะยกไปทำ
การศึกได้ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็โกรธเป็นอันมากแล้วว่า "ซึ่งตัวจะให้หงัดไว้กว่า
ก็โกรธว่า

ทหารจะสันตติการ เรือนั้น ศีรษะเรามีไปอยู่ในเงื้อมมือจิวยี่หรือ ซัวมอเตี้ยวอุ้น
มิได้รู้เนื้อความก็นิ่งอยู่มิได้ตอบประการใด โจโฉจึงให้ทหาร เอาตัวซัวมอเตี้ยวอุ้น

ตกใจนั่งกตมอะไรไม่ได้

จึงควาคือให้ทหารเอาตัวไปฆ่า

ไปฆ่า เสีย ทหารก็คุ้ม เอาตัวข้ามอ เตี้ยวอุ๋นไปคักศิระชะ เข้ามาให้
สักครู ทหารก็นำศิระชะ ในห้อง

โจโจเห็นศิระชะนายทหารทั้งสองก็คิดได้ว่า เราเสียกลอุบายจิวอี้ ไม่ทันตรึกตรอง
กลอุบายเสียแล้ว ที่ปรึกษา

จึงให้ฆ่าข้ามอ เตี้ยวอุ๋นเสีย ครั้นจะออกปากว่าผิด ก็เกรงว่าภายนอกไปทหารทั้ง
ปวงจะละเมิดไม่ยำเกรง ที่ปรึกษาแลทหารทั้งปวงเห็นโจโจฆานายทหารทั้งสอง
เสียก็มีความสงสัย จึงเข้าไปถามโจโจว่า ข้ามอ เตี้ยวอุ๋นผิดสิ่งใดท่านจึงให้ฆ่า
ถึงเหตุที่คนทั้งสองถูกประหารชีวิต Ts'ao²

เสีย Ts'ao¹ โจโจได้ฟังดังนั้นก็แกล้งบอกว่า ข้ามอ เตี้ยวอุ๋น
รู้ว่าตนต้องกล แต่ไม่ออกปากให้ใครรู้ แกล้งบอกว่า "สองคนนี้เป็นคนเกียจคร้าน
เป็นคนเกียจคร้าน เอาราชการไม่ได้ จึงให้ฆ่าเสีย ทหารทั้งปวงแฉงดังนั้นก็
ทอคือใจใหญ่ แล้วคิดว่า ข้ามอ เตี้ยวอุ๋นอุทิศสำหรับทำราชการอยู่ เหตุใด
โดยไม่หยุด Ts'ao² Ts'ao¹ จึง

จึงว่าเกียจคร้าน ทหารทั้งปวงมิได้ว่าประการใด โจโจจึงตั้งให้อีกิมกัมบอกกาย
จึงเลือกตั้งให้

เป็นนายทหาร เรือฝึกสอนทหารสืบไป

ฝ่ายคนสอดแนมครั้นรู้ข่าวว่าโจโจฆ่าข้ามอ เตี้ยวอุ๋นเสีย ก็เอาเนื้อความ
ดังนั้น

มาบอกจิวอี้ทุกประการ จิวอี้แฉงดังนั้นก็มีความยินดีสิ้นวิตก Lu³ Su⁴

มีความยินดีเป็นอันมากกว่า " ที่เราวิตกอยู่ก็มีเพียงสองคน

โทษก็จึงว่าแกจิวอี้ว่า ความคิดท่าน

นี้เท่านั้นแม้ที่เราได้กำจัดเสียแล้วจึงสิ้นวิตก "

ทำกลอุบายได้ดังนี้ จะกลัวอะไร แก่ฝีมือความคิดโจโจ จิวอี้ว่า ซึ่งเราคิดทำการ
ครั้งนี้บรรพทหารของเราหาไรเทอไรไม่ แม้จะคิดอานการดีขึ้นไปกว่าเราก้เว้นแต่

ขงเบ้งผู้เดียว

แล้วสั่งโทษก็ให้ไปผูกจา

Chu¹-ko²Liang⁴

ผู้เดียว คิดว่าอุบายนี้คงล่วงเขามิได้ ท่านจึงไปผูกจากุหาที่ว่า

คุณที่ขง เบ่งว่า เขาจะลวงรู้กลครั้งนี้หรือไม่

แล้วรีบกลับมาบอกให้เรารู้ด้วย นี่แหละ

Chou¹ Yu² สำเร็จในการซ่อนกล ให้ไปทดสอบ K'ung³ Ming² อีก"

Lu³ Su⁴ ไปตาม K'ung³ Ming² K'ung³ Ming² ตอบว่าอย่างไร เชิญอ่าน

หนังสือต่อไปซึ่งจะอธิบายอย่างละเอียด

บทที่ ๘๖

K'ung³ Ming² ไปเยี่ยมลูกเก่าที่ตัวคอยุบายแปลกประหลาด

I Huang² Kai⁴ เล่นอธิบายลับรับโทษทัณฑ์ถูกโบยตี

โลซกรับคำแล้วก็ไปหาขง เบ่ง ณ เรือน้อยแล้วว่า ข้าพเจ้าจะมา
ฝ่าย Lu³ Su⁴ รับคำของ Chou¹ Yu² แล้วตรงมาที่เรือ พบ
เยี่ยมท่านก็ไม่แปลกเลย

K'ung³ Ming² K'ung³ Ming² รับเข้าไปในเรือน้อย นั่งหันหน้าเข้าหากัน
เพราะเหตุว่าต้องจ่ายเสบียงอาหาร ขง เบ่งจึงว่า
Lu³ Su⁴ ว่า "ทุกวันข้าพเจ้าทำการเรื่องกองทัพ จึงไม่ได้มาเยี่ยมท่าน"
ครั้งนี้จิวอี้มีความชอบ เราก็พลอยตีใจด้วย แต่ยังไม่ไ้ไปค้าขายจิวอี้

แสดงความยินดีด้วย"
โลซกจึงถามว่า ท่านยินดีที่จิวอี้มีความชอบนั้นด้วยเหตุสิ่งใด ขง เบ่งจึงว่า

จิวอี้ ให้ท่านมาฟังดูว่า ซึ่งกิจการนั้นเราจะรู้หรือไม่ ตัวเราแจ้ง
"Kung¹ Chin³

แล้วจึงมีความยินดีด้วย โลซกได้ฟังดังนั้นก็พอใจหน้าซีกแล้วถามว่า เหตุใดท่าน
จึงแจ้งเนื้อความดังนี้ ขง เบ่งจึงตอบว่า ความคิดจิวอี้นั้นลวงได้แต่เจี๊ยะก้าน ๆ
ว่า "กลอุบายอันนั้นลวงได้แต่

ไปบอกโจโฉ ๆ ไม่ทันคิดก็มาช่วยมอเตี้ยวอุ้นเสีย ครั้นโจโฉได้คิดก็มีมานะ มิได้
ก็หลงเชื่อ ครั้น

ออกปากว่าตัวทำผิด และซึ่งช่วยมอเตี้ยวอุ้นตายเสียนั้นเมื่อถึงตั้งก็ไม่มีอันตราย
บัดนี้

เราจึงมีความยินดีด้วย เพราะเหตุฉะนี้ บัดนี้โจโฉตั้งให้อีกิมมอกายเป็นนายทัพเรือ
ให้ฝึกหัดสอนทหารแทนช่วยมอเตี้ยวอุ้น อันอีกิมมอกายเป็นนายทัพเรือที่ไม่ชำนาญเรือ
คนสองคนนี้

จะพาเอาทหาร เลวทั้งปวงมาตายเสียสิ้น โลกก็ไผ่พังคังนั้นก็สิ้นศีรษะมิได้ว่าประ
ถึงงงันไม่อาจกล่าวอะไร

การใด

ออกมา สักครู Lu³ Su⁴ ก็พูดเรื่องที่ไม่สำคัญอีกสองสามคำ แล้วลา K'ung³ Ming² กลับ

ขงเบ้งจึงแกล้งห้ามโลซกไว้ ซึ่งเรวากกล่าวทั้งนี้ท่านอย่าไปบอกจิวยี่

จึงห้ามว่า

โดย เพราะน้ำใจจิวยี่ วิชาจะคิดทำร้ายเราอยู่ โลก
Kung¹ Chin³ โดย เพราะน้ำใจ Kung¹ Chin³ อีก"

รับคำแล้วคำยั้งลาขงเบ้งไป จึงเอาเนื้อความทั้งปวงเล่าให้จิวยี่ฟัง แต่ขอซึ่ง
ตามความ

ขงเบ้งว่าน้ำใจจิวยี่วิชาคิดจะทำร้ายขงเบ้งนั้นโลซกมิได้บอก จิวยี่ได้ฟังคังนั้นก็ตกใจ
เป็นจริงด้วยความจำเป็น ตกใจยิ่งนักจึงว่า

จึงว่า อันความคิดของเบ้งนี้หลักแหลมนัก จำจะคิดอ่านฆ่าเสียก่อน เราจึงพันภัย
"คน ๆ นี้จะไว้ต่อไปไม่ได้แน่ เราได้คิดสินใจแล้วว่า จะฆ่าเสีย"

โลซกจึงว่า ขงเบ้งหากความนึกมิได้ ท่านจะฆ่าเสียนั้น คนทั้งปวงก็จะครหา
จึงห้ามว่า "ถ้าฆ่า K'ung³ Ming² แล้ว ก็จะเป็นที่หัวเราะเยาะของ Ts'ao² Ts'ao¹

นินทา จิวยี่จึงว่า ซึ่งเราจะฆ่าขงเบ้งนั้น จะต้องคิดอ่านให้ชอบกล มิให้คน
"เรามีวิธีที่จะฆ่า K'ung³ Ming² อย่างชอบธรรมไม่ให้เขาตายแล้ว

ทั้งปวงจลวงนินทาได้ โลซกจึงถามว่า ซึ่งท่านจะฆ่าขงเบ้งนั้นท่าน
มีความแน่ใจได้"

จะคิดเป็นประการใด จิวอี้จึงว่า ท่านอย่าลวงถามความคิดเราเลย จงคอย
คุดอกภายหลัง เกิด

พรุ่งนี้ท่านจะเข้าใจเอง"

ครั้นเวลารุ่งเช้า จิวอี้จึงหาทหาร ทั้งปวงมาพร้อมกัน

วันรุ่งขึ้น ทาแม่ทัพนายกองทั้งปวง ๘ กอง
แล้วจึงไปประชุมของ เบ่งมาว่าจะคิดราชการควย ของ เบ่งแจ่งทั้งนี้ก็มี ความ

บัญชาการแล้ว

ยินกี จึงเข้าไปในค่าย จิวอี้จึงถามของ เบ่งว่า ซึ่งเราทำสงครามทางเรือ
นั่งลงเรียบร้อยแล้ว

ควยโง่โง่บัดนี้ จะเอาอาวุธสิ่งใดเป็นต้น ของ เบ่งจึงว่า ถ้าจะรบทาง เรือนั้นก็
รบในแม่น้ำใหญ่

สุดแต่ เกาทัณฑ์เป็นไ ห จิวอี้จึงทำเป็นยินกีแล้วว่า ท่านว่าบัดนี้ต้องกันกับความ
ว่า "ชินแส" นี้

คิดเราอันใน กองทัพ เรานี้ ลูก เกาทัณฑ์ก็ น้อย ท่านจงช่วย เป็นนายกอง เกณฑ์ ให้
บัดนี้ในกองทัพเรา ชักสนธูเกาทัณฑ์ เราขอรบกวมนชินแสให้ทำลูก เกาทัณฑ์ สิบหมื่น จะได้
ช่างทำลูก เกาทัณฑ์ ให้ทันนี้ ในสิบวันนี้ ให้ได้ สิบหมื่น และการ ทั้งนี้เป็นของ นายเรา
ไว้เป็น เครื่องมือ ต่อต้าน ช่าศึก

ทั้งสองควย ของ เบ่ง โต้ พัง คัง นั้น ก็ แจ่ง ใน ความคิด จิวอี้

ฉะนั้น ชินแส ย่า ไคปฎิเสศ" ว่า "ท่านแม่ทัพ ขอร้อง ข้าพเจ้า ก็ ควร

จึงว่า ท่านจะเอา ลูก เกาทัณฑ์ สิบหมื่น ใน สิบวัน นั้น ชำนัก จิวอี้จึงว่า การศึก จวน
จะออก แกรง รับ ให้ท่าน แต่ขอทราบ ว่า ลูก เกาทัณฑ์ สิบหมื่น นั้น ท่านจะเอา ไป ใช้ เมื่อไร Chou¹ Yu²

อยู่ ท่านอย่าว่าเป็น เล่น การของเรา จะเสีย ไป ของ เข่ง จึงว่า ข้าพเจ้า ว่า
ว่า "ภายใน สิบวัน จะเสร็จ หรือไม่" K'ung³ Ming² ว่า "ทัพ Ts'ao² Ts'ao¹ จะยก

นี้เป็นความจริง เพราะ ว่า สิบวัน นั้น ชำนัก อัน กองทัพ โง่ โง่ ก็ มา ตั้ง อยู่ ใกล้ กัน
มา ใน วัน สอง วัน นี้ เรา ก็ ไม่ รู้ ได้ ถ้า คอย ถึง สิบ วัน คง จะ เสีย ชินแส" Chou¹ Yu² ว่า "ชินแส คิดว่า

กันเพียงนี้" เกลือกจะยกมารบพุ่ง ลูกเกาทัณฑ์ไม่ทันจะมีเสียไปหรือ ข้าพเจ้า
 ก็วันจึงจะแล้ว" K'ung³ Ming² ว่า "ข้าพเจ้า
 จะให้ลูกเกาทัณฑ์แค่ในสามวัน ท่านจงไปคอยรับเอาเถิด" จิวอี้จึงว่า
 Chou¹ Yu² จึงว่า

ถ้าไม่ได้ในสามวันท่านจงคิดประการใด

"เวลาอยู่ในกองทัพแล้วขอมไม่มีการพักผ่อน" K'ung³ Ming² ว่า "ข้าพเจ้าหรือจะกล้า
 ขงเบ้งจึงให้ทัณฑ์บนว่า แม่ในสามวันไม่ใ้ลูกเกา-
 พุ่เล่นกับท่านแม่ทัณฑ์บนว่า ข้าพเจ้าขอขึ้นหนังสือทัณฑ์บนว่า

ทัณฑ์สิบหมื่น ก็ให้หาข้าพเจ้าเสียเถิด แต่หาข้าพเจ้าซักสนสิ่งใดจะต้องการ
 มามีขบทาน ข้าพเจ้าจะบอกแก่โลซก ขอทานให้อนุญาตด้วย จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็
 ยินดีนัก เรียกเสมียน

รับคำ จึงสั่งโลซกให้กฎหมายถ้อยคำของเบ้งไว้เป็นสำคัญ จิวอี้ก็ชวนขงเบ้ง
 ทหารเข้ามา เขียนทัณฑ์บนไว้ให้ต่อหน้า Chou¹ Yu² ให้เตรียม

เสบียงสุราแล้วว่า การทั้งนี้ถ้าสำเร็จท่านก็จะมี ความชอบ

การเสบียงสุรา แล้วว่า "เมื่อสงครามเสร็จสิ้นแล้วต้องตอบแทนท่านถึงขนาด K'ung³ Ming² ว่า
 ขงเบ้งครั้นกินโต๊ะแล้วก็ลา

"วันนี้สายแล้วทำอะไรไม่ทันจะเริ่มทำพรุ่งนี้ พอถึงวันที่สาม กรมจักษุส่งทหารกองเล็ก ๆ เพียง
 ห้าร้อยคนไปริมแม่น้ำ จะได้ออกเอาลูกเกาทัณฑ์" แล้ว K'ung³ Ming² ก็ลา

จิวอี้กลับไปเรือ โลซกจึงถามจิวอี้ว่า ซึ่งขงเบ้งจะให้ลูกเกาทัณฑ์สิบหมื่นใน
 สามวันนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าไม่ทัน จิวอี้จึงว่าขงเบ้งชั้นอาสาเอง แม่ไม่ใ้สม
 เหมือนปากว่าเราก็จะหาเสีย คนทั้งปวงก็จะไม่นินทาเราได้ ครั้นนี้เห็นขงเบ้ง
 จะตายเป็นมั่นคง ถึงมาทว่าจะมีปีกก็บินไม่พ้นมือเรา แล้วลอบสั่งทหารให้รีบไป
 ปีกเกิดทั้งสองข้าง ก็ไม่อาจบินพ้นไปได้ เราจะสั่ง

ช่างซึ่งทำลูกเกาทัณฑ์นั้นให้แกล้งทำหนักหน่วงไว้ อย่าให้ทันในสามวัน เราจะดู
 ทหารและพวกช่างไว้ให้แกล้งทำช้า ๆ สิ่งใดที่เขาต้องการใช้ อย่าให้เขาพร้อมเสร็จ ทำเช่น

ปัญญาขง เบ้ง แล้วจิวอี้ให้ไลชกไป
นี้แล้วคงไม่ทันเวลาที่กำหนดไว้อย่างแน่นอน ถ้าลงโทษในขณะนั้นเขาจะแก้ตัวได้อย่างไร บัดนี้

ฟังความคิดขง เบ้งจะทำประการใด
ท่านลองไป แล้วจงกลับมาขอตรา "
 ฝ่ายไลชกก็ลาไปหา ขงเบ้ง ๆ เห็นไลชกมาถึงถามว่า

รับคำสั่งแล้วมาพบ ว่า " เราได้เคยบอกท่านไว้ว่า
เราไคห้ามปรามท่านว่า อย่าให้เอา เนื้อความซึ่งพูดกันนั้นไปบอกแก่จิวอี้ ท่านก็
อยู่บอกแก่ Kung¹ Chin³ เพราะเขาคิดจะทำร้ายเรา ไม่นึกเลยว่าท่านจะไม่ปกปิดไว้เพื่อเรา
ไม่ฟัง บัดนี้จิวอี้แกล้งคิดอ่านจะฆ่าเราเสีย จึงให้เรา เป็นนายกองทำลูกเกา
วันนี้ท่านทำเรื่องใหญ่ ซึ่งเราก็บอกแล้วมิใช่หรือ ภายในสามวันจะทำลูกเกาที่สุกเต็มที่
พันสี่พันห่มี่ให้ทันทีในสามวัน อันการนี้เห็นจะไม่ทันที่ โทษก็จะมีแก่เรา ท่านจง
อย่างไรกัน ท่านช่วยเราด้วย " Lu³ Su⁴ ว่า " ท่านหาเหตุเอาเอง ข้าพเจ้าจะช่วยได้
ช่วยคิดอ่านผ่อนผันอย่าให้มีโทษแก่เราใด ไลชกจึงตอบว่า น้ำใจข้าพเจ้าเป็น
อย่างไร "

คนชื่อ ไคบอกแก่จิวอี้ที่นั้นผิดอยู่แล้ว แต่ว่าเดิมจิวอี้จะให้ทำลูก
เกาพันสี่พันห่มี่ในสามวัน ท่านขันรับแล้วให้พันห่มี่ว่าจะทำให้ทันแต่ในสามวัน ซึ่งท่าน
จะให้เราช่วยแก้ไขนั้น เห็นจะข้อสน ขงเบ้งจึงว่า ถ้าท่านไม่กรุณาจักจนอยู่

"เราขอรองท่าน ขอยืมเรือ
แต่ท่านจงเอ็นดู ขอพางมาจงมาก กับผ้าดำให้หลายพับ และน้ำมันสำหรับจะ
ยี่สิบตำ บรรจุทหารล่าละสามสิบคน บนเรือให้มีผ้าดำคลุมทุกตำ จักเตรียมหน้าล่าละพันกว่า
โคลนคัก เช็ดลูกเกาพันห่มี่ กับเรือยี่สิบตำ คนล่าละสามสิบสี่สิบ มาบรรทุกลูกเกา
มิด ไว้สองข้างเรือ เกี่ยวกับวิธีของเรา นั้น เรามีวิธีอย่างวิเศษอีกต่างหาก พอถึงวันที่
พันห่มี่ไป ให้จิวอี้เถิด

สามรับรองว่าจะมีลูกเกาพันสี่พันห่มี่ ขออย่างเกี้ยวอย่าเพิ่งไปบอกให้ Kung¹ Chin³ รู้ถ้าเขา
ไลชกได้ฟังดังนั้นก็

รู้เข้า กลอบายของเราที่จะเสียไป "

รับคำ แต่ก็ยังมีความสงสัยอยู่มาก ด้วยมีความคิดขง เบ้งว่าจะทำประการใด
 รับคำ แต่ไม่เข้าใจความคิดนั้น แล้วไปรายงาน Chin³ แต่ครั้งนี้มิได้พูดถึง
 แล้วก็ลาขง เบ้งกลับมาบอก เมื่อควมแก่จิวอี้ว่า มิได้เห็นขง เบ้งจัดแจงให้ขง
 เรื่องให้ยืมเรือ พุกแต่เพียงว่า "K'ung³ Ming² จะไม่เสียไม่ไฉนสำหรับทำลูกเกาทัณฑ์
 ทำลูกเกาทัณฑ์ แต่ขง เบ้งขอเรือไปบรรทุกลูกเกาทัณฑ์จะมาส่งให้ท่าน จิวอี้ได้
 ชนกก กว นำนันชักเงาเป็นต้น เขามีความคิดของเขาต่างหาก" สงสัย
 พังคังนั้นก็มีความยินดีจึงว่า ขง เบ้งครั้งนี้ไม่พ้นตาย แล้วก็สั่งให้โลซกกว่า
 นัก แต่ที่พูดว่า "ลองดูในสามวันเล่า เขาจะเป็นอย่างไร แล้วกลับมาบอกให้เรารู้ด้วย"
 ขง เบ้งจะเอาสิ่งใดก็ให้เอาไปเถิด

โลซกก็ลาออกมาจัดแจง เรือยี่สิบลำกับทหาร และสิ่งของทั้งปวง เตรียม
 ฝ่าย Lu³ Su⁴ ออกเงินส่วนตัว จัดแจงเรือเรียวี่สิบลำ ทหารล่าละสามสิบ
 ไ่ว้จนถึงสามวัน ก็มีได้เห็นขง เบ้งจะทำเป็นประการใด โลซกก็ยังมีความสง
 กว่าคน พร้อมด้วยม้าและมิดหญ้าเป็นต้นจนเสร็จสิ้น คอยเวลาที่ K'ung³ Ming² จะใช้
 สยเป็นอันมาก

ในวันแรกไม่เห็น K'ung³ Ming² มีการเคลื่อนไหวแต่อย่างไร วันที่สองก็ยังเฉยอยู่
 ครั้นเวลากลางคืนวันนั้นขง เบ้งจึงให้ไปเชิญโลซกมา แล้วว่า ลูก
 พอดีถึงวันที่สาม เวลายามสี่ K'ung³ Ming² แอบเชิญ Lu³ Su⁴ ให้
 เกาทัณฑ์เราได้ครบแล้ว ให้เอาสิ่งของซึ่งเราส่งนั้นมา จะได้ทำการ ทั้งเรือ
 เข้ามาในเรือ Lu³ Su⁴ ถามว่า "ท่านเรียกข้าพเจ้ามา มีความคิดประการใดหรือ"
 และคนมาบรรทุกแะ ชนเอาลูกเกาทัณฑ์เถิด โลซกจึงว่าท่านอย่าวิตกเลย การ
 K'ung³ Ming² เราเชิญท่านมา เพื่อให้ไปรับลูกเกาทัณฑ์ด้วยกันอย่างไรเล่า" Lu³ Su⁴
 ทั้งนั้นก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว โลซกจึงให้ถอยเรือมา ขง เบ้งลงเรือแล้วจึงชวน
 ว่า"จะไปเอาที่ไหนกัน" K'ung³ Ming² ว่า "อย่าเพิ่งถาม ไปข้างต้นจะเข้าใจ
 โลซกว่า ท่านจงไปด้วยกันจะไ้รับลูกเกาทัณฑ์ไปให้จิวอี้ โลซกจึงถามว่า ท่าน
 เอง" แล้ว

จึงถามว่า ท่านไปเอาลูกเกาทัณฑ์ที่ไหน ชง เบ่งจึงว่า ท่านอย่าถามเราเลย
 จึงไปด้วยกันเถิดจึงจะรู้ แล้วชง เบ่งก็ถอยเรื่อนั้นมา จึงให้มัดฟางและหญ้า
 ผูกเรียงไว้สองข้างแควมเรือรบ แล้วเอาผ้ากำนั้นคลุมมัดหญ้าและฟางทั้งยี่สิบลำ
 ครั้นจัดแจงสำเร็จแล้ว ให้เอาทวนใหญ่ผูกโยง เรือหนุนทุกลำ รีบแจวขึ้นไปถึง
 จึงสั่งทหารยี่สิบลำนั้นเอาเชือกมาผูกเรือเข้าด้วยกัน แล้วออกเรือไปยังฝ่ายเหนือ
 กองทัพโจโฉเวลาประมาณยามเศษ

ขณะนั้นเป็นเดือนสิบสองข้างแรม หมอกลงหนัก

คืนนี้หมอกลงจกทั่วทั้งท้องฟ้า โดยเฉพะากลางแม่น้ำ Ch'ang² Chiang¹
 หมอกลงมากที่สุด แม้จะนั่งอยู่ต่อน้ำก็มองกันไม่เห็น K'ung³ Ming² จึงเรือให้แล่นไป
 ข้างหน้า ปรากฏว่าหมอกลงจกทั้งใจหวัง คนโบราณได้เขียนโคลงชื่อว่า "หมอกใหญ่ลงแม่น้ำ
 Ch'ang² Chiang¹ ๑๐ ไว้ดังนี้

โอใหญ่จริง แม่น้ำ Ch'ang² Chiang¹ เกิดจากทางตะวันออก
 ไกลออกไป ณ ภูเขา Min² กับ Ngo² ๑๑ ยั้งได้เป็นแคว้น ฝั่ง
 เหนือมีลำน้ำอีกเก้าสายไหลมาบรรจบ รวมแม่น้ำร้อยสายลงสู่ทะเล
 ผ่านมาเป็นหมื่นปี มีปลาวาฬหมื่นฟุต มีมังกรเก้าหัว แม่น้ำนี้เป็นอา
 ศัยของปีศาจเหวคา และเป็นที่ ๆ นักรบผู้กล้าหาญรบพุ่งชิงกัน

ขณะนั้นไม่มีระเบียบ แฉ่งไม่ออกว่ามีคหรือสว่าง ท้องฟ้าอัน
 กว้างยวานั้นเป็นสี่เดียวกัน เพราะอะไร ขณะที่สงสัยอยู่ ก็พอ

๑๐ โคลงบทนี้มีความยาว ๒๒ บรรทัด ลักษณะเป็นโคลงผสม ไม่จำกัดคณะ
 บางวรรคเป็นโคลง ๔ บางวรรคเป็นโคลง ๕ โคลง ๖ โคลง ๗ และโคลง
 ๘ (คูนวก ก. ประกอบควย)

๑๑ ชื่อภูเขาในแคว้น เสดนวน

ามีหมอกใหญ่ลงมาทั้งสี่ทิศสี่ด้าน ได้ยินแต่เสียงกลอง และเสียงฆ้อง
 ตอนแรกหมอกเพียงแต่ซอนลวดลายของภูเขาทางใต้ไว้ แล้วค่อยหนาขึ้น ๆ
 จนเต็มไปหมด ทำให้ปลาหลงทาง หลังจากนั้นหมอกใหญ่ก็จفاสูง
 แล้วคลุมลงมาจนถึงพื้นแผ่นดินอันหนา กว้างใหญ่ไพศาล ไม่มีเขต
 สิ้นสุด ปลาวาฬพุ่งขึ้นจากน้ำ มังกรพ่นน้ำออกมาเป็นไอน้ำ มัว ๆ
 เวียง ๆ ว้าง ๆ กว้างใหญ่ไพศาล กระจุกกระจายไปทั่ว ทิศตะวันออก
 ออกฝั่ง Ch'ai² Sang² ก็หายไป ทิศใต้หมอกก็ซ้อนภูเขา Hsia⁴ K'ou³
 ไว้ เรือรบพันกว่าลำ จมหายไปในหุบเขา มีเรือประ
 มงล่าเล็ก ๆ ลำหนึ่ง ตกใจโผล่ออกมา สักครู่ก็หายไป แล้วโผล่
 ออกมาหว่างคลื่นอีก อาทิตย์อัสดง ท้องฟ้าปราศจากแสงไฟ
 อาทิตย์อุทัยสิ้นสี่ กลางวันกลับเป็นสนธยา ภูเขาทรายแดงกลายเป็น
 พอลดสีน้ำเงิน แม้จะมีปัญญาตั้งพระเจ้า Yu³ ผู้ยิ่งใหญ่^{๑๒}

๑๒ เรื่องราวของพระเจ้า Yu³ (ประมาณศตวรรษที่ ๑๗ ก่อนพุทธกาล)

มีอยู่ในพงศาวดารจีนของไทยเรื่อง ไคเก็ก ในหนังสือไคเก็กเรียกชื่อพระเจ้า
 Yu² ว่า พระเจ้าอู่เต้ พระองค์ทรงบัญชาการขุดคลองระบายน้ำ ป้องกันมิให้
 เกิดอุทกภัยจากแม่น้ำฮวงโห

ก ก็ไม่อาจหยั่งความตื่นลึกของน้ำได้ แม้จะมีตาคมดั่ง $Li^2 Lou^{2\text{๑๓}}$ ก็
 ยังไม่อาจมองเห็นแม้แต่สิ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ ได้
 $Feng^2 I^2$ ^{๑๔} ทำให้คลื่นสงบ $P'ing^2 I^4$ ^{๑๕} แผลงฤทธิ์ ปลา
 และคะพาน้ำหายไป นกและสัตว์ก็ไม่รู้หายไปไหน แม้จะมีเกาะอัน
 เต็มไปค้ำยเพชรนิลจินดา ก็ถูกกั้นจนมองไม่เห็น ปราสาทบนสวรรค์
 ก็ถูกล้อมค้ำยหมอก สลัด ๆ เคลื่อนขึ้น ๆ ลง ๆ อากาศเหมือนฝน
 จะตก สัมผัสจุดหนึ่งเมฆอันหนาวเย็นจะเข้ารวมตัวกัน ในหมอกมึนพิช
 ซ่อนอยู่ ทำให้เกิดโรคไข้ป่า และมีผีศาจซ่อนอยู่ จึงมีภัยอันตราย
 นำความเจ็บไข้มาสู่มนุษย์ (ลม) ทำให้เกิดพายุขึ้นในทะเลทราย
 ถ้าคนธรรมดาไปพบเข้าก็เป็นภัย ถ้าผู้มีปัญญาไปพบเข้าก็ต้องถอนใจ

^{๑๓} $Li^2 Lou^2$ เป็นคนในสมัยพระเจ้าHuang² Ti⁴ (ประมาณศตวรรษ
 ที่ ๒๒ ก่อนพุทธกาล) $Li^2 Lou^2$ มีสายตาคือ สามารถมองเห็นเส้นผมหนึ่งเส้น
 ในระยะห่างออกไปร้อยก้าว (จากปทานุกรมจีน Ts'u^๒ Yuan²)

^{๑๔} ชื่อเทพซึ่งสิงอยู่ในน้ำ (คุณแหล่งที่แล้ว)

^{๑๕} ชื่อเทพ บ้างก็ว่าเป็นเทพแห่งเมฆ บ้างก็ว่าเป็นเทพแห่งฝน บ้าง
 ว่าเป็นเทพแห่งฟ้าผ่า แต่ในที่นี้หมายถึง เทพแห่งลม (คุณแหล่งที่แล้ว)

เพราะสิ่งเหล่านี้ทำให้โลกเปลี่ยนแปลงเป็นสมัยดึกดำบรรพ์

ม ประสานฟ้าและดินเข้าเป็นกลุ่มก้อนใหญ่

คืนนั้นพอเวลายามห้า^{๑๖} เรือก็เข้าใกล้ค่ายฝ่ายเหนือ K'ung³Ming จึงให้
เรือเรียงเป็นหน้ากระดานอยู่หน้าค่าย ให้หัวเรืออยู่ทางตะวันออก ห้ายเรืออยู่ทางตะวันตก
ขง เบ่งจึงให้ทหารทั้งปวงตีฆ้องกลองโห่ร้องอ้ออิงขึ้น โลซกเห็นดังนั้น
แล้วให้ทหาร

ก็ตกใจ ตัวสั่นคั่งคังว่านั่งอยู่ในกองเพลิง ค่ายมิใคร่เหตุนี้ล จึงถามขง เบ่งว่า
ตกใจว่า " แม่

ทหาร เรามาแค่น้อย แม่ใจโดยกทัพเรือมารบพุ่ง ท่านจะคิดอ่านต้านทานประการ
เราจะทำอย่างไร "

โก ขง เบ่งหัวเราะแล้วขอกเป็นนัยว่า หมอกกลางหนึ่กอยู่ ที่ไหนโจโฉจะอาจยก
แล้ววา จะกล้าออก

ทัพเรือออกมา ท่านกับเราตั้งหน้าเสphyสู้ราเลนนี้ให้ส่ายกว่าจะสว่างขึ้น เราจึง
มา หมอกหายแล้ว เราจึงจะ

ถอยเรือลองกลับลงมา
กลับไป

ฝ่าย โจโฉ ไคยีนเสียงฆ้องก้องอ้ออิงคังนั้น ก็รู้ว่าทหารจิวยี่มา
ฝ่าย ค่าย พอไค้ Mao² Chieh⁴ และ

ทำการ ครั้นจะให้เรือรบออกรบพุ่ง เหมอกก็ลงหนัก
Yu² Chin⁴ ก็รายงานไปยัง Ts'ao² Ts'ao¹ อย่างเร็วที่สุด Ts'ao² Ts'ao¹
ไม่เห็นกันถนัดแล เกรงอยู่ว่า

สั่งมาว่า "อย่าให้เรือรบออกรบพุ่ง ค่ายหมอกลงหนัก

จิวอี้จะให้ทหารมาซุ่มไว้คอยรับกระหนาบ จึงสั่งอีกมียกกายให้เอาเรือรบถอย
จะน้อยเข้าไค้ตะมทพยกทัพออกไป จึงสั่งทหาร
ตั้งมั่นไว้ ให้ทหารทั้งปวงระคมยิง เกาทัณฑ์ไป แล้วให้
เกาทัณฑ์ให้ระคมยิงไป " แล้วให้คนในค่ายบกรเรียก Cheng¹Liao², Hsu²Huang³ คุมทหาร
เคียว เลี้ยวขวา คุมทหาร เป็นอันมากลงไป ระคมยิงทหาจิวอี้
คนละสามพันรีบไปที่ริมน้ำช่วยยิงด้วย พอได้รับคำสั่ง Mao² Ohieh⁴ และ เกรง
คามริมชายทะเล และนายทหารบกแลเรือทั้งสองกอง เห็นแต่เรือเรียงกันตะ
ว่าทัพฝ่ายใดจะพุ่งเข้ามาในค่ายน้ำ จึงให้ทหารเกาทัณฑ์ออกไปหน้าค่ายระคมยิงลูกเกาทัณฑ์ สัก
คึด มิได้เห็นทหารวามากแลน้อย ก็ให้ทหารยิง เกาทัณฑ์ ระคมไปเอา เรือรบนั้น
ครู่ห่างค่ายบกรก็สั่งทหารมาถึงร ทหมื่นกว่าคน เข้าเรียงรายกันยิงเกาทัณฑ์ไปกลางแม่น้ำราวกับ
คั้งหาฝน
หาฝน

ขงเบ้งให้ทหารทั้งปวง เอามัดฟางและหญ้าที่ผูก เป็นหุ่นไว้ ครั้นเห็นลูก เกาทัณฑ์
ให้กลับเรือและให้เข้าใกล้ค่ายน้ำเพื่อจะรับลูกเกาทัณฑ์ สั่งให้ทหารตีกองโห่ร้อง
ตีคึดมัดฟางและหญ้ามากแล้ว ก็ให้หุ้คของกลองเสียง ให้กลับ เรือรบแควหนึ่ง เข้า
อ้ออึง พอตะวันขึ้นสูง หมอกก็กระจายไป K'ung² Ming³ ให้จัดแจงเรือรีบกลับไป มัดหญ้า
รับลูกเกาทัณฑ์อีก ให้หุ้คของกลองอ้ออึง เห็นลูกเกาทัณฑ์คึดมากแล้วพอสว่างขึ้น
ซึ่งวางไว้สองข้างเรือทั้งยี่สิบสำนนั้นมีลูกเกาทัณฑ์ปักอยู่เต็มไปหมด

ขงเบ้งจึงแกล้งร้อง เยเยว่า ขอบในมหาอุปราศที่ หลูกเกาทัณฑ์แก่เรา
จึงให้ทหารทุกร้องขึ้นพร้อมกันว่า " ขอบคุณท่านอัคร เสนาบดีที่ หลูกเกา
เป็นอันมาก และลูก เกาทัณฑ์นี้ก็จะกลับมาสนองคุณท่าน แล้รีบแจรงกลัดลงมา
ทัณฑ์ " พอมีคนไปแจ้งให้ 'Ts'ao²Ts'ao¹ทราบ ฝ่ายกองเรือ
ฝ่ายทหารโจโจเห็นเรือรบจิวอี้กลับไปคั้งนั้นก็เอา เนื้อความไปบอกแก่โจโจทุกประการ
เป็นเรือเบา ทั้งน้ำก็เชี่ยว ขณะนั้นเรือล่องไปได้ไกลราวยี่สิบลิแล้ว^{๑๗} จะไล่ไปก็ไมทัน
โจโจจึงให้ทหารลงเรือเร็วสามไป ทางประมาณสองร้อยเส้นก็ไมทัน

Ts'ao²Ts'ao¹ เสียใจอยู่เป็นเวลานาน

ขณะนั้นโจโฉก็น้อยใจว่า เสียความคิดแก่ข้าศึก ได้ความอัปยศนัก
ฝ่ายขงเบ้งเมื่อลองลงมานั้น จึงว่าแก่โลซกว่า เราศึกษานการทั้งนี้มิได้เสีย
ทหารแต่สักคนหนึ่ง แล้วยกการฆ่า อัมเรื้อยี่สิบล้านได้ถูก เกาทัณฑ์ล่าละห้าพัน
หกพันบ้าง ทั้งยี่สิบล่าเห็นถูก เกาทัณฑ์กว่าสิบหมื่นอีก

พรุ่งนี้จะนำไปยิงกลับคืนให้ทัพ
โลซกได้ฟังดังนั้นจึงยกมือคำนับ

Ts'ao²Ts'ao²ช่างสะทกอะไรเช่นนั้น " ว่า " ซินแสมีสติปัญญาเหนือ
แล้วสรร เสรีรูของ เมงว่า มีสติปัญญาถึง เทวดา เข้ากลใจ ลวงรู้ว่า วันนี้หมอก
คนจริง ๆ ทำไมท่านจึงรู้ว่า วันนี้หมอกจะลงหนัก "
จะลงหนัก จึงล้มมาทำการทั้งนี้

ขงเบ้งจึงว่า อันธรรมชาติเป็นชายชาติทหาร ถ้าไม่รักการคะเนการ
" แม่ทัพผู้ไม่รู้ลึกลับเรื่องดินฟ้าอากาศ ไม่รู้ภูมิศาสตร์ ไม่รู้
ฤกษ์บนและฤกษ์ต่ำก็มิได้เรียกว่ามีสติปัญญา ซึ่งเราจะมาทำการทั้งนี้ เพราะรู้ว่า
ทิศทางที่เป็นอัปมงคล ไม่รู้ที่มืดที่สว่าง คุณลักษณะค่ายไม่ออก^{๑๔} ไม่แจ้งกำลังทหาร ก็ชื่อว่า
วันนี้หมอกจะลงหนัก เราจึงอาจให้พันต้นจิวยี่ไว้ ซึ่งจิวยี่ไต่เราเป็นนายกอง
เป็นเพียงทหารธรรมดา เราได้คำนวณดูเมื่อสามวันก่อน รู้ว่าวันนี้หมอกจะลงหนักจึงได้กล้า

๑๓๗ ประมาณสองร้อยกว่าเส้น

๑๔ การตั้งค่ายของทหารจีนมีเป็นกลศึกต่าง ๆ เพราะเวลารบกับ
ฝ่ายข้าศึกมักลอบเข้าค่าย ดังนั้นเวลาตั้งค่ายจึงต้องมีกลยุทธจะได้ไม่เสียที่
ถ้าฝ่ายข้าศึกไม่กลนั้นก็ไม่อาจรุกเข้ามาได้ เพราะกลหนึ่ง ๆ มีทางหนีที่ไล่
อย่างหนึ่ง ๆ ไม่เหมือนกันแต่ละกลมีชื่อเรียกต่างกันไป ผู้ที่ชำนาญเรื่องนี้ต้อง
ศึกษาคำราพิชัยสงครามให้เจนจบ

ทำลูกเกาทัณฑ์ในสิบวันให้แล้วสิบหมื่นนั้น ถึงมาทว่าให้ช่างทำก็ไม่ทัน เหตุทั้งนี้ กำหนดเวลาไว้เพียงสามวัน Kung¹ Chin³ ให้เราทำการภายในสิบวัน โดยไม่ให้ช่าง ก็เพราะชีวิตคิดจะฆ่าเราเสีย แต่หากเทพคาช่วยเรา ๆ จึงรู้ว่าวันนี้หมอกลง และสิ่งของเพียงพอ นี่เป็นวิธีการที่สวยงาม เห็นชัด ๆ ว่าจะฆ่าเรา ชีวิตของเราขึ้นอยู่ หนัก เราจึงอาจรับแต่สามวัน และบัดนี้บุญเรามากจึงรอด โสชกก็สรร เสริญ กับฟ้า Kung¹ Chin³ จะฆ่าเราได้อย่างไร "

ความคิดขง เบ้ง เป็นอันมาก

ครั้นเรือกลับมาถึงค่าย โสชกจึงขึ้นไปบอกแก่จิวอี้ว่า ลูกเกาทัณฑ์นั้น ชั่ง Chou¹ Yu² จัดทหารห้าร้อยคนให้คอยค้ำอยู่ริมฝั่ง เพื่อ ใดครบแล้ว ให้ทหารลงไปชนเอาเถิด จิวอี้จึงให้ทหารลงไปชนเอาลูกเกาทัณฑ์ ขนส่งลูกเกาทัณฑ์อยู่แล้ว K'ung³ ming³ จึงให้ทหารลงเรือ เก็บรวบรวมลูกเกาทัณฑ์ได้สิบหมื่นกว่าดอก ขึ้นมา แล้วให้หมื่นซันสูตร ใดมากกว่าสิบหมื่นอีก

ทหารจึงนำเข้าไปในค่าย

โสชก จึงบอกเนื้อความซึ่งขง เบ้งคิดกลอุบาย

เข้าไปพบ Chou¹ Yu² อธิบายการซึ่ง K'ung³ Ming³ ไปได้ลูกเกา-

ให้จิวอี้ฟังทุกประการ จิวอี้แฉงตั้งนั้นก็สิ้นศรัทธาใจใหญ่แล้วว่า

ทัณฑ์มาให้ ตกใจยิ่งนัก ทอใจใหญ่

ขง เบ้งมีความคิดและสติปัญญาลึกซึ้งกว่าเราเป็นอันมาก พอเป็นขง เบ้งมา

จิวอี้จึงลุดออกไปรับเจ้ามาข้างใน ในที่ที่สมควรแล้วจึง

เข้ามาพบ Chou¹ Yu²

สรร เสริญว่า สติปัญญาท่าน ไปทำการทั้งนี้ หาผู้ใดเสมอนมิได้

ซินแส ทำให้ทุกคนยอม

ขง เบ้งจึงตอบว่า อันความคิดกลอุบายแต่เพียงนี้จะนับถือว่า

เคารพนับถือ " จิวอี้ " กลอุบายเพียงเท่านั้นไม่แปลกอันใด "

ก็ยังมีไต่ก่อน จิวอี้จึงชวนขงเบ้ง เสพสุรา แล้วบอกว่า
 เข้าไปข้างใน, เสพสุราคั่วกัน
 เวลานี้มีหนังสือขุนกวนนี้ ให้นำมาถึงเราว่า ไหวรงคึกคึกเอาชัยชนะโจโฉให้ได้
 นายเรา, ให้ทหารรุกไปข้างหน้า แต่เรายังไม่มีกฤ
 ทานจง เห็นแกราชการช่วยคึกคึกอ่านรบพุ่งให้โจชัยชนะ ขงเบ้งจึงแกล้งตอบว่า
 ุบายที่ดี ขอชื่นแสดช่วยคึกคึก, " ว่า " อัน
 อันสติปัญญาข้าพเจ้านั้นน้อยซึ่งจะคึกคึกอ่านการสงครามนั้นเกลือกจะไม่ตลอด การจะ
 ที่ไหนจะมีกลอุบายอันวิเศษ "

เสียไป

จิวอี้จึงว่าอันกองทัพเรือโจโฉครั้งนี้ใหญ่หลวง เข้มแข็งนัก จะเข้าหักโหม
 "เราคูกายน้ำของ Ts'ao²Ts'ao¹ แล้วเห็นว่า มีไชจะเข้าโจมตี
 รบพุ่งซึ่งหน้านั้นเห็นชัดเจน เราคึกคึกอุบายไว้อย่างหนึ่ง ท่านจะคึกเห็นประการใด
 ได้โดยง่าย เรา
 ขงเบ้งตอบว่า ข้าพเจ้าจะขอคึกคึกก่อน ท่านกับข้าพเจ้าจงเขียนหนังสือซึ่ง
 " ท่านแม่ทัพอย่าเพิ่งพุ่มมากออกมา
 คึกนั้นใส่ฝ่ามือ แล้วแบออกดูให้พร อมกัน จะต้องต้นหรือหาไม่ จิวอี้เห็นชอบด้วย
 ยินดียิ่งนักให้คน

๖๕๔. อวองอนูท่าง เขียนหนังสือลงในฝ่ามือว่า เพลิง
 เอาผู้กันกับหมึกเข้ามา Chou¹Yu² เขียนลงบนฝ่ามือก่อนแล้วส่งเครื่องเขียนให้
 แล้วแบออกให้กันดู เห็นตองกัน จิวอี้กับขงเบ้งก็หัวเราะ
 K'ung³ Ming² จึงเขียนมา โดยต่างฝ่ายต่างไม่เห็นตัวหนังสือที่อีกฝ่ายหนึ่งเขียน เสร็จ
 แล้วต่างเลื่อนเก้าอี้เข้ามาชิดกัน แปะตัวหนังสือบนฝ่ามือให้อีกฝ่ายหนึ่งดู พอเห็นเข้าทั้งสองคน
 ก็หัวเราะใหญ่ เพราะตัวหนังสือบนฝ่ามือ Chou¹ Yu² คือ " ไฟ " และของ K'ung³ Ming²
 ก็คือไฟ

จิวอี้จึงว่า เราทั้งสองคิดต้องกัน... ท่านอย่าได้แพร่งพราย
ต้องกันเช่นนกกลิ้งสงสัย... ท่าน

เนื้อความไปให้เสียการ... ขงเบ้งจึงว่า ท่านอย่าวิตกเลย ข้าพเจ้ามิให้เนื้อ
"ทำไมข้าพเจ้าจะให้ขอราชการของทั้งสองฝ่าย

ความทั้งนี้พุ่งซ่านไป ท่านจงเร่งคิดอ่านทำการเถิด แล้วขงเบ้งก็ลากลับไปเรือ
แพร่งพรายไป ข้าพเจ้าคิดว่า แม่ Ts'ao²Ts'ao จะเสียที่ค่ายกลุบายของข้าพเจ้ามาถึงสอง
ครั้งแล้ว แต่ครั้งนี้นคงจะไม่ได้ป้องกันระวังตัว บัดนี้ท่านจงเร่งคิดอ่านทำการให้เต็มที่เถิด "

เมื่อคืนเสร็จแล้วก็แยกกันไป พวกนายทหารทั้งปวงมิใคร่รู้เรื่องนี้

ศูนย์วิทยุทรัพยากร

ครั้งแรก... แสหัวคันเป็นแม่ทัพยกมาตีไล่ปีที่เมืองชินเอี้ย ขงเบ้งทำ
อุบายซุ่มทหาร ลอบเฝ้าทัพแสหัวคันแตกพ่ายไป (ฉบับไทย ตอนที่ ๓๕ ตอนปลาย)
ครั้งที่สอง... ขงเบ้งคิดกลอุบายล่อให้โจโฉเข้าเมืองชินเอี้ย แล้วจับไฟเผาเมือง
ให้ทหารโจโฉแตกหนีมาข้ามแม่น้ำแปะโท ที่แม่น้ำนี้ ขงเบ้งไล่ให้ทหารเอากระสอบ
ทรายลงทอดก่ท่นบไว้ ครั้นทหารโจโฉมาถึง ขงเบ้งให้พังท่นบ ปลอบยให้หน้าบาลง
มา ทหารโจโฉจึงต้องถอยกลับมาอยู่เมืองชินเอี้ย (ฉบับไทย ตอนที่ ๓๖ ตอนต้น)

ตอนที่ ๘๑

ฝ่ายโจโฉครั้นเสียดูกเกาทัณฑ์ ก็มีความอัปยศไม่สบายเลย

เสียดูความคิดและลูกเกาทัณฑ์ถึงห้าสิบลูกก็สิ้นออกไปอย่างง่ายดาย ก็ทั้งโกรธทั้งกลัว

ซุนฮิว

Hsun²

จึงว่าแก่โจโฉว่า บัดนี้จิวอี้กับซงเบ้งมีสติปัญญาเป็นอันมาก ช่วยกันคิดอ่านทำสงครามอยู่
Yu² จึงเสนออุบายว่า "Chiang¹ Tung¹ มี Chou¹ Yu² และ Chu¹-ko² Liang² สองคน
ซึ่งเราจะมารบพุ่งเอาชัยชนะ นั้นเห็นชัดสน ขอให้ท่าน

ร่วมกันคิดอุบาย ช: ในทันทีนั้น
แต่งทหารทำเป็นหนีไปเข้าเกลี้ยกล่อมอยู่ในกองทัพจิวอี้ ให้คิดอ่านเป็นไส้ศึก เราจึงจะ
แต่งคนทำ Tung¹ Wu² ให้

ทำการรบพุ่งไถ่ถนัด โจโฉเห็นชอบด้วยจึงว่า ท่านจะเห็นผู้ใดซึ่งจะ อาสา
ว่า "คำพูดนี้ตรงกับความคิดของเราทีเดียว

ทำการทั้งนี้ไต่ ซุนฮิวจึงว่า ท่านฆ่าข้ามอเสียดียังแต่ชั่วโฮจิวตั้งผู้นองซึ่งเป็นทหาร
"Ts' ai⁴ Mao⁴ ถูกฆ่า ญาติพี่น้องของเขาทั้งหมดคงอยู่ในกองทัพเรา

เลวอยู่ ท่านจงเอาตัวมาผูก
มัดนี้ Ts' ai⁴ Chung¹, Ts' ai⁴ Ho² ลูกผู้นองก็เป็นรองแม่ทัพอยู่
ให้มันน้ำใจ แล้วให้ทำเป็นหนีไปเข้าเกลี้ยกล่อมจิวอี้ เห็นจิวอี้จะไม่มี ความสงสัย
เห็นจะไม่มี ความสงสัย

ด้วยเห็นว่าชั่วตั้งชั่วโฮมีใจเจ็บแค้นว่าท่านฆ่าข้ามอเสียดียัง โจโฉเห็นชอบด้วย จึงให้
Ts' ao² Ts' ao¹ เห็นชอบด้วย ในคืนนั้น

หาชั่วตั้งชั่วโฮเข้ามา แล้วตั้งให้เป็นนายทหาร ให้เงินทองเสื้อผ้าตามสมควร

จึงเรียกคนสองคนนี้เข้ามาในที่ว่าการอย่างลับ ๆ กำชับว่า "ท่านทั้งสองจงพาทหารไป Tung¹ Wu² แม่ Chou¹ Yu²
ครั้นอยู่มาวันหนึ่ง โจโฉจึงว่าแก่ชั่วตั้งชั่วโฮว่า ท่านจงตั้งใจทำการช่วยเราโดย
สุจริต อย่าคิดเจ็บแค้นว่าเราฆ่าพี่ท่านเสีย บัดนี้เราจะจัดแจงทหารให้ท่านทำเป็นหนีเราไปอยู่
ด้วยจิวอี้ แม่จิวอี้ จะคิดทำกลศึกประการใด ท่านจงบอกความลับให้แก่เราดูด้วย
แม่ Chou¹ Yu²

ถ้าราชการสำเร็จเราจะเลี้ยงให้ถึงขนาด

ชั่วตงชั่วโฮจึงว่า มฆาอุปราช

อย่าได้คิดเป็นสองใจ คนทั้งสองว่า "อันบุตรภรรยา
อย่าได้คิดแคลงข้าพเจ้าเลย อันบุตรภรรยาข้าพเจ้า ก็อยู่ในเมืองเกงจิ๋ว เหมือนอยู่ใน

เงื้อมมือท่าน แม่ข้าพเจ้าคิดทำการ เป็นสองในก็โหมบุตรภรรยาข้าพเจ้าเสียเถิด ข้าพเจ้าจะ
ใจ ท่านอัครเสนาบดีอย่าได้คิดแคลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้า

ขอตั้งใจ อาสาไปทำการเอาศีรษะจิวอี้กับขงเบ้ง มาให้ท่านจงได้ โจโฉมี
Chu¹-ko² Liang⁴ ให้ของ

ความยินดี จึงจัดแจงทหารเมืองเกงจิ๋วहारอย กับเรือรบห้าลำให้แก่วัวตงชั่วโฮ

รางวัลเป็นอันมาก วันรุ่งขึ้น จึงจัดแจงทหารห้าร้อย กับเรือรบห้าลำให้คนทั้งสองลงเรือไป แลแล่นตามสม
ครั้นเวลากลางคืนชั่วตงชั่วโฮลงเรือ แลวกางใบแล่นตามลมลงมาถึงฝั่งค่ายจิวอี้

ในขณะนั้นจิวอี้ปรึกษาการสงคราม อยู่กับทหารทั้งปวง พอกองตะเวนมาบอก
ในขณะนั้น การจะเคลื่อนทัพไปข้างหน้าอยู่

เนื้อความว่า บัดนี้ชั่วตงชั่วโฮน้องชัวมอพาทหารประมาณห้าร้อยคนหนีโจโฉมา
มีเรือมาถึงปากน้ำ อ้างว่า Ts'ai⁴ Chung¹, Ts'ai⁴ Ho² น้อง Ts'ai⁴ Mao⁴

จะอยู่ทำราชการด้วยท่าน จิวอี้แจ้งคั้งนั้นก็ให้ทหารออกไปรับชั่วตงชั่วโฮเข้ามา ชั่วตง
มาเพื่ออ้อนน้อม ก็เรียกให้เข้ามา คนทั้งสองร้องไห้กลางค้ำับแล้วว่า "พี่ข้าพเจ้า

ชั่วโฮค้ำับแล้วร้องไห้บอกจิวอี้ว่า ชัวมอพี่ข้าพเจ้าหาความผิดมิได้ โจโฉให้ฆ่าเสีย ข้าพเจ้า
"พี่ข้าพเจ้า

มีใจพยายามคิดแค้นอยู่เป็นอันมาก จึงพากันหนีมาหวังจะอยู่ทำราชการด้วยท่าน แม่ท่านจะยก
ออกไปรบเมื่อใดข้าพเจ้าจะอาสาเป็นทัพหน้า จิวอี้ได้ฟังคั้งนั้นก็รู้เท่า ทำเป็นมีใจยินดีแล้วแกลง

มีใจยินดีเป็นอันมาก สั่ง Kan¹ Ning² ให้รับคน
พูดว่า ซึ่งท่านมีความแค้นใจโฉมสมควรมาอยู่ด้วย เราขอบใจนัก จึงให้เงินทองเสื่อผ้าแก่ชั่วตง

ทั้งสองไว้เป็นนายทหารในทัพหน้า คนทั้งสองค้ำับขอบคุณ Chou¹ Yu² คิดในใจว่า
ชั่วโฮตามสมควร แล้วให้ชั่วตงชั่วโฮไปเขากองทัพหน้า กำเหลง ชั่วตงชั่วโฮก็ลามาอยู่ด้วย

กำเหลง แล้วคิดในใจว่า ครั้งนี้เราอาสาโจโฉมาเห็นจะสมความคิดเป็นมั่นคง
คงสำเร็จการตามอุบาย ฝ่าย Chou¹ Yu²

ฝ่ายจิวยี่จึงให้หากำเพลงมา แล้วคอยกระซิบสั่งว่า ซึ่งบัดนี้ชั่วตงชั่วโฮมาอยู่ทวีปไร่นี้
ไซ้จะจริงเหมือนปากนั้นหามีได้ เพราะมีไคเอาครอบคร้วมาควย ถอยคำมั่นว่าทั้งนี้เขียนกลอุบาย
ของโจโฉไซ้มา เราจะคิดขอนกลโจโฉเอาตัวชั่วตงชั่วโฮไว้ให้กลับดวงโจโฉเอง เราจึงจะ
ทำการไคถนัด ซึ่งเราให้ชั่ว ตงชั่วโฮไปอยู่ควยท่านนั้น ช่วยทำนุบำรุง อย่าให้เคืองใจ

นั้นต้องรับรองให้ดี แล้วระวังเหตุการณ์ลับหลัง
แล้วระวังเหตุการณ์กว่าเราจะคิดอ่านเห็นช่องมีชัยแก่โจโฉ เราจึงจะมาชั่ว ตงชั่วโฮคักศิระ
ถึงวันที่เรายกทัพไปเราจึงจะมาคนทั้งสองนี้ก่อนเป็นการเซมธงชัย ท่านต้องระวังให้ดี"

เส่นซงชัย กำเพลงรับคำแล้วก็ลากลับไป ณ คาย
โลซกจึงว่าแก่จิวยี่ว่า ว่า ชั่วตงชั่วโฮมาอยู่ควยท่านนี้ เป็นกลอุบายอย่าให้ท่าน
ไปพบ Chou¹ Yu² ว่า นากลัวจะเป็นกลอุบายรับไว้มิได้
เอาไว้ จิวยี่ไคซึ่งตั้งนั้นก็โกรธवादเอาโลซกว่า เคิมชั่วมออยู่ที่เขานั้นหาความผิดมิได้
มิได้"

โจโฉให้ฆ่าเสีย ชั่วตงชั่วโฮก็มีความน้อยใจ หนีมาอยู่ควยเราหวังจะแก้แค้นโจโฉ แลตัวจะมา
คิดแผนงเขาจะหนีนานไปผู้ใดที่มีความคิดและมีมือจะอาจเขามาอยู่ควยเราแล้วทำเป็นลูกเขา
ไปข้างใน

โลซกจึงเอาเนื้อความซึ่งจิวยี่ว่ากล่าวนั้นไปเล่าให้ซงเบ้งซึ่งทุกประการ ซงเบ้งไคแจ้ง
มิได้คอบประการใด ถอยกลับไปจึงเอาเนื้อความไปบอก
ตั้งนั้นก็หัวเราะมิไคว่าประการใด โลซกเห็นตั้งนั้นก็ถามว่า เหตุไคท่านจึงหัวเราะ ซงเบ้ง

Lu³ su⁴ ว่า
จึงตอบว่า ตัวท่านนี้ชื่อนักมิไคหลงเห็นความคิดจิวยี่ บัดนี้จิวยี่แจ้งในกลอุบาย
ว่า "เราหัวเราะว่า คั้ห่าน Kung¹ Chin³ แม่น้ำใหญ่ กั้นสองฝ่ายไว้
โจโฉ ซึ่งคิดอ่านให้ชั่วตงชั่วโฮมาสมัครอยู่ควยนั้น เพราะเหตุวากองทัพจิวยี่กับโจโฉตั้งอยู่
ระยะทางไกลมาก ยากที่จะส่งคนสอดแนมไป ๆ มา ๆ Ts'ao² Ts'ao¹ จึงให้
เป็นชายทะเล ยากที่จะใ้คนไปสอดแนม โจโฉจึงแกลงให้ชั่วตงชั่วโฮทำเป็นหนีมาอยู่ควย
Ts'ao² Ts'ao¹ จึงให้

จิวยี่หวังจะได้บอกการแก่โจโฉ อันจิวยี่เอาไว้นั้นเพราะจะคิดขอนกลโจโฉ ซึ่งท่านกล่าวห้าม
จะได้สอบดูความลับในกองทัพเรา นี้ Kung¹ Chin³ จะขอนกล ปล่อยให้เขามอกล่าวไป การชลอกวาง

ปรามจิวอี้เอาไว้เพราะจิวอี้รู้แล้วทำเป็นโกรธท่านคอก โลกจึงว่า เมื่อจิวอี้โกรธนั้น
นี่เป็นเรื่องธรรมดาในการสงคราม นี่เป็นอุบายของ Kung¹-Chin³" เฟ่งรู้ตัว ครั้นเวลากลางคืน
ข้าพเจ้าไม่แฉงจริง ตอท่านชี้แจงให้ ข้าพเจ้าจึงเห็นความคิดจิวอี้ แล้วโลกก็ลาขงเบง
กลับไปที่อยู่

ครั้นเวลากลางคืน จิวอี้ออกมานั่งคิดราชการอยู่ พอเห็นอุยกายเดินเข้ามา จิวอี้จึงถาม
ขณะที่ Chou¹ Yu² นั่งอยู่ภายในห้อง พอ Huang²-Kai⁴ ลอบเข้ามาพบ
ว่าท่านเข้ามานี่ Chou¹ Yu² จึงว่า "ท่านอุตุเข้าในเวลาค่ำ จะเตือนสติข้าพเจ้าประการใด
อุยกายจึงว่าอันทหารโจโฉซึ่งยกมาทำศึกครั้งนี้มากกว่าเรานัก แม่ท่านจะตั้งรอกอยู่ให้ชา มิได้
คือการรบพุ่ง ข้าพเจ้าเห็นจะเสียทีแก่เขาเป็นมั่นคง เหตุใดท่านไม่คิดอ่านเอาเพลิงเผาอง-
ทัพโจโฉเสีย

จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ความคิดอันนี้ใครสอนท่านมาว่าหรือ อุยกาย จึงบอกว่า
Chou¹ Yu² ว่า "ความคิด
ความอันนี้ข้าพเจ้าคิดเอง จะใคร่มีผู้ใดมาสั่งสอนให้ว่ากล่าวมิได้ จิวอี้ได้ฟังดังนั้นจึงคิดว่า

ความคิดอุยกายนี้ตอกันกับเรา แล้วว่า เราก็คิดเหมือนกับท่าน แต่ว่าเรามีที่กระทำไม่ บัดนี้
"เราก็คิดจะทำเช่นนี้ เพราะฉะนั้นเราจึงเอา Ts'ai⁴ Chung¹, Ts'ai⁴ Ho² ซึ่งเป็นผู้ซึ่งแกล้งมา
ชั่วคงชั่วโสมมาอยู่ควยเราเป็นกลอุบายของโจโฉ หวังจะใคร่รู้เหตุการณ์ในกองทัพเรา ซึ่งเรา
อ่อนน้อมไว้เพื่อจะให้ส่งข่าวคราวไป แต่วิตกอยู่ข้อหนึ่ง
เอาตัวชั่วคงชั่วโสมไว้นี้เพราะจะคิดซ่อนกลโจโฉ แต่วิตกอยู่ข้อหนึ่งหาผู้ใดอาสาไปถึงกองทัพ

แกล้งไปอ่อนน้อม
โจโฉมิได้ อุยกายจึงบอกว่า ท่านอย่าวิตกเลย แม่ท่านจะใช้ข้าพเจ้าจะขออาสา จิวอี้จึงว่า
มิได้"
"แม่ท่านจะใช้ข้าพเจ้าจะขออาสา"

ถาท่านจะรับอาสาแล้วจะตองทนอาญาเราถึงสาหัส การทั้งปวงจึงจะสมคิต แล้วโจโฉก็จะไม่มี
ความสงสัย อุยกายจึงว่าชนกวนมีคุณเลี้ยงข้าพเจ้ามา ก็ใคร่มีความสุขเป็นอันมาก ยังไม่ได้
แทนบุญคุณสิ่งใดก่อน ครั้นนี้ถึงมาทว่าตัวข้าพเจ้าจะตายก็ไม่เสียกายชีวิต แม่ท่านจะใช้สิ่งใด
จะขอตั้งใจอาสาเอาโลหิตทาแผ่นดินไว้ให้ปรากฏว่าได้อาसानายถึงขนาด จิวอี้ได้ฟังดังนั้นก็มี

มีความยินดี

ความยินดี คุณเขาลงคำนับอยู่เลยแล้ว แม่ท่านสุจริตรับดังนี้ อันการศึกษานี้ก็จะสำเร็จ เพราะท่าน แล้วให้สัญญากันไว้ อยู่กายรับคำ แล้ว

Huang² Kai⁴ ว่า "ข้าพเจ้านี้จะตายก็ไม่มีความ憾แต่อย่างไร ขอคุณแล้วก็ได้

ก็ลามาทิ้งไว้

ลาออกมา

ครั้นเวลาเช้า จิวก็ออกวาราชการ ที่ปรึกษาแลทหารทั้งปวงมาพร้อมกัน แล้วให้หา

วันรุ่งขึ้น Chou¹ Yu² ให้ตีกองเรียกบรรดานายทหารเข้ามาประชุม ณ ที่ว่าการนายทหาร

ซึ่งเบงมาควย จึงแถลงปรึกษาว่า โจโฉยกทัพมาครั้งนี้มีทหารประมาณร้อยหมื่นเศษ ตั้งค่าย ทั้งปวงพร้อมกัน Kung³ Ming² ก็เข้ามา Chou¹ Yu² ว่า

เรียงกันไปประมาณสามพันเส้น ฝ่ายทหารเราน้อยกว่าเขานัก ซึ่งคิดจะรบพุ่งนี้ไซ้จะสำเร็จ สามร้อยลิ^๑ ซึ่งจะคิดรบพุ่งนั้น

แต่ในวันเดิยวันนั้นหามีได้ เราจะแจกเสบียงอาหารให้นายทัพนายกองทั้งปวง ให้แจกทหารแล้ว กินกำหนดไปให้พอสามเดือน แม่จะกะเกณฑ์ไปรบจะได้ทันที่สะดวก อยู่กายได้ฟัง

คั้งนั้นจึงแถลงถามว่า อย่าแจกเสบียงไว้สามเดือนเลย ข้าพเจ้าแถมให้แจกไว้สามสิบเดือนอีก ก้าวออกมาพูดว่า พูดยังไม่ทันจบ

การศึกษานั้นก็หาสำเร็จไม่ จงเร่งคิดอ่านรบพุ่งให้กองทัพโจโฉแตกไปในเดือนหนึ่ง ถ้าไม่แตกก็ เดือนนี้ ถ้าภายในเดือนนี้

ให้ทำตามคำเตียวเจียวว่า

ตีไม่แตกก็จำเป็นต้องทำตามคำ Chang¹ Tzu³ Pu⁴ ว่า

เราทั้งปวงจะชวน

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

กันถอกเกราะทั้งอาวุธเสีย เข้าไปขอออกแก่โจโฉมิดีกว่าอีกหรือ ขอมอดนม"

^๑สามร้อยลิ เทียบเท่ากับ ประมาณสามพันเส้น

^๒ชื่อเขียนหนังสือของเตียวเจียว

จิวอี้ไคฟังดังนั้นก็แกล้งทำเป็นโกรธ มีใญ่ไคส่งสับ แล้วจึงว่า ชุนกวนให้เราถือ

ก็เปลี่ยนสีหน้าทันควัน โกรธหนักแล้วว่า "เราได้รับคำสั่งจาก

อาณัติชิวคิมทหาร เป็นแม่ทัพใหญ่มาทำการสงครามด้วยโจโฉ บัดนี้เราคิดการเห็นชอบจึงให้ นายเราให้เป็นแม่ทัพใหญ่มาทำการสงคราม ถ้ามีใครกล้าพูดออกมาว่าจะไปอ่อนน้อม เราจะฆ่าเสีย บัดนี้กองทัพ ทหารแจกข้าวคังนั้น เหตุใดตัวจึงบังอาจกล่าวชักชวนให้ทหารทั้งปวงคิดยอโทษไม่เป็นนิจรบพุ่ง ทั้งสองฝ่ายกำลังจะรบพุ่งกัน ตัวมาพูดเช่นนี้ทำให้ทหารของเราคิดยอโทษ ถ้าไม่ตัดศีรษะตัวเสียก็ยากที่จะทำการ ฝ่ายข้าศึกก็จะกำเรบใจบุกเข้ามาทำร้ายกองทัพเรา แล้วสั่งทหารให้เอาตัวอุยกายไปฆ่าเสีย ให้ทหารทั้งปวงเชื่อถือเรา" แล้วทวาคให้คนที่อยู่ใกล้เอาตัว Huang²-Kai⁴ ไปตัดศีรษะ

อุยกายไคฟังดังนั้นก็แกล้งทำเป็นโกรธหนักขึ้นจึงตอบว่า ตัวกูอาสาทำสงครามมา แต่ โกรธจึงว่า "ตัวกูอาสาทำสงครามติดตามนายเรามารบพุ่งทางตะวันออกเฉียงใต้ จนบัดนี้ก็ได้

ครั้งชุนเกี้ยนไคเป็นใหญ่ในเมืองกังคัง ครั้นชุนเกี้ยนถึงแก่ความตาย ตัวกูเป็นข้าฝ่ายทหารมา จนถึงชุนเช็กชุนกวนก็ไคสามนดยแล้ว แต่กูเป็นคนอาภัพครั้งนี้จึงไคเป็นลูกกองคนใหม่มา จิวอี้ หานเป็นเด็กแคว้นซัน บังอาจมาสั่งสอนผู้ใหญ่" Chou¹Yu² ไคฟังดังนั้นก็ทำโกรธยิ่งขึ้นเป็นอันมาก จึงสั่งทหารเร่งเอาตัวอุยกายไปฆ่าเสีย

โกรธยิ่งขึ้นเป็นอันมาก จึงทวาคสั่งทหารให้เร่ง

กำเหล็ก จึงห้ามว่า อุยกายนี้เป็นคนเก่า ไควากล่าวเป็นขอลละเมิดผิดลงแล้ว

ออกมาขวางไว้ว่า "Kung¹ Fu² นี้เป็นคนเก่า ขอท่านลดหย่อนผ่อนโทษให้บ้าง"

ข้าพเจ้าขอโทษไว้สักครั้งหนึ่งเถิด จิวอี้ไคฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งตัวมาขอโทษอุยกายนี้ ลืมไป Chou¹ Yu² ทวาคว่า "ทำไมตัวจึงบังอาจพูดมากละเมิดวินัยทหาร ภายหน้าทหารทั้งปวงจะมีคุณเยี่ยงอย่างไรหรือแล้วสั่งทหาร ขับกำเหล็กออกไปเสีย ที่ปรึกษา

ทหารที่อยู่ใกล้เอาไม้ตี Kan¹ Ning² ให้ออกไป

แลทหารทั้งปวง คำนี้จิวอี้แล้วว่า อุยกายวากล่าวครั้งนี้โทษผิดถึงตายอยู่ แต่ซึ่งจะให้ชานัน ชุนนางทั้งปวง ลูกเขาลง แล้วว่า

ยังไม่ควรควยกำลังอยู่ระหว่างทัพศึก จะเป็นอัปมงคลไป ขอให้คงไว้ก่อน แมก่าจัดโจโฉ ขอท่านแม่ทัพคงไว้ก่อน เพียงแต่จกเป็น

แตกไปแล้วคอยฆ่าอุยกายเสีย

ทัดต้นไว้ คอศัพท์ Ts'ao² Ts'ao¹ แดกแล้วจึงคอยฆ่ามันก็ไม่เข้าไป"

จิวอี้จึงตอบว่า ท่านทั้งปวงกล่าวนี้ก็ควรอยู่ ครั้นเราจะยกโทษให้อุยกายเสียที่เดียว
 ยังไม่หายโทษ ท่านทั้งปวงยังคงขอร้องต่อไป Chou¹ Yu² จึงว่า "ถ้าไม่เห็นแก่มือหน้า
 ภายหน้าก็จะกำเริบขัดขวางอีก แต่ซึ่งจะโทษมาเสียเนิ่น เรายกโทษให้ท่านทั้งปวง แล้วสั่ง
 ของท่านทั้งหลาย เราจะให้ตัดศีรษะ Huang² Kai⁴ เสีย แต่มันจะให้พ้นความตายก่อน" จึงสั่งทหาร
 ทหารให้เอาตัวอุยกายไปตีร่อยหนึ่ง คนใช้จึงเอาตัวอุยกายลงมาตีโคประมาณห้าสิบที่
 ที่อยู่ใกล้ให้เอาตัว Huang² Kai⁴ ไปโดยตีหลังร่อยที่เพื่อให้ง่ายโทษ คนทั้งปวงพากันขอร้องอีก
 Chou¹ Yu² มัดโกะล้มลง ทวาดให้คนทั้งปวงคอยออกไป ทวาดให้ทหารโยยตี ให้ออกเสีย

ที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงช่วยกันอ่อนนวยขอโทษ
 Huang² Kai⁴ ออกกว่าหนาลงกับพื้น พอถูกตีได้ห้าสิบที่ ที่ปรึกษา
 อีก

จิวอี้ลุกขึ้นคาอุยกายเป็นข้อหยาบซา แล้วว่า ครั้งนี้กูตีมีงแต่ห้าสิบที่สิบไป
 พรวกพรากลูกขึ้น ซ้ำไปที่ ว่า "ตัวบึงอาจถูกกูครั้งนี้
 ภายหน้ามีโคหลายจำบังอาจขัดขวางอีก กูจะตัดศีรษะเสียประจานไว้ แล้วก็เดินเข้าไปที่ข้าง
 แล้วมันไม่หยุดปาก

ใน ที่ปรึกษาแลทหารทั้งปวงก็เข้าพุงอุยกายออกไปถึงที่อยู่ และแฉลซึ่ง
 พลงเดินเข้าไปที่ข้างใน ที่ปรึกษา

ตองตั้นนั้นก็แตกชำโลหิตไหล อุยกายสลบไปถึงสองครั้งสามครั้ง คนทั้งปวงมีความสงสารร้องให้
 ผู้ซึ่งไปเยี่ยมต่างก็หลังน้ำตา

รัก แล้วช่วยกันแก้ไขฟื้นขึ้น ฝ่ายชงเบ้งมิไควาประการใด ก็กดดับลงไปเรือโลซกจึงตามลงไป
 Lu³ Su⁴ ก็ไปเยี่ยมด้วยแล้วมายังเรือของ K'ung³ Ming² ว่าแก่ K'ung³ Ming ว่า

ในเรือ ว่าแกชงเบ้งว่า ตัวข้าพเจ้านี้อยู่ในบังคับบัญชาจิวอี้ เห็นจิวอี้ตีอุยกายก็มีความสงสาร
 "วันนี้ Kung¹ Chin³ Kung¹ Fu² เตพวกข้าพเจ้าทั้งหมดเป็นคนในบังคับบัญชา จะกล่าวขอโทษซึ่ง ๆ
 แควว่าจะกล่าวขอโทษนั้นก็เกรงอยู่ ตัวท่านเป็นแขกมา เหตุใดจึงนิ่งเสียมิได้ขอโทษอุยกาย
 หน้ามากเกินไปที่ไม่สมควร ชินแสเป็นแขกมา เหตุใดจึงนิ่งเสียมิได้ขอโทษแต่สักคำ"

ชงเบ้งไค่ซังคังนั้นก็หัวเราะแล้วว่า ตัวท่านคิดว่าเราไม่รู้หรือจึงมาคู้หมิ่นว่าเราฉะนี้
 หัวเราะแล้วว่า "ท่านจะลงเราหรือ"

โลซกจึงตอบว่า แต่ข้าพเจ้าไปหาท่านมาอยู่ ณ เมืองกังต้งจนออกมาที่ปักกิ่ง ข้าพเจ้ายังมีได้
ว่า "แต่ข้าพเจ้าไปพาซินแสมา จนออก

ว่ากล่าวหยาบซาสิ่งใดให้เคืองใจ เหตุใดท่านจึงว่าข้าพเจ้าดูหมิ่นดั่งนี้เล่า ชงเบ้งจึงว่า
กล่าวหลอกลวง เหตุใดท่านจึงว่าดั่งนี้เล่า"

เมื่อจิวอี้ให้ที่อยู่กายนั้นเป็นกลอุบายของจิวอี้จะซ่อนกลโจโฉ เราจึงนั่งอยู่ มิได้ขอโทษอุบาย
เมื่อ Kung² Chin¹ ให้ที่ Kung¹ Fu² อย่างสาหัสนั้นเป็นการซ่อนกลมิใช่หรือ ทำไมจะให้เราไปว่า
ซึ่งจิวอี้ให้ทำการทั้งนี้ หวังจะให้ชั่วตงชั่วโฮเห็นจริง ก็จะบอกกล่าวทั้งปวงไปถึงโจโฉให้แจ้ง
กล่าวขอโทษเล่า" Lu³ Su⁴ เพิ่งรู้ตัว Kung³ Ming² จึงว่า "ถ้าไม่ใช่อุบายโบายดีจริง ๆ จะลง
แล้วจะให้อุบายทำเป็นเช่นเกลี้ยกล่อมควยโจโฉ

Ts'ao² Ts'ao¹ ไต่อย่างไร คอยดูเดี๋ยงจะให้ Huang² Kung¹ Fu² ไปแก่งอ่อนน้อมอย่าง
แม่ท่านจะกลับไปหาจิวอี้ใดบอกเราแล้วรู้เนื้อความทั้งนี้ จึงบอกแต่ว่าเราเห็นจิวอี้ให้ที่อยู่กาย
แน่นอน ที่โบายดีก็เพื่อจะให้ Ts' ai⁴ Chung¹, Ts' ai⁴ Ho² รู้เรื่องนี้ Kung¹ Chin³
นั้นก็ความนอบใจอยู่ควยจิวอี้มีรักทหาร

โลซกแฉงคั่งนั้นก็รับคำแล้วลาชงเบ้งกลับไปหาจิวอี้ จิวอี้จึงพาโลซกไปในที่ข้างใน โลซก

ก็ลาออกไป เข้าไปในค่ายพบ Chou¹ Yu²
จึงแฉงถามว่าจิวอี้ว่า อยู่กายเป็นคนเกาไควว่ากล่าวพลั้งไปเหตุใดท่านจึงให้ทำโทษถึงเพียงนี้
ว่า "Huang² Kung¹ Fu² ไควว่ากล่าวพลั้งไป
จิวอี้จึง แฉงถามว่า ซึ่งเราให้ที่อยู่กายนั้นท่านเห็นคนทั้งปวงพูดจว่าเป็นที่น้อยใจเราอยู่หรือ
ว่า "ซึ่ง เห็นนายทหารพูดจา

โลซกจึงบอกว่า ข้าพเจ้าเห็นคนทั้งปวงไม่สุสบาย ควยเหตุว่าท่านให้ทำโทษอุบายเจ็บปวด-
คนส่วนใหญ่ไม่สุสบาย"

สาหัส จิวอี้จึงถามว่าชงเบ้งคิดอย่างไร โลซกว่า ชงเบ้งก็น้อยใจท่านแม่ทัพว่าท่านมิได้เอ็นดู
ว่า

ทหารจิวอี้ได้สั่ง คั่งนั้นก็ตบมือหัวเราะแล้วว่า เราคิดการครั้งนี้ชงเบ้งหารู้เท่าไม โลซกจึง
ก็หัวเราะแล้วว่า

ถามว่า ซึ่งท่านว่าชงเบ้งไม่รู้เท่านั้นด้วยเหตุประการใด

"ซึ่งท่านว่าไม่รู้เท่า นั้นด้วยเหตุประการใด"

จิวอี้จึงบอกว่า ขงเบ้งมีไคล่ดวงรู้ความคิดเรา ซึ่งทำโทษอุยกายนั้น เพราะเหตุว่าจะ
"วันนี้ซึ่งเราให้ทำโทษ

ซอнокลีให้อุกายเข้าเกลี้ยกล่อมโจโฉ และเนื้อความซึ่งเราทำทั้งนี้ชั่วตงชั่วโฮไม่รู้อะไรก็บอก
จึงต้องหาเหตุผลมาสนับสนุนให้เห็นจริง แล้วเอาเพลิง

โจโฉ ๆ ก็จักคิดว่าจริง เราจึงเอาเพลิงจุกทำการศึกให้มีชัยชนะโจโฉ โสซึกได้ฟังดังนั้นก็
เรา

คิดแต่ในใจว่า สติปัญญาของเบ้งยิ่งกว่าจิวอี้ก็ ซึ่งขงเบ้งสั่งนั้นโสซึกมิได้บอกจิวอี้ประการใด

ว่า
แล้วก็ลาไปที่อยู่

ลึกซึ้งนัก แต่ก็ไม่อาจพูดออกมาได้ ฝ่าย Huang² Kai⁴ ซึ่งต้องโทษมานั้นนอนอยู่ในห้อง นายทหาร
ทั้งปวงมาเยี่ยมเยียนอันมาก Huang² Kai⁴ มิได้พูดจาด้วยผู้ใด เป็นแต่ทอดใจใหญ่

ในขณะนั้น พงำเต็ก ซึ่งเป็นที่ปรึกษาจิวอี้ นั้น เป็นเพื่อนรักกับอุยกาย และงำเต็ก
พอ Kan⁴ Tse² ซึ่งเป็นที่ปรึกษาเข้ามาเยี่ยม ก็เห็น... อุยกาย

คนนั้นน้ำใจสัตย์ซื่อ และพูดจาจากสาเหตุ เขามาเยือนอุยกาย ครั้นเห็นคนทั้งปวงไปสิ้น อุยกาย
จึงขับขาวไพรของตนออกไปเสีย แล้วเรียกงำเต็กเข้ามาใกล้ งำเต็กจึงถามว่า "แตกอน

มาถึงเคียง
ว่า
นั่นท่านกับจิวอี้ มีสาเหตุสิ่งใดกัน จิวอี้จึงทำให้โทษท่านถึงเพียงนี้ อุยกายจึงบอกว่ามิได้

กับท่านแม่ทัพ มีสาเหตุสิ่งใดกัน" ว่า "มิได้"
มีสาเหตุสิ่งใด งำเต็กจึงว่า เมื่อไม่มีพยาบาลกัน ซึ่งจิวอี้ให้ทำโทษแก่ท่านเจ็บปวดเป็น

สาเหตุสิ่งใดจะมีเป็นกลอุบายหรือ อุยกายก็ถามว่าเหตุใดท่านจึงรู้งงำเต็กจึงบอกว่า จิวอี้ให้
ว่า "เหตุใดท่านจึงรู้งงำเต็กว่า" เราเห็นท่าทางของ

ทำโทษท่านนี้เราเห็นเป็นกลอุบายสืบสวน แต่เราไม่รู้แก่สวน ไม่รู้นั้นส่วนหนึ่ง
Kung¹ Chin³ ก็เคยถูกเสียแปลก่าส่วนอยู่แล้ว

อุยกายจึงว่า เคิมโจโฉคิดเป็นอุบายให้ชั่วตงชั่วโฮมาอยู่ด้วยจิวอี้ ๆ จึงปรึกษาเราว่า
"ตัวเรานี้เจ้าเมือง พน² มีคุณ เลี้ยงดูเรามาถึงสามชั่วคนแล้วคุณนั้น

จะคิดซอнокลีโจโฉ และตัวเรานี้ขุนเทียนขุนเซกก็มีคุณเลี้ยงดูเรามา ครั้นขุนเทียน ขุนเซก
ถึงแก่ความตายแล้ว ขุนกวนก็เลี้ยงดูเราต่อมา คุณนั้นเป็นอันมาก เรามิได้มีสิ่งใดจึงเอากาย

เอาชีวิตแทนคุณ อาสาทำการเป็นกลอุบายหวังจะให้กองทัพโจโฉแตกจนได้ เราจึงสละร่างกาย
เจ็บปวดจนถึงเนื้อถึงเลือด บัดนี้เราพิเคราะห์เหตุทหารทั้งปวงในกองทัพนี้ มิใครมีผู้ใดที่จะไว้วางใจ
เลย เราเห็นแต่ท่านผู้เดียวมีใจสุจริตสัจซื่อมั่นคงต่อนาย เราจึงบอกความลับคั้งนี้ แม่
ท่านอวสาไถ เราจึงจะบอกต่อไปนี้ให้สิ้น

ง่าเตกจึงว่า ซึ่งท่านว่าทั้งนี้ จะให้เราแต่งกลโฉบโจโฉหรือ อุกายจึงตอบว่า
ท่านว่านี้ก็ในความคิดเรา แต่ความนำในของท่านนั้นจะยอมไปหรือไม่

หรือไม่ Kan⁴ Tse² รับคำอย่างยินดี นี่แหละ

"นายทหารกล้าแข็ง ถือว่าคนไรคาจะตอบแทนบุญคุณเจ้านาย

ขุนนางซึ่งคิดอุบายเพื่อประเทศก็มีใจเดียวกัน"

ไมทราบวา Kan⁴ Tse² จะพูดอย่างไรต่อไป ขอเชิญอ่านบทต่อไปซึ่งจะอธิบายอย่าง

ละเอียด

บทที่ ๔๗

Kan⁴ Tse² ให้นำหนังสือแกลงอ่อนนอมอย่างลับ ๆ
P'ang² T'ung³ สอนอุบายโฉบเรืออย่างผู้ชำนาญ

ฝ่าย Kan⁴ Tse² มีอีกชื่อหนึ่งว่า Te² Jum⁴ เป็นคนจังหวัด Hui⁴ Chi¹
อำเภอ Shan¹ Yin¹ ฐานะยากจน แต่รักเรียนวิชา เคยรับจ้างเป็นลูกจ้าง เมื่อทำงานอยู่กับ
นายจ้างนั้น ไม่มีเงินซื้อหนังสือ ใดแต่ขอยืมของคนอื่นมาอ่าน ๆ เทียวเดียวก็จำได้หมดไม่มีลืม มีฝีปากดี
พูดจาคล่องแคล่ว มีสติปัญญาตั้งแต่น้อย มีใจกล้าหาญ Sum¹ Ch'uan² เรียกมาให้เป็นที่ปรึกษา
สนิทกัน Huang² Kai⁴ ที่ลู่ค Huang² Kai⁴ รู้ว่า Kan⁴ Tse² มีความ
สามารถทางฝีปาก ทั้งมีใจกล้าหาญ เพราะเหตุนี้ จึงอยากให้เป็นผู้ไปยื่นหนังสือแกลงอ่อนนอมแก่

ง่าเตกจึงตอบว่า เจ้านายก็ไคมีคุณมา ตัวเรา

Ts'ao² Ts'ao¹ Kan⁴ Tse² ยินดีรับคำแล้ววา "เกิดมาเป็นลูกผู้ชายอยู่ในโลกนี้ ถ้าไม่
บัดนี้มีแต่ชีวิต คิดจะให้สื่อซาปรากฏไว้ในแผ่นดิน จะอาสาไปคิดอ่านลอบโจโฉให้ได้ ถึง
สร้างคุณงามความดี ร่างกายก็จะเนาเปื่อยไปเช่นเดียวกับคนไม้และหญ้ามิใช่หรือ ท่านยอมสละร่างกาย

มาคิดอ่านลอบโจโฉเป็นอันยอมเสีย

มาทว่าโจโฉจะฆ่าเสียวก็ตามเถิด ขอแต่ให้ชื่อปรากฏไว้
 ตอบแทนเจ้านายแล้ว ตัวเรานี้จะเสียดายชีวิตอันเล็กน้อยนี้ทำไมกัน" Huang² Kai⁴ กิ่งตัวลงมาจากเตียง
 อุกายไคฟังดังนั้นก็คอบพุงกายขึ้นคำนับงำแตกแล้วว่า ซึ่งท่านคิดอ่านครั้งนี้มีเสียวแรง
 คำนับ Kan⁴ Tse² แสดงความขอบคุณ Kan⁴ Tse² จึงว่า "เรื่องนี้จะซำยอมมิได้ ต้องไปเดี๋ยวนี้"
 เป็นชาติทหาร งำแตกจึงว่าจะซำยอมมิได้ แมท่านจะสั่งเสียวสิ่งใด ก็ให้เร่งทำหนังสือเรา
 Huang² Kai ว่าหนังสือนั้นเขียนไว้เรียบร้อยแล้ว Kan⁴ Tse² จึงรับสั่งให้
 จะไป อุกายจึงอุทิศสำเขียนหนังสือ แล้วนีกส่งให้งำแตกแล้วว่า ท่านจงรีบไปคิดอ่านให้
 รับเอาหนังสือฉบับนั้น

ไคราชการของนายเรา งำแตกรับเอาหนังสือแล้วก็ลามาที่อยู่ ครั้นเวลาค่ำจึงแต่งตัวปลอมเป็น
 ในคืนนั้น จึง

ชาวประมงลงเรือน้อยทอดแหไปไกลหน้าค้ายกองทัพโจโฉ
 ออกไปสู่ฝั่งเหนือ ในคืนนั้นอากาศหนาว ห่วงฟ้าเต็มไปด้วยดาว พอเที่ยงคืนก็ถึงค่ายทหารลาดตระเวนจับตัวได้
 ฝ่ายทหารกองตระเวนโจโฉเห็นเรือน้อยทอดแหมาผิดประหลาด ก็จับเอาตัวมาไต่ถาม
 แล้วรายงานไปยังโจโฉ โดยไม่คำนึงว่าจะเป็นเวลาวิกาล โจโฉว่า สงสัยจะเป็นคนสอดแนม ทหารตอบว่า
 แลวบอกเนื้อความแก่โจโฉว่า ชาวประมงจับเรือหาปลาได้ ครั้นถามบอกว่าชื่องำแตก เป็นที่
 เป็นชาวประมงอ้างว่าเป็นที่ปรึกษาของ Sun¹ Ch'uan² ชื่อ Kan⁴ Tse²
 ปรึกษาขุนทวนจะมาบอกความลับแก่ท่าน โจโฉแจ้งดังนั้นจึงว่า ซึ่งงำแตกมานี้หวังจะสอดแนมขอ

จะมาบอก
 ราชการในกองทัพเรือ จึงให้เอาตัวงำแตกเข้ามาในเวลาสามยามเศษ
 มา ทหารก็นำ K'an⁴ Tse¹ มาถึงในห้องนั้น
 แล้วถามว่า
 ดวงไฟสว่างอยู่ Ts'ao² Ts'ao¹ นั่งท้าวคางอยู่ที่โต๊ะ Ts'ao² Ts'ao² ถามว่า ตัวท่านเป็น
 ตัวมานี้ด้วยเหตุสิ่งใด

ปรึกษาของ Chiang¹ Tuog¹ มานี้ขอด้วยเหตุสิ่งใด
 งักแตกจึงว่า คนทั้งปวง
 ลือชาปรากฏว่า มหาอุปราชนี้มีสติปัญญากว้างขวางทั้งน้ำใจโอบอ้อมอารี มีความปรารถนาจะ
 อัครเสนาบดีปรารถนาคนคมีฝีมือเหมือนคนกระหายน้ำ บัดนี้

ใครเลี้ยงทหารซึ่งมีความคิดและมีมือเข้มแข็ง ข้าพเจ้ามาครั้งนี้อุปมาเหมือนหนึ่งคนซึ่งเดินทาง
อยากนำ บัดนี้ข้าพเจ้าเห็นมหาอุปราช ถือตัวอยู่ มิใครจักคนก็และชั่วเมื่อพิเคราะห์ทุกก็ไม่สมคำ
บัดนี้ไต่ฟังคำถามของท่านเห็นไม่ตรงกับคำชื่อ Huang² Kai⁴ ท่านคิดนึกอีกแล้ว"

คนทั้งปวงเล่าลือ ซึ่งอุบายคิดอ่านให้ข้าพเจ้ามาหานี้ก็ป่วยการเสียเปล่า หาประโยชน์มิได้
โจโฉไต่ฟังดังนั้น จึงตอบว่า เรากับขุนกวนเจาเมืองกังตั๋งก็ทำสงครามกันอยู่ ฝ่าย

ตัวท่านก็เป็นพี่ปรึกษาขุนกวน ก็เหมือนหนึ่งเป็นศัตรูเรา และเมื่อท่านมาถึงนั้นเหตุใดจึงให้ไล่
มาถึงที่นี่ เราจะไม่ได้ถามท่านได้อย่างไรกัน" Kan⁴ Tse² ว่า

เลี้ยงเนื้อความความมาตีหรือร้ายก่อน จะควนให้เราวิ่งลงไปรับนั้นสมควรกับความคิดแม่ทัพ -
อยู่แล้วหรือ ง่าเหตุใดฟังดังนั้นก็ทำเป็นสรรเสริญโจโฉว่า อันอุบายนั้นอยูมาแต่ครั้งขุนเกียน
Kan⁴ Tse¹ ว่า "Huang² Kung¹ Fu² นั้นอยู่ Tung¹ Wu² มาถึงสามวันแล้ว

และขุนเชกต่อกันมาถึงขุนกวน แต่เพียงขุนกวนก็ยังมีไคมีโทษประการใด แต่พอไคจิวี่มาไว้
ยังมีไคมีโทษประการใด บัดนี้ถูก Chou¹ Yu² สั่งให้ไคยี่อย่างรุนแรงต่อหน้านายทหารทั้งปวง

ขุนกวนตั้งให้เป็นนายทหาร จิวี่มีใจกำเริบมิไคย่ำเกรงลวงบังคับบัญชาที่อยู่กายผู้เป็นบ่าวเคิม
ไคยี่ไม่เหตุผลสมควร ขอที่จะนึกแก้แค้นมิได้ อยากจะมาอ่อนน้อมต่อท่านอัครเสนาบดีเพื่อแก้แค้น จึงวานให้
ให้ไคความอภัยส น้ำใจนั้นพยายามจิวี่อยู่ อันอุบายกับข้าพเจ้าเป็นเพื่อนรักกันสนิทเหมือนพี่
ข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ากับ Huang² Kai⁴ รักกันเหมือนพี่น้อง ข้าพเจ้าจึงรับมาเพื่อยื่นหนังสือฉบับ
น้องทองเดียวกัน ครั้นอุบายจะลอบหนีมาหาท่านจิวี่ก็ตีป่วยหนักอยู่ จึงให้ข้าพเจ้าถือหนังสือมา
ท่าน ไม่ทราบว่าท่านจะยอมรับหรือไม่" Ts'ao² Ts'ao¹ ว่า

ให้ท่านหวังจะใคร่แจ้งว่าท่านจะมีความเอ็นดูหรือไม่ยังสงสัยอยู่ แลด้วยตัวต้องถูกอาญาเจ็บปวด
สาหัสจึงให้ข้าพเจ้ามาค้ำับแทน

โจโฉไต่ฟังดังนั้นจึงถามว่า หนังสือที่อุบายให้มานั้นอยู่ไหนเล่า ง่าเหตุจึงเอาหนังสือ
Ts'ao² Ts'ao¹ ว่า "หนังสือนั้นอยู่

สั่งให้ โจโฉก็รับเอามาฉีกฉีกออกอ่านดูในหนังสือนั้นมีความว่า ข้าพเจ้าอุบายค้ำับมาถึง
คูใต้ดวงไฟใน "ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาจาก

มหาอุปราช ด้วยข้าพเจ้าอยู่มากับขุนเกียนขุนกวนถึงสามนายแล้วก็มีไคมีภัยอันตราย คุณของ
Sun¹ Ch'uan² ตามหลักแล้วไม่ควรจะเป็นสองใจ แต่พิจารณาตามสภาพทุกวันนี้ จะให้ทหารทุกจังหวัดของ

แซ่ชุนนั้นหาที่สุกมิได้ ข้าพเจ้าคิดตั้งใจจะแทนคุณเอยมีไคชาค ซึ่งท่านยกทัพมาครั้งนั้นทหาร
 Chiang¹ Tung¹ มาสู้รบกับทหารร้อยหมื่นของภาคกลางนั้น น้อยยอมสู้มากไม่ได้ทั้งประเทศก็เห็นพร้อมกันอยู่
 ประมาณร้อยหมื่นเศษทั้งสติปัญญาที่ลึกซึ้งกว้างขวาง อุปมาดังก้อนศิลา อันทหารในเมืองกึ่งตั้ง
 ขุนนางทั้งฝ่ายพลเรือน และฝ่ายทหารของ Tung¹ Wu² ไม่วาคนฉลาดหรือคนโง่ ทุกคนยอมรับว่าเราจะสู้มิได้
 ก็น้อยอุปมาเหมือนฟองนก ผู้ซึ่งมีสติปัญญาบ้าง ก็คิดว่าจะสู้รบควยกองทัพทานสืบไป ดังหนึ่ง
 ชายเด็กน้อย Chou¹ Yu² โง่เขลาที่มีใจที่กล้า ทะนงตนว่ามีความสามารถอยากจะเข้าไปสู้กับหิน

เอาฟองไก่อมากระทบกับก้อนศิลา เท่านั้นที่จะแตกระยำไป จึงปรึกษารวมกันให้ขอออกแทน
 ซ้ำยังกำเริบใจ แสดงอำนาจตามอำเภอใจ ผู้ซึ่งไม่มีโทษก็ต้องรับโทษ ถึงมีความดีก็ไม่ให้รางวัล ข้าพเจ้า
 จะได้มีความสุขสืบไป แต่จิวอี้ผู้เคียดแค้นใจองอาจมีไคยอมควยวากลาวขอทหารชุนกวนยกมาควย
 เป็นขุนนางเก่า มาได้รับความอภัยคุณเป็นโดยใช่เหตุ จึงมีใจแค้นยิ่งนัก ข้าพเจ้าได้ยินว่าอัครเสนาบดีมีใจสุจริต
 ทาน อันจิวอี้นั้นกำเริบว่ามีสติปัญญาผู้ใดจะเสมอมิได้ บังคับการสงครามเอาแต่อำเภอใจ

ต้อนรับคนโทษไม่คิดแค้นใจ ข้าพเจ้าจึงปรารภว่าจะพาพวกมาอ่อนน้อมต่อท่าน เพื่อจะทำคุณงามความดี และ
 ข้าพเจ้ามิได้มีความผิด ก็ทำโทษประจานให้ไคความอับอาย ข้าพเจ้ามีความเจ็บแค้นเป็นอัน
 แก่แค้น Chou¹ Yu² ข้าพเจ้าจะบรรทุกเสบียงอาหารแลเครื่องมือต่าง ๆ ลงเรือมาขอบแทน ร้องไห้แทบว่า
 มาก ไคยินกิดติศัพทว่า ท่านมีใจกรุณาแก่สัตว์เหมือนหนึ่งญาติพี่น้อง คนทั้งปวงเขาฟังพาไค

เสียดตาไหล คำนับพูด ขออย่าได้สงสัยเลย" Ts'ao² Ts'ao¹ อ่าน
 อยู่เย็นเป็นสุขอุปมาดังหาฝนตกลงมาชุ่มชื้นแผ่นดินอยู่ขณะนี้ บัดนี้ข้าพเจ้าจะไปคำนับยังมิได้ ควดย
 จิวอี้ให้โดยดีป่วยอยู่เป็นสาหัส แม่คอยคลายแล้วไคของเมื่อไค ข้าพเจ้าจึงจะเอาเสบียงอาหาร
 บรรทุกเรือลอยหนีมาหาท่านให้จงไค ท่านอยากคิดสงสัยข้าพเจ้าเลย

โจโฉ แจงในหนังสือดังนั้นก็โกรธ อ่านกลับไปกลับมาประมาณเก้าครั้งสิบครั้ง จึง
 Ts'ao² Ts'ao¹ อ่านจกหมายอยู่มนไคะ พลิกไปพลิกมาดูตั้งสิบกว่าครั้งตบไคะ สืบตาไพลงโทษ
 คุกเอาแล้วว่า จิวอี้คิดกลอุบายศ อุบาย อุบายจึงแต่งหนังสือให้ตัวถือมานี้เป็นที่เมาะเรา
 ยิ่งนักควาคว่า" Huang² Kai⁴ ใช้อุบายทรมาณเนื้อตัวให้เอาหนังสือแกล้งอ่อนน้อมมา ที่จริงจะเมาะเขย
 แล้วสั่งให้ทหารเอาตัวจำเตกไปฆ่าเสีย ขณะเมื่อทหารคุมตัวจำเตกจะออกไปนั้นจำเตกมิไคโดยขอ
 คุกเรามีไซหรือ" แล้วสั่งทหารซึ่งอยู่ใกล้เอาตัว มิได้เปลี่ยน
 ทำอาการหงนหน้าขึ้นไปดูอากาศแล้วหัวเราะ โจโฉเห็นดังนั้นก็สงสัยจึงเรียกให้ทหาร เอา
 สี่หน้าหงนหน้า หัวเราะใหญ่ ทหารลากเอา

ตัวงำเตกกกลับมาแล้วชู้ถามว่า เราอยู่ว่าจิวี่กับอุยกายแกกลงทำอุบายมาลวงเรา ๆ จึงให้ฆ่า
ตัวกลับมาแล้วท้าวว่า ว่าพวกตัวแกกลง

ตัวเสีย เหตุใดตัวมิได้กลัวความตาย กลับหัวเราะเยาะดังนี้ งำเตกกจึงบอกว่า ข้าพเจ้า
มิได้หัวเราะเยาะมหาอุปราช ข้าพเจ้าหัวเราะเยาะความคิดอุยกายต่างหาก ด้วยมิไครูจัก

อัครเสนาบดี
คนดีแลชั่ว โจโฉจึงถามว่า เหตุใดจึงว่าอุยกายมิไครูจักคนดีและชั่วนั้นฉันใดเล่า งำเตกกจึง
ว่า

แกกลงตอบว่า ท่านอย่าถามเขาสู้ไปให้ช่าเลยจะฆ่าเราก็เร่งฆ่าเสียเถิด
"ท่าน

โจโฉจึงว่า ตัวเราได้เรียนพิชัยสงครามชำนาญมาแต่เด็กเป็นอันมาก บัดนี้เราก็แจ้ง
อยู่ในกลศึกต่าง ๆ จึงได้เป็นนายถึงเพียงนี้ ซึ่งตัวคิดอ่านทำกลอุบายมาลวงเรา ๆ รู้อีกกว่า
ความคิดตัวอีก ถ้าตัวจะคิดเล่นจะหนีจึงไปลวงเด็กเลี้ยงโคนั้นเถิด งำเตกกจึงตอบว่า ท่านก็มี
ถ้าคนอื่นอาจจะลวงได้ แต่จะลวงเราได้หรือ" ว่า "ท่าน

สติปัญญากว้างขวางอยู่ ซึ่งอุยกายให้หนังสือให้ท่านพิเคราะห์เห็นว่าข้อใดซึ่งไม่จริงนั้น จงว่าออก
หนังสือซึ่งให้มานี้ ท่าน

ไปให้แจ้ง โจโฉจึงว่า ครั้นเราจะไม่บอกออกให้แจ้งบัดนี้ ซึ่งจะให้ฆ่าตัวเสีย นั้น ตัวก็จะ
น้อยใจว่าเรามีโคซึ่งแจ้งให้เห็นผิดแลชอบ อันในหนังสือที่มีมานั้น ถ้าอุยกายกับตัวจะสมัครมา

ตัวบอกว่าจะมาขึ้นหนังสืออ่อนน้อมโดยสุจริต ก็ทำไมไม่นัดเวลา
อยู่ควยเราโดยสุจริตแล้ว ก็จะมีกำหนดวันคืนซึ่งจะพาครอบครัวอพยพมาหาเรา ที่อุยกาย
ไว้ตัวจะมีอะไรพูดอีกหรือไม่" K'an⁴ Tse² ไค่ยิ่น

แกกลงทำกลอุบายลวงเรา
งำเตกกไค่ยิ่นคั้งนั้นก็หัวเราะ แล้วว่า ซึ่งท่านอวดตัวว่าได้เรียนตำราพิชัยสงครามชำนาญ
หัวเราะใหญ่แล้วว่า "ท่านกล้าอวด

อยู่นั้นหาจริงไม่ แต่เราเสียคายเป็นมหาอุปราช มิไครูที่เสียทีได้ เราจะช่วยเตือน
เป็นอัครเสนาบดี

สติท่านไว้ว่า ให้เร่งยกทัพกลับไปเสีย แม้มิฟังคำเราจิวี่ ก็จะจับตัวท่านได้เป็น
พวกซึ่งมีความรู้ ก็

มันคง อันตัวเรานี่ เป็นคนโง่เขลา ถึงมาทว่าจะตายควยอาญาท่านก็หาเป็นคนลือไม่ โจโจ
เสียกายตัวเราที่จะตองตายควยนำไอท่าน"

จึงว่าเหตุใดตัวจึงมาถูกเรากั้งนี้ ง่าเตกจึงว่า ท่านหาความคิดมิได้ มิไกรูการถายเทการ
จึงว่าเราไม่มีความรู้" "ท่านไม่รู้อุ่ที่สำคัญในกลอุบาย ไม่แจ้งความเท็จ
สงครามทั้งปวง ไม่รูความเท็จความจริงแลไม่รูคะเนน้ำใจคนว่ามีควมสัตย์หรือหาสัตย์ไม่
นี่เรียกว่าไม่มีความรู้มิใช่หรือ"

โจโจจึงถามว่า เราไม่รูการสิ่งใด ง่าเตกจึงว่า ตัวท่านเป็นถึงมหาอุปราช คนดีมี
ว่า "เรา "ท่านไม่มีมารยาทที่จะรับคนฉลาด เรา
สติปัญญามาหาท่านก็มีไคนับถือ เราจะว่าต่อไปโยให้ป่วยการควยตัวเราจะตายอยู่แล้ว โจโจ
จะพูไปโย มีแต่ควมตายเท่านั้น จะว่าทำไมกัน"

จึงตอบว่า ซึ่งตัวมีสติปัญญานั้นจงว่าออกให้เราเห็นประจักษ์เถิด เราจะไคนับถือท่านสืบไป
ง่าเตกจึงว่า ท่านไม่แจ้งหรืออันธรรมชาติ ผู้จะหนีเจ้านายไปอยู่กับผู้อื่น ซึ่งจะกำหนดวันคืนมา
ไม่แจ้งไค่ยินหรือมีคาคกล่าวกันว่าผู้
เกลือกจะยังมีไค่ของกอนครันถึงวันกำหนดแล้ว ฝ่ายผู้ซึ่งจะมารับนั้นก็จะเสียการ ทั้งผู้ถือ
ไม่อาจทำการได้ ถ้าท่านรับหนังสือไปรับตามนัด

หนังสือเล่าก็จะไค่ควมผิดควย

ควมตบยอมรั่วไหลแน่ ต้องหาของจึงจะทำไค่ จะฉฉวันดวงหน้าไค่อย่างไร ท่านไม่เข้าใจเหตุนี้
การฆ่าคนดี ๆ นับว่าเป็นคนไม่มีความรู้จริง"

โจโจไค่ฟังคั้งนั้นก็เห็นชอบ คอยคลายควมโกรธ จึงลุกไปจูงมือง่าเตกขึ้นไปนั่งที่สมควร

ก็เปลี่ยนสีหน้าท่าทางทันที ลงจากที่นั่ง แล้วขอโทษว่า "ซึ่งไค่
แล้วขอชะมาว่า ซึ่งไค่ประมาทพลาดพลั้งนั้นท่านอยานอยใจเลย เราขออภัยเสียเถิด ง่าเตก
จึงว่า อันน้ำใจอุยกายกับข้าพเจ้าอุ่ปมาเหมือนทารก อยากนม ฝ่ายตัวท่านเหมือนมารดา
หวังว่าไปอยู่กับบิดามารดา ที่ไหนจะคิดทุจริต
อุยกายกับข้าพเจ้าซึ่งตั้งใจมาหาท่าน เหมือนทารก มีควมู่มีนิตซึ่งจะไค่กินนมมารดา อันเกิด
อันจะคิดเป็นกลอุบายมานั้นหามิไค่

โจโจ ไค่ฟังคั้งนั้นก็สิ้นสงสัย จึงว่า ซึ่งอุยกายกับท่านตั้งใจสุจริตจะมาทำราชการ
ยินดียิ่งนักแล้วว่า "ถ้าท่านทั้งสองจะสร้างควมดีใหญ่แล้วไค่วันหน้าจะไค่รับยศศักดิ์เหนือ

ควยเรานี้ แม่สำเร็จการศึกษาแล้ว เราจะตั้งท่านทั้งสองเป็นใหญ่กว่าทหารทั้งปวง จำเริญจึงว่า
คนทั้งปวง" K'an⁴ Tse² ว่า K'an⁴-

อันตัวข้าพเจ้าซึ่งคิดอ่านจะมาอยู่กับท่านนี้ ไซ้จะรักษาศรัทธาคัดค้านหามิได้ เพราะเห็นว่าการ
Tse² ว่า "ที่จริงนี้เป็นการทำตามความเต็มของสวรรค์และคนเท่านั้น"

แผนดินทุกวันนี้จะล่วงโรยอยู่แล้ว หากท่านท่านบารุง อาณาประชาราษฎร์จึงตั้งอยู่ได้เพียงนี้
ข้าพเจ้าจึงตั้งใจมาหวังจะฝากตัวท่าน จะไฉนมีความสุขสืบไป โจโฉโคฟั้งตั้งนั้นก็มีความยินดี

Ts'ao² Ts'ao¹ จึงหยิบกระบี่

จึงชวนจำเริญกินโต๊ะอยู่
เหล้ารินให้ K'an⁴ Tse²

พอคนใช้ซึ่งสนิทเข้ามา กระซิบบอกโจโฉ ว่าบัดนี้ข้าตงชั่วโฮชอบบอกความลับมาถึงท่าน

สักครู่มีคนอื่นเข้ามาในห้อง Ts'ao² Ts'ao¹ ว่า "เอาหนังสือมาให้
แล้วเอาหนังสือนั้นยื่นให้โจโฉ ๆ รับเอาหนังสือมาอ่านดูมีใหง่าเตกเห็นในหนังสือนั้นว่า ข้าตง

เราดู" คนผู้นั้นจึงส่งหนังสือให้ พอ Ts'a² Ts'ao¹ อ่านแล้ว

ชั่วโฮชอบบอกขอราชการในกองทัพจึงมาถึงท่านมหาอุปราชไท่แจ่ง ควยจิวอี้ทำโทษอุกกาย
เจ็บปวดสาหัส ครั้นโจโฉแจ้งในหนังสือแล้ว เห็นสมคำง่าเตก โจโฉมีความยินดีนักหนาตา

พอ Ts'ao² Ts'ao¹ อ่าน

นั้นมองใส จำเริญเห็นกริยาโจโฉนั้นชื่นชมยินดี ก็คิดว่าคงเป็นหนังสือชั่วตงชั่วโฮชอบราชการ

แล้วมีสัหน้ายินดีเป็นอันมาก K'an⁴ Tse² คิดในใจว่า "นี้ Ts'ai⁴ Chung¹, Ts'ai⁴ Ho²
ซึ่งจิวอี้ทำโทษอุกกายมา บัดนี้ต้องคำเรา การทั้งปวงซึ่งคิดไว้ก็จะสำเร็จ

คงให้รายงานเกี่ยวกับการซึ่งอุกกายได้รับโทษเป็นนั่นคง Ts'ao² Ts'ao¹ จึงก็ใจว่าซึ่งเรามาอ่านดูนี้

โจโฉจึงว่าแกง่าเตกกว่า ท่านเร่งกลับไปบอกเนื้อความแกอุกกายให้คลายทุกข์ แล้วให้
เป็นเรื่องจริง" Ts'ao² Ts'ao¹ ว่า "ขอรับทูลนินแสดกลับไป Chiang¹ Tung¹ อีกให้ Huang² Kai⁴

อุกกายกำหนดวันคืนซึ่งจะมาไค้นั้น บอกให้เราแล้ว เราจะได้จัดแจงทหารไปรับ จำเริญจึง
นั้นแล้วส่งข่าวมาให้เราแจ้งเถา ว่า

แกลงตอบว่าข้าพเจ้าคิดว่าจะอยู่ควยท่านจะไม่กลับไปแล้ว

"ข้าพเจ้าไค้ออกจาก Chiang¹ Tung¹ แล้วไม่กลับไปอีกนั้นไม่ได้ ขอท่านแต่งทหาร

ควยไ้รับความลำบากนัก ครั้นจะนำสื่อสารกลับไปกลับมาอีก เกลือกจิวี่รู้การทั้งปวงก็จะเสียไป ขอท่านแต่งทหารในกองทัพนี้ให้ลอบไปเอากำหนดอุยกายคึกว่า โจโจจงฉ่า ทหารซึ่งเรา
กำหนดคึกว่า

เป็นคนช่างนอกครั้นจะไซ้ไปมา จิวี่ก็จะเห็นประหลาด การทั้งปวงก็จะแพรงพรายไป ท่าน
การทั้งปวงก็

จงไปเองจึงจะไ้การสะดวก ง่าเตกแกล้งบิคพลีวูยชานานจึงว่า ท่านจะไ้หาพาเจ้าไปก็อย่า
ชาเลย จงเร่งจัดแจงเถิด

โจโจไ้ฟังคังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแจงแพรอย่างคึกกับเงินทองให้เป็นรางวัล ง่าเตก

จึงว่า ซึ่งท่านมหาอุปราชไ้บำเน็จรางวัลคังนี้ คุณหาที่คิมิไ้ ครั้นข้าพเจ้าจะรับไปคังนี้ก็ไ้
K'an⁴ Tse² ไ้รับ แล้วลาออกจากค้าย ลงเรือ่นอยกลับมก Chiang¹ Tung² อีก มาพบ

ไ้คควยเป็นการเร็วจะรับไปรับมา คนทั้งปวงจะสงสัย

Huang² Kai⁴ เล่าเนื้อความ

ง่าเตกเอาสิ่งของคินให้แกโจโจ แลวก็ลงเรือ่นมวหุวอุยกาย.ณ-ค้ายจิวี่ ง่าเตกไ้ไ้ใจเนื้อ
ความซึ่งไ้คพุดกันกับโจโจ แลโจโจส่งมานั้นไ้อุยกายฟังทุกประการ อุยกายไ้คฟังคังนั้นก็มีความ
เล่าเนื้อความไ้ฟังทุกประการ Huang² Kai⁴ ว่า "ถ้าไ้ไ้คาศัยคียปากท่านข้าพเจ้าก็จะทรมาณกายเสีย
ยินดียิ่งนัก จึงว่าแกง่าเตกกว่า ครั้นนี้แมมีไ้คท่านชชวยธุระข้าพเจ้าก็จะเจ็บเสียเปล่า ง่าเตก
เปล่า K'an⁴Tse²ว่า

จึงว่า ข้าพเจ้าจะขอลาไป ณ ค้ายกำเหลงคูกิริยาชัวตงชัวโฮจะคิคอานประการไ้คบ้าง อุยกาย
ก็เห็นชอบควย ง่าเตกก็ลมไปค้ายกำเหลง

ง่าเตกจึงแกล้ง
ว่า "คียิ่งนัก" ครั้น K'an⁴ Tse² มาถึงค้าย Kan¹ Ning² ก็นำเข้าไปข้างใน ว่า "เมื่อ
ว่าแกง่าเหลงหวังจะไ้ชัวตงชัวโฮรู้ว่า เมื่อจิวี่ทำโทษอุยกายอันหาความคิมิไคั้น ท่านกับ
วานนี้ ท่านจะชวย Huang² Kai⁴ กลับถูก Chou¹ Kung¹ Chin³ ว่าไ้ไ้คความอภัยจึงไ้
ขุนนางทั้งปวงเห็นไ้ชอบชวยอ้อนวอนขอโทษ จิวี่กลับตวาด เอาท่าน แลววากลาวทหายาชา
พอไ้ค"

ไ้ทานไ้คความเจ็บอายเป็นอันมาก ข้าพเจ้าก็พลอยมีความคณควย กำเหลงไ้คฟังคังนั้นก็

หัวเราะอยู่

หัวเราะอยู่ ยังมีทันตอบประการใด พอชั่วตงชั่วโฮเดินเข้ามา ง่าเตกจึงกระหิบบตาให้

เข้ามาถึง

กำเหลง ๆ แจงในที่จึงแก่งทำเป็นว่า อันจิวี่ถือตัวอวดรู้ว่ามีสติปัญญาไม่มีผู้ใดจะเสมอ แล้ว

จึงว่า

ก็มีไค่นับถือเราซึ่งเป็นคนเก่า ว่ากล่าวหยาบชวี่ให้เราไค่รับความอับอายแก่ขนนางทั้งปวง แล้วกำเหลงก็ทำเคียวพันว่าจะเป็นไรมี ง่าเตกจึงแก่งทำกระซิบเขาที่หูกำเหลง ประหนึ่งจะ

พูดโตะตะโกนใหญ่

ห้ามว่าอย่าอ้ออึ้งเนื้อความจะแพร่พรายไป กำเหลงก็ทำเป็นพยักหน้าแล้วคำรามอยู่ ชั่วตงชั่วโฮ

ก็ก้มศีรษะถอนใจใหญ่หลายครั้ง

เห็นกริยา ง่าเตกกับกำเหลงทำดังนั้น ก็คิดว่ามีความแค้นจะเอาใจออกหากจิวี่ จึงแก่งปราศรัยล่อถามว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าท่านทั้งสองไม่สบาย ท่านมีทุกข์สิ่งใดหรือ ง่าเตกจึงตอบว่า

ว่า

เรามีความแค้นอยู่ในใจ ซึ่งท่านจะลวงรู้มันไม่ได้ ชั่วตงชั่วโฮจึงว่า เรารู้แล้วว่าท่านทั้งสอง

Ts'ai⁴ Ho² ว่า

จะใคร่สมัครไปอยู่ควมมหาอุปราช แต่ยังไม่สมความคิด ท่านจึงไม่สบายใจเราจะไปบอกจิวี่

อักษรเสนาบดีหรือมิใช่"

ง่าเตกไค่ฟังดังนั้นก็ทำหน้าสลด แลดูกำเหลงตั้งอยู่กำเหลงทำเป็นโกรธ ถอดกระบือออกแล้ว

K'an⁴ Tse² หน้าซัด Kan¹ Ning² ถอดกระบือออกแล้วลุกขึ้นมา "เมื่อเรื่องของเราถูกอัสไกตุ้แล้ว ก็จำ

ว่า การของเราคิดไว้เป็นความลับ เหตุไค่มารูแพร่พรายไปดังนี้ แมละไวซามันก็จะเอาเนื้อ

ต้องฆ่าเพื่อปิดปาก" Ts'ai⁴ Chung¹, Ts'ai⁴ Ho² พูด

ความไปบอกจิวี่จริง เราก็จะถึงแก่ความตายอย่าเลยเราจะฆ่ามันเสียก่อน แล้วก็ทำคุกคาม

คำรามจะฆ่าชั่วตงชั่วโฮเสีย ชั่วตงชั่วโฮ ไค่ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงว่า ท่านอย่าเพื่อโกรธ

พูดขึ้นทันทีว่า

"ท่านทั้งสองอย่าวิตกเลย

ข้าพเจ้าจะบอกความจริงให้แจง

กำเหลงจึงว่า

ฝ่ายข้าพเจ้ามีปรารถนาจะเอาเนื้อความซึ่งอยู่ในท้องออกมาเล่าให้ท่านฟัง"

ความจริงของตัวทั้งสองอย่างไรให้เร่งว่ามา หากไม่เราจะฆ่าเสีย ชั่วตงชั่วโฮว่าซึ่งข้าพเจ้า

"เร่งว่ามา" Ts'ai⁴ Ho² ว่า "ข้าพเจ้าทั้งสองคนนี้ อักษรเสนาบดีแดงกล

สมัครมาอยู่กับจิวยี่นี้ ไซจะตั้งใจมาโดยสุจริตหามีได้ มหาอุปราชแต่งกลอุบายให้ทำเป็นหนีมา
เขาเกลี้ยกล่อมจิวยี่หวังจะได้เนื้อความต้นลึกหนักเบาในกองทัพจิวยี่ลอบไปบอกใหญ่ จะได้คิด
การต่อไป แมทาน จะสมัครไปอยู่ควมมหาอุปราช เราก็จะพาไป กำเพลงจึงถามว่า
ทานทั้งสอง อัครเสนาบดี เรา ว่า

ซึ่งท่านบอกนี้เป็นความจริงหรือ ชั่วตงชั่วโฮก็สาบานว่าจริง กำเพลงงำเตก
คนทั้งสองพูดขึ้นพร้อมกันว่า "จะลวงท่านทำไม"

ทำเป็นใจดี ลูกขึ้นค่านับ เขากอดชั่วตงชั่วโฮแล้วว่า ซึ่งท่านทั้งสองว่านี้ อุปมาเหมือนเทพคา
แกล้งทำเป็นดีใจว่า "ถ้าเช่นนั้น ก็อุปมาเหมือน

เขาคดีใจให้มาช่วยเรา ครั้งนี้เราจะสิ้นความแค้นและเนื้อความซึ่ง ให้ทำโทษ
Ts'ai⁴ Chung¹, Ts'ai⁴ Ho² ว่า ขณี้เนื้อความซึ่งท่านแม่ทัพให้

อุยกายนั้นเราก็จะลอบบอกไปถึงมหาอุปราช ๆ ให้เรากลับมาเอากำหนดวันคืนอุยกายจะไปนั้น
อัครเสนาบดี ๆ

บัดนี้อุยกายให้เรามาชวนกำเพลง

บัดนี้เรามาหวังจะชวน Hsing¹ Pa⁴ Kan¹ Ning² ว่า "เป็นลูกผู้ชายได้ปะนายซึ่งมีสติปัญญาเราควร
จะไปอ่อนน้อมด้วยใจสุจริต"

กำเพลงงำเตกจึงชวนชั่วตงชั่วโฮกินโต๊ะ ถอยที่ถอยปรึกษากันไปมาครั้นกินโต๊ะแล้วชั่วตง
คนทั้งสองเสพสุราด้วยกัน สนทนาเรื่องในใจ ในระหว่างนั้น Ts'ai⁴ Chung¹, Ts'ai⁴ Ho²

ชั่วโฮก็ลามาทิ้งมือ แล้วแต่งหนังสือลับไปให้โจโฉเป็นใจความว่า ขาพเจ้า
ได้เขียนหนังสือรายงานแก่ Ts'ao² Ts'ao¹ อย่างลับ ๆ ว่า "ข้าพเจ้าทั้งสองนี้ถูกเกลี้ยกล่อม
ชั่วตงชั่วโฮมาอยู่ในกองทัพจิวยี่นี้ ได้เกลี้ยกล่อมกำเพลงซึ่งเป็นแม่ทัพหนานั้น มีน้ำใจเจ็บแค้น
Kan¹ Ning²

จิวยี่ต่าง ๆ กำเพลงรับจะเป็นใส่ศึกแม่มหาอุปราช จะยกกองทัพมารบจิวยี่เมื่อใด กำเพลง
รับ แม่อัครเสนาบดี รบเมื่อใด

นี้จะคุมทหารออกตี กระทบาบจิวยี่ ฝ่ายงำเตกก็แต่งหนังสือ ใ้ทหารถือไปถึงโจโฉ
เป็นแม่ทัพกระทบาบ หนังสืออีกฉบับหนึ่ง ให้

เป็นใจความว่า ขาพเจ้างำเตกกับ อุยกายจะจัดเรือบรรทุกเสบียงมา ณ คาบมหาอุปราช
ในหนังสือนั้นมีใจความว่า "Huang² Kai⁴ ปรารถนาจะมาแต่ยังหาของมิได้ เมื่อไรเห็นหัวเรือที่มีธงเขียว

ให้คอยดูสำคัญ ถ้าเห็นชงตะขาบเขียวปักมาหน้าเรือเป็นสำคัญแล้วท่านจงให้ทหารมารับด้วย
ซึ่งมีริมเป็นจัก ๆ ก็แสดงว่าเป็นเรือ Huang² Kai⁴"

ฝ่ายโจโฉ แจ้งในหนังสือทั้งสองฉบับคั้งนั้น จึงปรึกษากับขุนนางและทหารทั้งปวงว่า
ได้รับหนังสือสองฉบับคัก ๆ กัน มีความสงสัยลงอยู่ในใจจึงเรียกที่ปรึกษาทั้งปวงมา
บัดนี้ข้าต้งข้าโฮบออกมาถึงเราว่า กำเลงซึ่งเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า

ปรึกษาว่า Kan¹ Ning² ings เป็น นั้น Chou¹ Yu²
จะรับเป็นไส้ศึกในกองทัพจิวอี้ อนึ่งอุยกายให้งำเตกมาบอกทราบว่า
ทำให้ไคความอับอายจะ เพื่อเรา อนึ่ง Huang² Kai⁴ ก็ได้รับโทะให้
อุยกายนั้นจะมาเข้าเกลี้ยกล่อมเรา บัดนี้งำเตกให้หนังสือมาว่า อุยกายกับงำเตกจะจัดเรือ
K'an⁴ Tse² มาอ่อนน้อม และเนื้อความ

บรรทุกเสียบึงปักชงตะขาบเขียวเป็นสำคัญ ให้เราคอยรับ แลเนื้อความทั้งสองนี้เราแคลงอยู่
ผู้ใดซึ่งมีสติปัญญาจะอาจสามารถปลอมเขาไปฟังกิติศัพท์เท็จจริงในกองทัพจิวอี้ไค เจียวกาน
ผู้ใดจะอาจสามารถปลอมเข้าไปในค่าย Chou¹ Yu² สืบข้อเท็จจริง" ถ้าออกมาข้างหน้าแล้ว
จึงว่า ครึ่งก่อนข้าพเจ้ารับอาสาไปว่า จะเกลี้ยกล่อมจิวอี้ก็มีไคชอราชากร ถึงท่านไม่เอา

จึงว่า เกลี้ยกล่อมก็ดลันมาเมื่อเปล่า ผู้สึกอวยมากอยู่ ครึ่งนี้
โทะก็ดี แต่มีความวิตกอยู่ในใจเป็นอันมาก ครึ่งนี้ข้าพเจ้าจะขออาสาแกตัวไปสืบเอาชอราชากร
มาให้แจ้ง โจโฉไคฟังคั้งนั้นก็มีความยินดี จึงจัดแจ้งเรือให้เจียวกานลำหนึ่ง

มีความยินดีเป็นอันมาก จึงสั่งให้ Chiang¹ Kan⁴ ลงเรือทันที
เจียวกานลงเรือเร็ว รีบไปถึงกองทัพจิวอี้ แล้วยบอกแก่ทหารว่าเราจะขอเข้าไปหาจิวอี้

เรือน้อย รีบไปถึงทางฝั่งไคแม่น้ำแล้วไคคนไปบอก Chou¹ Yu² พณ Chou¹ Yu²
ทหารจึงเอาเนื้อความเขาไปบอกจิวอี้ว่า บัดนี้เจียวกานจะเข้ามาหาท่านอีก จิวอี้ไคฟังคั้งนั้น
ไคฟังว่า Chiang¹ Kan⁴ มาอีกก็มีความยินดีเป็นอันมากกว่า "เราจะสำเร็จการหรือไม่นั้นก็ อยู่ที่คช ๆ นี้"
ก็มีความยินดีจึงคิดในใจว่า ซึ่งเจียวกานมาหาเราครั้งนี้ อันการของเราที่คิดไว้นั้นก็จะสำเร็จ

จึงสั่ง Lu³ Su⁴ ว่า
เพราะเจียวกาน จิวอี้ให้ทหารกลับไปบอกเจียวกานว่าเราอนอยู่ ทหารนั้นก็ออกไปบอกเจียว
กานตามคำสั่งจิวอี้ เจียวกานก็คอยอยู่นอกค่าย

ในขณะที่กองทัพโจโฉยกกลงมาถึงแคว้นเมืองเกงจิ๋วนั้น บังทองกลัวทหารโจโฉจะมาทำ
 จิ้งสัง Lu³ Su⁴ ว่า "ไปเชิญ P'ang² Shih⁴ Yuan² มา ให้เขาทำอย่างนี้ ๆ" มีคนหนึ่งชื่อ
 อันตราย จึงหนีออกมาอยู่แคว้นเมืองกังตัง โสภกได้ไปถามบังทองว่าจะคิดอ่านรบพุ่งประการใด
 P'ang² Tung³ แห่งเมือง Hsiang¹ Yong² ชื่ออีกชื่อหนึ่งว่า Shih⁴ Yuan²
 จึงจะโค่นขับชนะโจโฉ บังทองจึงบอกว่าให้คิดอ่านเอาโซ่ลามาเรีอรบโจโฉ แล้วเอาตะปูตรึงไว้
 เมื่อข่านเมืองเกิดจลาจล จึงหนีความวุ่นวายมาอยู่ที่ Chiang¹ Tung¹ Lu³ Su⁴ โดยแนะนำให้
 ทุกคำ แล้วจึงให้เอาเพลิงจุดเผาเสีย โจโฉจึงจะแตก แลเนื้อความทั้งนี้ โสภกได้มาบอกแก่
 Chou¹ Yu² แต่บังทองก็ยังไม่ไปพบ Chou¹ Yu² เคยใช้ Lu³ Su⁴ ไปตาม P'ang² Tung³
 จิวี่ แล้วสรรเสริญว่าบังทองนั้นมีสติปัญญา จิวี่ก็นับถือบังทองว่าเป็นคนดี ครั้นจิวี่ยกทัพมา
 ว่า "จะให้ดูมาย อะไรดี" P'ang² Tung³ กระหิบตอบ Lu³ Su⁴ ว่า "ถ้าอยากทำลาย Ts'ao²
 ครั้งนี้ บังทองก็มาลอบเรีออยู่ควย ฝ่ายจิวี่จึงให้โสภกมาแลดูสังว่า บัดนี้เจียวกานมาลวง
 Ts'ao¹ ต้องใช้ไฟ แต่ในแม่น้ำใหญ่ถ้าเรือลำหนึ่งเกิดไฟไหม้ เรือลำอื่นก็จะระจัดกระจายไป ฉะนั้นขอ
 หวังจะดูเหตุการณ์หนักเบาในกองทัพเรา ๆ จะแกลงให้เอาตัวเจียวกานไปซึ่งไว้ ทานจงออวอน
 เสียจากจะเสนอ อูมายเชื่อมโยเรือให้ติดต่อกันเป็นวงกลม แล้วสอน Ts'ao² Ts'ao¹ ตรีงตะปูให้เรีอ
 บังทองให้พบกับเจียวกานให้เป็นไมตรีกันเข้าแล้ว เห็นเจียวกานจะพาบังทองหนีไปหาโจโฉ
 หลาย ๆ ลำเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน แล้วเรื่องจึงจะสำเร็จ" Lu³ Su⁴ เอาเนื้อความมาบอก Chou¹ Yu²
 ณ ค่าย ให้บังทองคิดอ่านลวงโจโฉให้เอาโซ่ลามาเรีอรบเสียจนสิ้น เราจะได้เอาเพลิงเผา
 Chou¹ Yu² ก็นับถือทฤษฎีนี้อยู่มาก จึงบอกแก่ Lu³ Su⁴ ว่า "ผู้ที่ระง เรีอทำกลอุบายนี้เพื่อเรา เอา
 เสียทั้งกองทัพเรือ โสภกก็ลาไปบอกแก่บังทองตามคำจิวี่สั่งทุกประการ แล้วจิวี่จึงให้ทหาร
 นอกจาก P'ang² Shin⁴ Yuan² แล้วก็ไม่มีใครจะทำได้" Lu³ Su⁴ ว่า "แต่ Ts'ao² Ts'ao¹
 ออกไปรับเจียวกาน
 ฝ่ายเจียวกานคิดเห็นว่าน้ำใจจิวี่มิได้เป็นปกติเหมือนแต่ก่อน จึงให้ทหารซึ่งมาคอยเอา
 เป็นเจ้าเล่ห์ ทำไฉนจึงจะไปได้" Chou¹ Yu² ตรีงตรองอยู่ยังคัดสินใจมิ ได้กำลังแสวงหาวิธีที่จะจัดส่ง
 เรือไปจอบค้ำโพนกองทัพจิวี่ แล้วเจียวกานเดินเข้าไปในค่ายเห็นหน้าจิวี่นั้นตั้งอยู่
 P'ang² Tung³ ไป พอมิคนมารายงานว่า Chiang¹ Kan⁴ มาอีก Chou¹ Yu² ยินดียิ่งนัก
 จิ้งสัง P'ang² Tung³ ให้ทำกลอุบาย พลางนั่งอยู่ในห้องให้คนไปเชิญ Chiang¹ Kan⁴ มา ฝ่าย
 Chiang¹ Kan⁴ เห็น Chou¹ Yu² ไมมารับตน ในใจสงสัยอยู่จึงให้คนซึ่งแจวเรือมานั้นเอาเรือไปผูกไว้

๗ ที่ส่งแล้วจึงเข้าไปในค้ายพบ Chou¹ Yu² Chou¹ Yu² ว่า Chou¹ Yu² ว่า "ทำไมตัว
มาโกหกเรามากเช่นนี้"

ตัวมิได้คิดถึงไมตรี บังอาจดูหมิ่นเรา เจียวกานไคฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วตอบว่า ตัวเรา
"ทำไมตัวมาโกหกเรามากเช่นนี้" หัวเราะว่า ตัวเรา

กับท่านเป็นเพื่อนรักกันมาแต่เด็ก บัดนี้เรามีความรักเสมออยู่เหมือนพี่น้องของเราอันเกิดร่วม
มารดาทั้ง ซึ่งท่านว่าเราบังอาจดูหมิ่นนั้นประการใด จิวอี้จึงว่าเมื่อตัวเรามาครั้งก่อนนั้นเรา
ก็รู้ว่าโจโฉโหดโหดจะมาเกลี้ยกล่อมเรา อันความคิดเรานี้แม่นำในพระมหาสมุทรแห่ง เราจึงจะไป

ในทะเลแห่ง หินใหญ่ทะเลสาบ เรา
อยู่ด้วยโจโฉ แต่เราคิดเอ็นดูตัวว่าเป็นเพื่อนรักกัน เราจึงห้ามปรามมิให้ตัวออกชื่อโจโฉ
หวังว่าจะตัดเนื้อความซึ่งพูดจาเกลี้ยกล่อมเรา ชวนตัวเสพสุรา แล้วพาเขาไปนอนเตียง
เคียงกัน ครั้นเรานอนหลับอยู่ตัวลักเอาหนังสือซึ่งขั้วมอเตียวอุโนโหดโหดมาให้เรา แล้วตัวก็ไต่
ลาเราลอบหนีไปแต่ในเวลากลางคืน เอาหนังสือไปให้แก่โจโฉ ๆ จึงฆ่าขั้วมอเตียวอุโนเสีย
ไปคนทั้งสองจึงถูกฆา การใหญ่

การใหญ่ของเราซึ่งคิดกันไว้เสียไปเพราะตัว บัดนี้ตัวคิดอ่านมาจะทำร้ายเราอีกเล่า แม่เรา
วันนี้ตัวก็มาอีกโดยปราศจากเหตุผล คงมีใจทุจริตเป็น

ไม่คิดถึงว่าไคเป็นเพื่อนรักกันมาแต่ก่อนก็จะให้ตัดศีรษะตัวเสียประจานไวหน้าค้าย เรา
มันคง ถ้าเราไม่รำลึกถึงไมตรีเมื่อครั้งยังเด็กอยู่ ก็จะฟันฉับเดียวให้ขาดเป็นสองท่อน ครั้น

จะทำศึกต่อไปนั้นก็ขัดสน ถ้าเรากำจัดโจโฉแตกไปไคเมื่อใดจึงจะปล่อยตัวเสีย แล้วสั่งทหาร
จึงสั่งผู้ที่อยู่

ให้เอาตัวเจียวกานคุมไวจิวอี้ก็เดินเข้าไปข้างในทหารสองคนจึงพาตัวเจียวกานไปคุมไว ณ วัด
ใกล้ว่า "นำ Tzu³ I⁴ ไปอยู่บนเขา Hsi¹ Shan¹ บนเขานั้นมีวัดเล็ก ๆ ให้พักอยู่ในวัดนั้น เมื่อชนะ
โจโฉแล้วเราจะส่งท่านกลับไปก็ไปซ้ำ"

Chiang¹ Kan⁴ อยากจะพูดอีก แต่จิวอี้เข้าไปในห้อง ไม่เห็นแล้ว Chiang¹ Kan⁴
จะพูดประการใดก็มิได้ ทหารเข้าจับแขน กนสนิมของ Chou¹ Yu² เอามามา แล้วขึ้นมากับChiang¹ Kan⁴

ในขณะนั้นเจียวกานมีความทุกข์มิไคเป็นกินเป็นนอน ครั้นเวลากลางคืนเห็นเคื่อนสว่าง
นำตัวไปยังวัดเล็ก ๆ ซึ่งอยู่คานหลังภูเขา ให้เจียวกานพักผ่อน มีทหารสองคนรับใช้อย่างเรียบร้อย

Chiang¹ Kan⁴ อยู่ในวัดมีความกลุ้มใจกินมิไคนอนมิหลับ ในคืนนั้นท้องฟ้าเต็มไปด้วยดวงดาว

จึงเดินไปเที่ยวเล่นหลังวัดหวังจะให้ควมทุกซกคลาย พอไคยีนเสียงคนในกระท่อมอ่านหนังสือ
จึงเดินออกไปหลังวัดเพียงคนเดียว พอไคยีนเสียงคนอ่านหนังสืออยู่ จึงเดินเข้า

ตำราพิชัยสงครามอันล้ำลึก แล้วอธิบายออกไปกว้างขวาง

ไปตามแต่เขาจะพาไป ก็เห็นมีหินใหญ่ ช่าง ๆ หินใหญ่มีกระท่อมหลังคามุงด้วยหญ้า จากหน้าต่างมีแสงตะเกียง
สอดออกมาเล็กน้อย Chiang¹ Kan⁴ เข้าไปใกล้ แอบดู ก็เห็นกระบี่แขวนอยู่ที่ข้างฝา มีคนอ่านหนังสือ
พิชัยสงครามของ Sun¹ และ Wu² ค่ายเสียงอันดัง

เจียวกานคิดแต่ในใจว่า ผู้อ่านหนังสือนี้ มีสติปัญญา

Chiang¹ Kan⁴ ว่าคน ๆ นี้มีความสามารถเป็นพิเศษ

เป็นอันมาก จึงเข้าไปเคาะประตูหวังจะสนทนาควย ฝ่ายบังทองไคยีนเสียงเคาะประตูก็ถาม

จึงเคาะประตูขอพบ คน ๆ นั้นก็เปิดประตูออกมารับ แต่งกายไม่เหมือนคนธรรมดา Chiang¹ Kan⁴
ว่าผู้ใด เจียวกานจึงบอกว่า ข้าพเจาชื่อเจียวกานจะมาหาท่าน บังทองจึงเปิดประตูรับเขาไป

ถามชื่อก็ตอบว่า P'ang² T'ung³ อีกชื่อหนึ่งคือ Shih⁴ Yuan² Chiang¹ Kan⁴
เจียวกานคำนับแล้วถามว่า ท่านชื่อใด บังทองจึงบอกว่าเราชื่อบังทอง เจียวกานจึงถามว่า

ว่า ท่านหรือซึ่งเขาเรียกว่า อาจารย์ของซุง บังทองจึงรับว่า เรานี้แหละ เจียวกาน
ว่า "ท่าน

Feng⁴ Ch'u²" ว่า "ใช่"

จึงว่า คนทั้งปวงลือซาปรากฏอยู่ว่าท่านมีสติปัญญาเป็นอันมาก เหตุใดท่านมาอยู่
มีความยินดี จึงว่า "ข้าพเจ้าไคยีนชื่อเสียงของท่านมานานแล้ว"

ศูนย์วิทยุวิทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

^๓ Sun' คนผู้นี้แซ่ Sun' ชื่อ Wu³ เป็นคนสมัย Ch'ou' แต่งหนังสือชื่อ Sun'
Tz'ui³ ซึ่งมี ๑๓ บท หนังสือนี้นับเป็นตำราพิชัยสงครามเล่มเก่าสุดในประเทศจีน

Wu' คนผู้นี้แซ่ Wu' ชื่อ Ch'i³ เป็นคนสมัยเดียวกับ Sun' ไค้แต่งหนังสือชื่อ
Wu² Tz'ui³ อธิบายเรื่องจรรยา มารยาทของผู้ที่จะเป็นแม่ทัพหนังสือนี้จึงเป็นทั้งตำราพิชัย
สงครามและตำราจริยศาสตร์ แต่ไม่สู้จะมีชื่อเสียงเหมือนหนังสือ

ที่นี้ไม่สมควรเลย บังทองจึงตอบว่า จิวยี่นั้นเป็นคนถือตัว อวดรู้ว่ามีความคิดหาผู้ใดเสมอมิได้ แล้วคุณหมื่นคนทั้งปวง เราจึงหลบหนีมาชุมนุมขอหวังจะหาความสบาย

สบาย "ท่านเป็นใคร" Ching¹ -

Kan⁴ ว่า "ข้าพเจ้าคือ Chiang¹ Kan⁴" P'ang²T'ang²จึงพา Ching¹ Kan⁴ เข้าไป

ในกระท่อม นั่งสนทนากัน

เจียวกานจึงว่า ตัวท่านมีสติปัญญา แต่ก็ชำนาญในวิชาวิทยาสงครามอันจะเที่ยวอยู่ดัง "สติปัญญาของท่านนั้นไม่ว่าจะไปที่ใดย่อมได้รับการต้อนรับ ถ้าท่านจะไปทำ

นี้ก็เหมือนหาความคิดไม่ อันน้ำใจโจโฉนั้นก็ักผู้ที่มีสติปัญญาจะใคร่สนทนาควย แม้ไปอยู่ ควยราชการอยู่กับ Ts'ao² Ts'ao² ข้าพเจ้าจะนำไป"

โจโฉ ท่านก็จะไต่ความสุข ข้าพเจ้าจะช่วยพาไปแล้วเสนอความชอบให้ บังทองจึงแก่งตอบว่า "เรา

วาทักคืออยู่ว่าจะชอกซอนไปเสียให้พบนแดนเมืองกังต้ง แต่ไม่มีผู้ใดจะช่วยชักนำไป บัดนี้ท่านรับพระ ถ้าท่านมีน้ำใจจะนำเราไปก็จงไปด้วยกันในบัดนี้

แล้วเราก็มีความยินดี ครั้นจะอยู่เข้าไปจิวยี่ก็คิดพิพทก็ ะทำอันตรายแก่เราทั้งสอง ถ้าสิ้นช้า Chou¹ Yu² ฐู่เข้คงจะมีอันตราย"

เจียวกานจึงว่าท่านแลอย่าวิตกเลย แลพาบังทองลอบหนีลงเรือแจวไปถึงค่ายโจโฉ แล้วก็ฝากความมีตยามราตรีลงจากภูเขาร่วมกับ Chiang¹Kan⁴ ไปริมแม่น้ำ ทาเรือที่ Chiang¹Kan⁴ นำมา

เจียวกานจึงเข้าไปบอกเนื้อความ ซึ่งได้ตอบกับจิวยี่แล้ววากล่าวเกลี้ยกล่อมไต่บังทองมานั้น พอลงเรือแล้วก็รีบแจวไปทางเหนือ ถึงค่าย Ts'ao² Ts'ao² เห็นสามพี่น้องให้ฟัง Ts'ao² Ts'ao² จึงว่า ให้โจโฉ ัง

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงออกมาคำนับรับบังทองเข้าไป เชิญให้หนึ่งแล้ว ว่า อาจารย์ Feng⁴ Ch'u² ก็ออกมา

อายุจิวยี่ก็น้อยอยู่แต่น้ำใจองอาจกำเริบ ยกตัวอย่างว่ามีสติปัญญาแต่ผู้เดียว มิได้เอาความคิดที่ปรึกษาซึ่งมีสติปัญญาเลย

บัดนี้ตัวท่านมาถึงข้าพเจ้าจงเห็นควย การสิ่งใดซึ่งข้าพเจ้า บัดนี้ แล้วขอท่านอย่าได้คิดเสียคาบวิชาซึ่งจะให้แก่ข้าพเจ้า การ

ทำนี้ ถ้าไมควรรก็ช่วยคักเตือนสั่งสอน บังทองจึงตอบว่า ข้าพเจ้าไต่ยนิกิตคิตัพทคนทั้งปวง
ว่า "ข้าพเจ้า

ลือชาปรากฏวามหาอุปราชมีสติปัญญาชำนาญในการสงคราม มาทว่าจะตั้งกระบวนทัพแล้ว

อัครเสนาบดี มี

ก็ตองในตำราพิชัยสงคราม ข้าพเจ้ามาบัดนี้ก็ยังมิได้เห็นประจักษ์เหมือนคำเลื่องลือก่อน แม
ประจักษ์ แม้ไคดู

ไคดูแล้วจึงจะว่านิคแลชอบไค

โจโฉใหญ่กว่าเขาสองตัว ให้บังทองตัวหนึ่ง โจโฉชี้ตัวหนึ่ง

ให้เตรียมม้าไว้ แล้วชวน P'ang² T'ung³ ไปดูค่ายยกด้วยกันก่อน P'ang²-

แล้วพาบังทองขึ้นไปดูบนเนินเขา

T'ung³กับ Ts'ao² Ts'ao¹ ขึ้นมาดูกันไป ขึ้นขึ้นไปดูบนที่สูง P'ang² T'ung³ จึงว่า "ซึ่ง
บังทองพิเคราะห์ดูแล้วก็แกล้งสรรเสริญว่า ซึ่งมหาอุปราชตั้งค่ายนี้ เป็นเชิงแอบพุ่มไม้ เอา
อัครเสนาบดีตั้งค่ายนี้

เนินเขาเป็นที่พึ่งทุกค่าย และมีประตูเขาออกตลอดถึงกัน เป็นที่หนีที่ไล่ อันขบวนทัพซึ่งตั้งค่าย
นี้มันคงยิ่งนักกว่าครั้งขุนบั้นตั้งขบวนทัพซึ่งอันหาผู้ใดเสมอมิได้ ถึงมาทว่าขุนบั้นจะกลับฟื้นคืนชีวิต
Sun¹และ Wu² แม้ Jang² Chu¹ จะฟื้นคืนมาตั้งค่ายใหม่ก็ไม่เกินกว่านี้"

มาทำการสงครามด้วยทานครั้งนี้ ก็ไม่ชนะทาน โจโฉจึงตอบว่า ทานอย่ายกย่องข้าพเจ้า

Ts'ao² Ts'ao¹ ข้าพเจ้าให้
เลย แม้นิคพลั้งสิ่งใดทานจงช่วยสั่งสอน ข้าพเจ้าจะขอเอาสติปัญญาทานสืบ
เกินไปนัก เลย แล้วพา P'ang² T'ung³ ไปดูค่ายน้ำ

ไป แล้วโจโฉก็พาบังทองไปดูกองทัพเรือ

บังทองเห็นเรือรบใหญ่ ๆ นั้นเอาออกไปทอดเป็นค่ายไวข้างนอก ไร่ของประตู ยี่สิบ
ยี่สิบสี่

ตำบล เรือน้อย ๆ นั้นทอดอยู่ข้างใน มีเรือสอดแนมสำหรับใช้สอดการเร็ว นั้นเป็นอันมาก
ประตู ข้างใน จักวางระเบียบไว้อย่างเรียบร้อย จึงหัวเราะแล้วว่า

คนผู้นี้ Ssu¹ Ma³ ชาวเมือง Ch'i² เป็นนักค้นคว้าตำราพิชัยสงคราม

บั้งทองจึงหัวเราะและตัวแกเองว่า อันมหาอุปราชจักแจ้งตั้งขุนวรวงศาทัพบกทัพเรือถูกถวนนักร สมกับ
"ท่านอัศวเสนาบดีจักแจ้ง

คนทั้งปวงเลื่องลือ อันจิ่วยี่ ครั้งนี้เห็นจะตายอยู่ในเงื้อมมือมหาอุปราชเป็นมั่นคง
แล้วมือไปทางทิศใต้ว่า "อัน Chou¹ Yu² ครั้งนี้เห็นจะตายเป็นมั่นคง"

โจโฉได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงพาบั้งทองเข้ามากินโต๊ะในค่ายแล้วโจโฉจึงแก่ง
กลับมาค้ำค้ำความยินดียิ่งนัก จึงเชิญ P'ang² T'ung³ เข้าไปในห้อง เตรียมสุรา

ถามไถ่ไล่เลียงในการสงครามทั้งปวง บั้งทองแก้ไขชี้แจงให้แจ้งทุกประการ มิได้ชักขวางแต่
ค้ำค้ำกัน แล้วสนทนาเรื่องการสงคราม พูดด้วยโวหารอันกลองแกล้ว จมใจ Ts'ao² Ts'ao¹ ก็ยังมี

สิ่งหนึ่งสิ่งใด โจโฉยังมีความยินดีเป็นอันมากนับถือบั้งทองเหมือนหนึ่งอาจารย์ บั้งทองจึงถาม
ความนับถือและต้อนรับอย่างดียิ่ง P'ang² T'ung³ แกล้งทำเป็นเมาว่า "ข้าพเจ้าขอบังอาจถามท่าน

โจโฉว่า ท่านยกมาครั้งนี้มีหมอสำหรับทัพมาหรือไม่ โจโฉก็ตอบว่า ...ท่าน
อัศวเสนาบดีอย่างหนึ่งว่า มีหมอดี ๆ สำหรับทัพมาหรือไม่" ถามว่า "จะใช้เพื่อการใด" P'ang² T'ung³

ถามหาหมอนั้นจะประสงค์สิ่งใด บั้งทองจึงว่า ข้าพเจ้าเกรงอยู่ว่า ทหารทั้งปวงของท่าน
ว่า "ทหารทัพเรือป่วยไข้กันมาก จำต้องใช้หมอดี ๆ รักษาให้หาย" บังเอิญเวลานั้นทหาร Ts'ao²-

เป็นชาวคอน บัดนี้ลงมาชายทะเลกินน้ำนึกเพศกันเกิดจะป่วยไข้ลงหมดจะไค้พยาบาล โจโฉ
Ts'ao¹ ไม่ชินกับน้ำและอากาศ เป็นโรคอาเจียนกัน ที่ตายไปก็มาก Ts'ao² Ts'ao¹ กำลังเป็นหวัด

ก็บอกว่า หมอนั้นสำหรับทัพเป็นอันมาก
บั้งทองจึงแก่งว่า การทัพบกทัพเรือซึ่งท่านจัดแจงนี้ก็ค้ำค้ำอยู่แล้ว แต่ทัพเรือนี้ข้าพเจ้าคิด

เรื่องนี้อยู่มาได้ยิน P'ang² T'ung³ ว่าเช่นนั้น จะไม่ชักถามอย่างไรได้ว่า "ท่านอัศวเสนาบดีจักแจ้งทัพเรือ
เสียดายการสิ่งหนึ่งท่านยังมีไค้ทำควย โจโฉจึงถามถึงสองครั้งสามครั้งว่าการสิ่งใดซึ่งยัง

วิเศษนัก แต่เสียดายการสิ่งหนึ่งว่า ท่านยังมีไค้ทำ" ถามถึงสามครั้ง P'ang² T'ung³ จึงว่า
ชาคองผู้นั้น บั้งทองทำบิดพลิ้วอยู่ ประการหนึ่งว่า ชักมีไค้จึงบอกออกมา ความคิดข้าพเจ้า

ข้าพเจ้ามีอยู่กายอันหนึ่งจะให้ทหารเรือใหญ่ของท่านไม่เจ็บไข้ ปอดค้ำค้ำและสำเร็จอย่างแน่นอ Ts'ao² Ts'ao¹
ที่เห็นยังชาคองผู้นั้น คือทหารเรือรบของท่านเป็นชาวป่าชาวคอน ไม่สันหัดการทะเล อันการ

ในทะเลนั้น กอปรค้ำค้ำคลื่นลมเป็นอันมาก ทหารทั้งปวงก็จะเมาคลื่นระส่ำระสายไป เพราะ
มีความยินดีเป็นอันมาก ถามว่า "อุบายวิเศษนั้นเป็นอย่างไร" P'ang² T'ung³ จึงว่า "ในแม่น้ำใหญ่กอปร

เรือรบนั้นโคลงเคลง การรบพุ่งก็จะไม่ทันที แม่เอาเรือรบใหญ่ของทั้งปวงปูขนานเป็นแพ
ค้ำค้ำน้ำขึ้นน้ำลง คลื่นลมไม่หยุดยั้ง ทหารชาวเหนือไม่สันหัดการเรือ พอเรือโคลงเคลง แม

เขา กองละสี่สิบห้าสิบห้า จึงเอาสายผูกติดหน้าเรือทุกลำ แล้วเอาสายโซ่ร้อยให้ติดเข้าไว้
 และสามสิบห้าบาง ห้าสิบห้าบาง จึงเอาสายโซ่ร้อยหัวเรือกันท้ายเรือเข้าด้วยกัน แล้วเอากะระกม
 เป็นกอง ๆ แล้วเอากะระกมผูกปากเรือให้ติดต่อกันทุกลำ ครึ่งตะปูให้แน่นแนเหมือนแผ่นดิน
 กวางปูดไป ไม่ต้องว่าถึงคนแม่แต่มาก็เดินได้ ถ้านั่งลงบนแพใหญ่เช่นนี้แล้ว แม้มจะมีพัด คลื่นจะใหญ่
 จึงให้ตั้งค่ายขึ้น ไว่สำหรับจะป้องกันเมื่อเรือรบทั้งปวงแน่นอนอยู่แล้ว ทหารของเราก็จะไม่เม่า
 ก็กลัวโย"

คลื่น ทั้งมาแลคนก็เดินตลอดจะชวยรบพุ่งกันไคถนัด

โจโฉไคฟังดังนั้นไม่ทันคิดก็มีความยินดี ลูกชั้นคำนับบังทองแล้วว่า อั้นความคิดของท่าน
 ลงจากที่นั่งมาคำนับ แสดงความขอบคุณแล้วว่า "ถ้าไม่ไคอุบายนี้วิเศษของท่านอาจารย์จะตี
 คีนัก ครั้งนี้จะไคเมืองกังคังเพราะท่านบอกเล่ให้ แล้วสั่งอิกิมกับมอกาย ซึ่งเป็นนาย
 Tung¹ Wu² แต้ไคไคอย่างไร" P'ang² T'ung³ ว่า "ความเห็นอันโง่เขลาอื่น ๆ ของข้าพเจ้านี้
 กองทัพเรือ ไทเร่งทำกรทั้งปวงตามคำบังทองแต่เรือรบน้อย ๆ ไทเอาไว่โซ่สอยสักสองร้อย
 อัตรเสนาบคิงคักสิ้นใจเอาเถิด" Ts'ao² Ts'ao¹ สั่งในทันที แม้จะเป็นเวลาวิกาลก็เรียกช่างเหล็กใน
 สามร้อยลำ อิกิมมอกายก็รีบให้ทำการตามโจโฉสั่ง

กองทัพ ให้ตีคัวปลิงใหญ่ ๆ เชื่อมเรือ ครันทหารทั้งปวงไคทราบข่าวนี้ก็ยินดีไปตามกัน

บังทองจึงแกลงว่า ข้าพเจ้าเห็นที่ปรึกษาแลทหารทั้งปวงซึ่งมา
 จึงแกลงว่าแก่ Ts'ao² Ts'ao¹ อี้ว่า "ข้าพเจ้าเห็นคนสำคัญ ๆ ใน Chiang¹ Tung¹

ในกองทัพจิวยี่นั้น มีความนอยใจจิวยี่อยู่เป็นอันมาก ข้าพเจ้าจะขออาสาไปเกลี้ยกล่อมคน
 ส่วนใหญ่แก่ Chou¹ Yu² อยู่ ข้าพเจ้าจะขอไคเส้นสามนิ้วของข้าพเจ้านี้อาสาไปเกลี้ยกล่อมคน ทั้งปวงให้มา
 ทั้งปวงมาอยู่ควมมหาอุปราช จิวยี่นั้นก็สิ้นความคิดลง ท่านก็จะจับได้เป็นมั่นคง แม

อ้อนนมต่อท่าน เหลือแต่ลำพังตัวคนเดียว
 ไคจิวยี่แล้ว อันเลาปีขงเบ้งก็เหมือนอยู่ในกำมือท่าน โจโฉมิไครู้ผลก็มีความยินดี จึงว่า
 ก็ทำอะไรมิไค" จึงว่า "ถ้า

ถ้าท่านชวยการครั้งนี้สำเร็จแล้ว ข้าพเจ้าจะพุดความชอบไคพระเจาเห็นแต่ตั้งท่านเป็นขุนนาง
 หูลให้ตั้งท่านให้มีตำแหน่ง ไคตำแหน่งในขุนนางผู้ใหญ่สาม

ผู้ใหญ่ บังทองจึงว่า ข้าพเจ้ามาหาท่านนี้ไคจะเห็นแก่ยศศักดิ์ไคหามิไค เพราะเอ็น
 คำแห่ง"

คุณาประชาราษฎร์จะให้เป็นผู้สุข แม่ท่านไต่เมืองกั้งตั้งแล้วขออย่าไต่มาญาติพี่น้องของข้าพเจ้า
เมื่อท่านอักษรเสนาบดีข้ามฝากไต่แล้ว ขออย่ามาคนโดยใช่เหตุ"

ซึ่งอยู่ในเมืองนั้นเสียเลย โจโฉจึงว่า ข้าพเจ้าทำการศึกแห่งใดตำบลใดก็ไต่ ไต่จะให้ราษฎร

ไต่ความเดือดร้อนหาไต่ไต่ จะบำรุงใหม่มีความสุข ซึ่งข้าพเจ้าไต่มาเสียบางนั้น แต่ผู้ซึ่งขัด
อานาประชาราษฎร์ทั้งปวง" P'ang² T'ung³ จึงขอหนังสือเพื่อจะไต่ไต่คุณครองญาติพี่น้องของตนให้ปลอดภัย

ขวาง แม่ท่านเกรงอยู่ว่าญาติพี่น้องจะเป็นอันตราย ข้าพเจ้าจะให้หนังสือไปคุ้มครองไว้เป็น
Ts'ao² Ts'ao¹ ถามว่า "ครอบครัวของอาจารย์อยู่ที่ไหน" P'ang² T'ung³ บอกว่า "อยู่ริม
สำคัญ บังทองทำเป็นยินดีคำนับแล้วว่า แม่มหาอุปราชจะให้หนังสือไปคุ้มครองไว้ ข้าพเจ้าก็จะไม่
แม่น้ำทั้งนั้น

มีความวิตก โจโฉจึงแต่งหนังสือให้ บังทองรับเอาหนังสือแล้วสั่งโจโฉไว้ว่า ถ้าข้าพเจ้า

ขึ้นชื่อแล้วมอบให้ คำนับขอบคุณแล้วว่า
ไปแล้วไหมมหาอุปราชเร่งจัดแจงกองทัพไปรบจับยกก่อน อย่าพันให้จับยกมา

อักษรเสนาบดี รบ อียากอยุน Chou¹ Yu² รู้ตัว Ts'ao² Ts'ao¹
แล้วบังทองก็ลาโจโฉออกมาจะลงเรือ ฝ่ายซีซีจึงเขายึดชายเสื้อบังทองไว้แล้วกระซิบบว่า

เห็นด้วย ลากออกมา ครั้นมาถึงริมแม่น้ำ กำลังจะลงเรือ พอเห็นคน ๆ หนึ่งบนตลิ่ง แต่งตัวอย่างนักบวช
ตัวท่านนี้อาจนักกั้วว่าเพลิงจะเผาทหารโจโฉไม่สิ้นหรือ จึงแกล้งคิดอ่านเป็นกลอุบายมา

ลัทธิเต๋า สวมหมวกไม้ไผ่ ยืนมือมาผูกแขนไว้ แล้วว่า "ท่านนี้ใจกล้านัก Huang² Kai⁴
ดวงโจโฉใหญ่กรวยเรือเขาไฉนนี้ หวังจะให้เผาทหารและเรือรบเสียให้สิ้นที่เดียวหรือ

แต่งกลอุบายใหญ่กรวยเรือเข้าไว้อีก กลัวว่าจะเผาไม่สิ้นหรือ พวกท่านจึงเอาอุบายอันมีแต่พิฆเนศ ซึ่งจะดวงไต่ไต่แต่
ซึ่งความคิดทั้งนี้จะดวงไต่ไต่แต่โจโฉ อันตัวเรานี้รู้เท่าอยู่ บังทองไต่ไต่ยืนค้ำนั้นก็ตกใจ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตำแหน่งขุนนางผู้ใหญ่ของจีนทั้งสามตำแหน่ง รวมเรียกว่า 三才 San' Kung' ไต่แก่

木暴才 Trai⁴ Wei¹ คือ เสนาธิการ 司徒 Ssu' Tu² คือ เสนาบดีว่าการศึกษา และ 司空

Ssu' Kung' คือ เสนาบดีว่าการโยธา

รวมไทยไม่กล่าวถึงลัทธิเต๋า

โจโฉเท่านั้น แต่บางที่จะลงเรามีได้" P'ang² T'ung³ สุกงกใจราวกับวิญญาณจะบินออกจากร่าง
นี้แหละ

"อย่าว่าที่ต้อาคณเฒ่าจะฝ่ายเดียว ไกรว่าฝ่ายพ่ายทคนก็หามีได้"
คนผู้นั้นเป็นใคร ขอเชิญอ่านหนังสือบทต่อไป ซึ่งจะอธิบายอย่างละเอียด

ปีที่ ๒๔๘

การเลี้ยงใหญ่บนแม่น้ำ Ch'ang² Chiang¹ Ts'ao² Ts'ao² แดงโคลง

โยงเรือรบเข้าค่ายกัน ทหารฝ่ายเหนือมีใจนึกหาญ

ฝ่าย P'ang² T'ung³ ไคยั้งนั้นก็ตกใจ เหลียวหลังมาเห็นซี้ซี้เตมูเคียวก็ค่อยคลายใจ
เหลียวหลังมามองคนผู้นั้นทันที ก็เห็นว่าไม่ใช่ใครอื่น
ค้วยซี้ซี้ นั้นเป็นเพื่อนรักกันมาแต่ก่อน แล้วว่า ซึ่งเราก็คืออ่านมาว่ากล่าวแก่โจโฉทั้งนี้ ค้วย...
นอกจาก Hsu² Shu⁴ P'ang² Tung³ เห็นเป็น Hsu⁴ Shu⁴ เพื่อนเก่าก็ค่อยคลายใจ เหลียวมอง
เสียดายเป็องกั้งตั้งอันเป็นหัวเมืองเอา แลว่ามีเมืองขึ้นถึงแปดสิบเอ็ดเมือง เราจึงมาดลวง
ชายชวาเห็นไม่มีผู้ใดจึงว่า "ถ้าท่านรู้เท่ากลุบายของเราแล้ว ก็นำเสียดายอาณาประชาราษฎร์ทั้งแปดสิบเอ็ด
โจโฉหวังจะเอาชีวิตชาวเมืองก็จะถึงแก่ความตายเสียสิ้น เราจึงมาดลวงโจโฉ หวังจะ
เมืองของ Chiang¹ Tung¹ เท่ากับท่านผู้เดียวเป็นผู้ฆ่าเสียสิ้น"
เอาชีวิตชาวเมืองทั้งนี้ไว้ ซี้ซี้จึงทำเป็นตอบว่า ตัวท่านเสียดายชาวเมืองกั้งตั้งจะเป็นอันตาย
หัวเราะว่า "อันทหารถึง

จึงมาคิดการทั้งนี้ อันทหารโจโฉถึงแปดสิบสามหมื่นนั้นท่านหามีใจเอ็นดูว่าจะถึงแก่ความตายไม่

บังทองจึงว่า การครั้งนี้จะเป็นการของขุนกวนผู้เดียวนั้นหามีได้ ก็เป็นการของ
"ท่านจะทำลายกลุบายของเราจริง ๆ หรือ"

เล่าปี่นายเก่าท่านค้วย ซึ่งท่านว่าฉะนี้ จะเอาความคิดของเราบอกแก่โจโฉให้แจ้ง ให้การ

เสียไปหรือ ชีชีจึงตอบว่า ซึ่งเราตกมาอยู่ควยโจโฉนี่เป็นความจำใจ จนมารดาเราถึงแก่

จงว่า "เราอยู่ว่าบุญคุณของ Liu² Pei⁴ มีมาก แต่ไม่เคยสนองคุณเลย ความตาย เราก็นึกความแค้นใจได้อยู่ ทุกวันนี้เราก็นึกใจรักเล่าปีแลคิดถึงคุณผู้มีไ้ชขาด Ts'ao²Ts'ao¹ ทำให้มารดาเราถึงแก่ความตาย" เราคิดว่าไว้ว่าจะไม่คิดสละบุญให้ Ts'ao²- เมื่อจะมานั้นก็ไ้เสียบานไว้ต่อเล่าปี ถึงมาทวงจะมาควยในกองทัพนี่ก็ไ้ ก็มิได้บอกกลศึก

Ts'ao¹ จนกระทั่งเราตาย บัดนี้จะทำลายอุบายอันดีของท่านได้อย่างไร แต่เราเองขณะนี้ก็อยู่กับทหาร สิ่งไ้ให้โจโฉ บัดนี้ตัวท่านจะคิดอ่านเผาทหารโจโฉเสียมันจะมีเผาเราควยหรือ

Ts'ao²Ts'ao¹ ณ ที่นี้ควย เมื่อทหารโจโฉแตกพ่ายแล้วทั้งหมดคนละหีนก็จะถูกเผาเสียสิ้น โดยมีให้ม การแบ่งแยก ทำอย่างไรจึงจะหนีภัยไ้ ท่านต้องสอนวิธีหนีให้เรา ๆ จะได้หลบหนีไปให้ไกล ๆ P'ang²

บึงทองจึงว่า เหตุไ้ที่ท่านมาเจรจาเช่นนี้ อันธรรมดาคนมี T'ang³ ว่า "ท่านมรสติปัญญาถึงฉะนี้ เราก็คว่า การเพียงนี้ จะยากอะไร" Hsu²She⁴

สติปัญญา เมื่อภัยมาถึงตัวแล้ว ถ้าไม่คิดเอาตัวรอดก็จักไ้ช้อวหาปัญญามิไ้

ว่า "ขอท่านสินให้เราควย" P'ang²T'ung³ เดินเข้าไปพุดข้างหู Hsu²She⁴ แล้วบึงทองก็ลาลงเรือ ไป

สี่ห้าคำ Hsu²She⁴ ยินดีนักกว่านับแสนความชอบคุณแล้วลงเรือกลับมา Chiang¹Tung¹ แต่ผู้เดียว

ฝ่ายชีชีครั้งบึงทองไปแล้วก็คิดว่า เราจะอยู่ในกองทัพโจโฉนี้ก็จะไ้ความลำบาก ในคืนนั้นจึงลอบ

จำจะนอนหนีไปหนีภัย จึง แต่งคนสนิทให้ไปเชิญพุกจาเสื่องสี่ว่า ลูกคามาบอกวามาแทง จึงลอบแต่งคนสนิทให้เที่ยวไปทุกค่าย ปลอยข่าวสี่ วันรุ่งขึ้นในค่ายทหาร

หันซุ่ยซึ่งอยู่เมืองเสเหลียงนั้นยกมาจะตีเอาเมืองฮูโต

Ts'ao²Ts'ao¹ ทหารจับกลุ่มกันสามคนบ้าง ห้าคนบ้างรวมหัวซิดูเล่าสื่อกัน ทหารลาดตระเวณใน

โจโฉให้กลอุบายปลอมหนังสือเป็นลายมือมารดาชีชี แล้วส่งหนังสือนั้นไปลวงตัว ชีชีมาจากเล่าปี เมื่อมารดาชีชีรู้ความจริงจึงฆ่าตัวตาย เพราะไม่ต้องการให้ชีชีมาอยู่ ควยโจโฉ (ดูสามก๊ก ตอนที่ ๓๓)

เหล่าทหารโจโฉแจ้ตั้งนั้นก็ตกใจคิดถึงครอบครัว จึงเอาเนื้อความเข้าไปบอกแก่โจโฉ
กองทัพจึงรายงานมาให้ Ts'ao² Ts'ao¹ ทราบทันทีว่า ในกองทัพมีข่าวลือว่า Ma³ T'ing²,
ตามกิตติศัพท์เลื่องลือนั้น

Ha² Sui⁴ ซึ่งอยู่เมือง Hsi¹ Liang² นั้นคิดกบฏยกกองทัพมุ่งตรงมาสู่เมือง Hsu³ Tu¹
โจโฉแจ้ตั้งนั้นจึง
จึงเรียกที่

ปรึกษาแก่ทหารทั้งปวงว่า เมื่อเราจะยกกองทัพมาปราบหัวเมือง
ปรึกษามาในทันที ปรึกษากว่า "เมื่อ หัวเมืองทางใต้
ชายทะเลก็คิดเกรงอยู่แต่มาเทงกับหันซุย บัดนี้ก็มีข่าวเลื่องลือว่ามาเทงกับหันซุย
เท่านั้น บัดนี้ ลือว่าในกองทัพ ถึงแม้ว่าจะยัง

ยกกองทัพมาตีเมืองฮูโต จะเห็นผู้ใดซึ่งจะมีมืออาสาไปป้องกันเมืองหลวงไว้
ไม่ปรากฏเป็นเท็จจริง ก็จำต้องป้องกันไว้ก่อน" พุคยังมีหันจบ
ชี้ชี้จึงว่า ข้าพเจ้า มาอยู่ควยนี้ก็ยังมิได้ ทำความชอบสิ่งใด
ก้าวออกมาว่า "ข้าพเจ้าแค้นในใจนักกว่า มา ได้แทนคุณเลย ข้าพเจ้าขอ
เลย บัดนี้ชาวศัตรูมีมา ข้าพเจ้าขออาสาคุมทหารสามพันไปจัดแจงคานทั้งปวงกันเมือง
ทหารมาสามพัน ออกเดินทางไปคาน San⁴ Kuan¹ แต่ในคืนนี้ เพื่อยึดมั่นปากคานที่แคบ ๆ ไว้"

ฮูโตไว้ แม่ว่าข้าศึกเหลือกำลัง ข้าพเจ้าจะรีบเอาข่าวราชการมาบอกท่านให้แจ้ โจโฉ
ไคพิงพาชื่อไปก็มีความยินดีจึงว่า ซึ่งท่านรับอาสา นั้นเราขอบใจนัก อันทหารตำบลคาน
มีความยินดีจึงว่า "ถ้าท่านรับอาสา เราก็กินวิถก ที่คาน San⁴ Kuan¹ ก็มีทหาร

ขุนกวนก็เหลืออยู่เป็นอันมาก ท่านจงจัดแจงเอาไปควย แล้วเกณฑ์ทหารให้สามพัน ให้
อยู่ ให้อยู่ในบังคับบัญชาของท่าน บัดนี้เราจะให้ทหารม้าทหารราบสามพันคน ให้ Tsang¹ Pa⁴ เป็นกอง
โจปาเป็นกองหนา ชี้ชี้ลากับโจปา

หน้า จงออกเดินทางไปในคืนนี้ จะช้าอยู่มิได้" ลา Ts'ao²
ก็ลาโจโฉแล้วคุมทหารรีบไปเมืองฮูโต

Ts'ao¹ พา Tsang¹ Pa⁴ ออกเดินทางไปที่นั่น นี่คือกลอุบายช่วย Hsu³ She⁴
ฝ่ายโจโฉ ครั้นเวลาเช้าจึง
ของ P'ang² Tung² ซึ่งจากให้ Hsu³ She⁴ ไปแล้วคอยคล้ายวิถกไปบ้าง จึง

ขึ้นมาพาทหารไปเที่ยวตรวจดูค่ายบก เห็นมันคงอยู่แล้วก็กลับมากลับหน้าเวลาเย็นก็ลงเรือ ขึ้น ค่ายบกตามฝั่งแม่น้ำก่อน แล้วจึงไปดูค่ายน้ำ ลงเรือลำใหญ่ ตรงกลางเรือ

ออกไปตรวจกองทัพเรือซึ่งอีกมีมอถายจัดแจงใหญ่เป็นแพร้อยสายโซ่เป็นกอง ๆ แล้วสั่ง ลำนันชักฆ้องมอถายว่า "แม่ทัพใหญ่" มีทหารยืนเรียงรายอยู่สองข้างเรือ และมีเกวณฑ์ พันคันทวางแอบอยู่ ทหารจัดแจงเครื่องศัตราวุธและเกาทัณฑ์เตรียมไว้ริมค้าย แล้วแต่งโต๊ะเลี้ยงทหารทั้งปวง

สองข้างเรือค้าย มวล $Ts'ao^2 Ts'ao^1$ ก็นั่งลง เวลานั้นเป็น Chien⁴ an¹ ปีที่ 13^{๑๕} ในขณะนั้นพระเจ้าเหี้ยนเตเสวยราชย์โคสปี (พ.ศ. ๙๔๔) เมื่อโจโฉลงมาตรวจ

(ฤดูหนาวเดือนสิบเอ็ด ขึ้นสิบห้าค่ำ อากาศปลอดโปร่ง ลมสงบคลื่นก็สงบ $Ts'ao^2 Ts'ao^1$ สั่งให้เตรียม กองทัพเรือขึ้นเป็นเกื่อนอายขึ้นสิบห้าค่ำ พระจันทร์สองสว่าง ลมสงบ คลื่นในทะเล ทัพเสพสุรา และการมโหรีให้บรรเลงดนตรีบนเรือ แล้ว "เย็นนี้เราอยากรวมคืนกับนายทหารทั้งปวง" ราชบัณฑุกอง แลเรือขนาน แน่นคังแน่นคิน ถึงมาทว่าจะเกิดคลื่นใหญ่มาเรือรบก็ ทองฟ้าค้อมมืดลง ๆ จากภูเขาตวันออก พระจันทร์เดือนเพ็ญเริ่มขึ้นส่องแสงสว่างคังกลางวัน ไม่ระส่ำระสาย ทั้งทหารก็มีโคเมาคลื่น

ฝ่ายเจ้าพนักงานเครื่องเล่นทั้งปวงก็มาเรือพร้อมมูลอั้งอยู่ โจโฉเห็นทหารเอกกิน หน้า $Ch'ang^2 Chiang^1$ กุ๊กฉาแพรวาขณะคล้อออกจากทัพ $Ts'ao^2 Ts'ao^1$ นั่งอยู่ ณ ที่สูง โตะอยู่ทั้งสองแถว ประมาณสามร้อยเศษ พูจากันถึงถาวรสงครามไปมา ขณะเมื่อโจโฉ บนเรือลำใหญ่ ถัดลงมาทางซ้ายขวามีที่ปรึกษา แลทหารหลายร้อยคน ทุกคนสวมเสื้อซึ่งทำด้วยนาก เสื้อสวม เสพสุราอยู่กลางเรือขนานกับทหารทั้งปวงโจโฉแลดูบนอากาศ เห็นฝ่ายเมืองกังคังอยู่ ทัพที่ปักลวดลาย ถือหอกถือขวานข้างฝ่ายพลเรือนฝ่ายทหารนั่งลงตามตำแหน่ง มองออกไปเห็นภูเขา Nan²- ทิศตะวันออก และเมืองกังแฮอันอยู่ชายทะเลทางทิศตะวันตก ภูเขาไปทิศเหนือทิศใต้นั้น

$P'ing^2$ สายเหมือนภาพเขียน มองไปทางตะวันออกเห็นแควเมือง Ch'ai² Sang¹ มอง สว่างควยแสงเคอน

ก็มีความยินดี แล้วว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า แต่เราก็คิดว่าจะทำนุบำรุงบ้านเมือง ไปทางเหนือเห็นตำบล Ju¹ Lin² และไปโดยรอบทั้งสี่ทิศเห็นกว้างขวางปลอดโปร่งรู้สึกสบาย ยินดีในใจ

๔ Chien⁴ an¹ ปีที่ ๑๓ ตรงกับ พ.ศ. ๙๔๑ (ฤดูหนาว ค. ประกอบค้าย)

ให้เป็นสุข เราไต่ทำการปราบปรามศัตรูมากี่หลายตำบลแล้ว
 แล้วว่าแก่ขุนนางทั้งปวงว่า จึงรวมกำลังทหารหมายจะกำจัดศัตรูเพื่อบ้านเมือง เราได้สาบานไว้ว่า จะกวาด
 ล้างทะเลทั้งสี่^๑ ปราบปรามทั้งประเทศ ขณะนี้เรามีทหารหาญร้อยหมื่น ทั้งยังมีท่านทั้งหลายซึ่งชื่อสัตย์
 ทำไมเราจะวิตกว่าจะไม่สำเร็จการ เมืองเคี้ยว เมื่อปราบ Chiang¹ Tung¹ ได้แล้ว บ้านเมืองก็จะสงบ
 บัดนี้ยังแต่เมืองกึ่งตั้งกล้าแข็งเมืองเคี้ยว ให้ท่านทั้งปวงประνομใจกัน ตั้งใจช่วยเรา
 คิดอ่านกำจัดขุนกวนกับจิวอี้เสียได้แล้ว บ้านเมืองก็จะอยู่เป็นสุข เรากับท่านทั้งปวงก็จะมี
 ความสบาย ที่ปรึกษาแลทหารได้ยินใจโน
 ความมั่งคั่งมียศศักดิ์สูงขึ้น จะได้สำราญกันอยู่ในสันติ" ทหารลุกขึ้นคำนับแล้ว
 ว่าตั้งนั้นก็ชวนกัน คำนับแล้ว ว่า ขอให้เทพคาช่วยให้สมความคิดเถิด ข้าพเจ้าทั้งปวง
 "อยากจะร้องเพลงแห่งชัยชนะโดยเร็ว ข้าพเจ้าทั้งปวงจะได้อาศัยบารมี ท่านอัครเสนาบดีไปตลอดชีวิต"
 จะไต่ฟังท่านสืบไป

ของเรา

ขณะนั้นโจโฉเสพยาสุราอยู่กับขุนนาง

Ts'ao² Ts'ao¹ มีความยินดีเป็นอันมาก จึงสั่งคนซึ่งอยู่ชายขวาให้ส่งสุราเวียนกันไป ค่ำอยู่จน
 จนเวลาสองยาม ครั้นโจโฉเมาก็คิดกำเริบจึงลุกขึ้นชิมว่า
 จนเวลา เมาค่ำเข้าไปดื่มที่จึงชิมไปทางฝั่งใต้

แก่ทหารทั้งปวงว่า อันจิวอี้กับโลซกนั้นมิไต่รู้ว่า อากาศสำแดงเหตุซึ่งตัวมันทั้งสองจะถึง
 ซึ่งแลเห็นอยู่ไกล ๆ แล้วว่า" Chou¹ Yu², Lu³ Su⁴ เอ๊ย ถึงกาลเวลาที่สวรรค์ประทานให้ บัดนี้เรามี
 แก่ความตาย ประการหนึ่งเล่า ทหารในกองทัพมันก็จะเอาใจออกหากมาเขาควยเราเป็น
 โชคดีไต่กนซึ่งเขาไว้ใจที่สุดมาเข้าควย เหมือนหนึ่งเทพคาช่วยเรา"
 อันมาก เหมือนหนึ่งเทพคาเขาคลใจชักนำมาหวังจะให้มิชัยชนะแก่มัน ขุนฮิวจึงห้ามแก
 ว่า "ท่าน

^๑สำนวนจีนว่า ทะเลทั้งสี่ หมายความว่า ทิวทั้งแผ่นดินจีน ชาวจีนโบราณเชื่อว่า
 ประเทศจีนมีทะเลล้อมรอบทั้งสี่ด้าน

โจโฉว่า ท่านอยากลาวไ้เพรงพรายไป เก่ลือกวารถึงจิวอี้ การของเราจะเสีย
อัครเสนาบดี อยา

โจโฉจึงตอบว่า แต่บรรดาผู้นั้นก็เป็นทหารร่วมใจของเราสิ้น อยา
หัวเราะก่ากใหญ่ ว่า" แต่

สงสัยเลยซึ่งจะรู้ถึงจิวอี้ แล้วชี้มือไปทางเมืองก้งแฮ ว่า อิกว่า เล่าปีกับ
ถึงข้าศึก ถึงพูดไปก็จะเป็นไรเล่า" เมือง Hsia⁴K'ou³ อิกว่า" Liu²Pei⁴,

ซงเบ้งนั้นมีโคทะเนในกำล้งของตัวเหมือน มด และปลวก องอาจคิจะทำลายภูเขาอัน
Chu¹ko²Liang⁴อึย, ซางโมะเนในกำล้งของตัวเหมือนมดปรารถนาจะทำให้ภูเขา T'ai⁴Shan¹
ใหญ่ยังจะสมความคิแล้วหรือ

สิ้นสะเทือน ซางโงเซลาอะไรเช่นนี้" แล้วหันไปหานายทหารหังปวงว่า
อันอายุของเรานี้ก็ไคหาสิบปีแล้ว แมไคเนืองก้งตั้งก็จะมีคามยินคิอยู่หน้อยหนึ่ง
อัน ห่าสิบปีแล้ว ความคิใจอย่างหนึ่งในส่วนตัวเรา

ควยแตกอนันเราจุกกับนางเกียวกกโถ แลนางเกียวกกโถมีบุตรหญิงสองคนรูปร่างงาม
ควยแตกอนันเราสนิทกับ Ch'iao² Kung¹แลว่า Ch'iao²Kung¹ มีบุตรหญิงสองคน

กว่าหญิงหังปวงเราคิพอใจอยู่ แต่ว่าเณอญไปพลัด
ทั้งสองมีความงามกว่า ไม่นึกเสียว Sun¹Ts'e⁴, Chou¹Yu²

ไปเป็นภรรยาซุนเซกคนหนึ่ง เป็นภรรยาจิวอี้คนหนึ่ง เมื่อเรารบไคเมืองก้งตั้งเราไค
จะเอาไปเป็นภรรยา บัดนี้เรา บัดนี้เราไค

สร้างเมืองใหญ่ ทำปราสาทไว้ริมน้ำ เจียวโห ครั่งนี้ถาเราไคเมืองก้งตั้ง เรา
สร้าง T'ung² Ch'ueh¹ T'ai²ไว้ริมแม่น้ำ Chang¹ ควรจะเอาหญิงสองคนนี้ไปเป็นภรรยาและให้

จะพาหญิงสองคนหนีไปอยู่ ณ ปราสาทเมืองก้งจิว จะไคปรนนิบัติเราให้เป็นที่ชอบใจกว่าจะ
อยู่ ณ หอ นั้น เพื่อจะได้สำราญในปัจฉิมวัย ถลไคแล้วก็นับว่าสมปรารถนาของเรา" ว่าแล้วก็หัวเราะใหญ่
สิ้นชีวิตในที่นั้น แล้วหัวเราะ

Tu⁴Mu⁴ กวี แห่งสมัย T'ang² ไคแต่งโคลงพรรณารื่องตอนนี้ไว้ว่า

"หอกหักจมลงในทราย เหล็กยังงออยู่ เมื่อเอา

ขึ้นมาล้างแล้วก็จำได้ว่า เป็นของแวนคินกอน ถ้ามติศตะวันออก

ไม่ให้ความสะดักแก่ Chou¹Yu² ถึงตู่ไพบไม่ผลสอง Ch'iao²

คงถูกกักอยู่ใน T'ung² Ch'ueh¹ T'ai"^{๑๐}

พอได้เห็นกาหมู่หนึ่งบินผ่านหน้าร้องไปทางทิศใต้

ขณะที่กำลังหัวเราะสนทนากันอยู่นั้น พอ

โจโฉจึงถามว่าที่ปรึกษาทั้งปวงว่า เหตุใดกาจึงร้องผิดเวลาดังนี้จะเป็นการใด

ถามว่า "เหตุใด

ที่ปรึกษาทั้งปวงจึงว่า อันการร้องมาบัดนี้ควยเห็นเดือนหงาย สำคัญว่าไกลสว่าง
ผู้ซึ่งอยู่ชายขวาตอบว่า "กานั้นเห็นเดือนหงายคิดวารุงเขาแล้ว จึงบินออกคนไม่ร้องอยู่"

หวังจะไปหากิน ซึ่งท่านจะหมายว่าคือแสร้งนั้นไม่ได้ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ จึง
ก็หัวเราะใหญ่อีก เว

เสพยสุรารำเขาไปอีกจอกสามจอก เมานักเขายังมีใจกำเริบขึ้น ก็ฉวยเอาทวนออก
ลานั้น Ts'ao²Ts'ao¹เมายูแล้ว ก็ฉวยเอาทวนเขนตีประจำแม่น้ำ ยืนดื่มสุราอีกสามจอก

ไปยืนอยู่ข้างเรือ

เต็ม ๆ สงจอกให้คนสนิทแล้วยืนเอามือทั้งสองกุมทวนอยู่

รองประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า ทวนเล่มนี้เราถือสำหรับมือเราแต่แรกเป็นทหารจนถึงตนได้
รอง

๑๐ โคลงบทนี้เป็นที่รู้จักกันแพร่หลาย ครั้งหนึ่งก็ชื่อ Tu⁴Mu⁴ ไปเที่ยว ณ
ตำบล Ch'ih⁴ Pi⁴ เห็นปลายหอกซึ่งปักอยู่บนดินมีสนิมจับอยู่ก็ระลึกถึงสงครามครั้งนี้
แล้วได้เขียนโคลงบทนี้ไว้

โคปราบปรามโจรโพกผ้าเหลืองทั้งลิโป้วอันเสี้ยวอันสุด และโคปราบปรามหัวเมือง

จับ Lu³ Pu⁴ มา Yüan² Shu⁴ กับ Yüan² Shao⁴

ทั้งปวง ก็ไม่เสียทีเกิดมาเป็นชายชาติทหาร

ออกพันกำแหงเข้าไปในเขต Se¹ Pe⁴ บุกลงไปถึง Liao² Tung¹ ไปทั่วทั้งแผ่นดิน สมดังความ
ตั้งใจของชายชาติชาตรี บัดนี้เราอยู่กับทิวทัศน์เช่นนี้ มีความรู้สึกซาบซึ้ง เราจึงแต่งเพลง ทาน
แล้วทำเพลงว่า ชรรมนาเกิดมาแล้ว

ทั้งหลายจงร้องความเกิด "ต่อหน้าเหล่า เราจะ
ก็จะตาย ไทแรงเดินไหส่นุกสบาย แต่ประหลาดควยผู้งกานั้น เพราะว่าหาหวังแลถึงไม่
ร้องเพลง อันชีวิตมนุษย์จะยืนสักกี่ปี เปรียบเหมือนน้ำค้างซึ่งเห็นในยามเช้า วันเดือนซึ่งผ่านไป
จะจับอาศัณมิไค จึงบินร่อนมาผูกเวลาค้างนี้ อันชรรมนาภูเขาก็มีสูง ชรรมนาน้ำใน
ขางมากมาย (เราแก่แล้ว) ทองตอนใจยาวเพราะการจะลืมเรื่องวิถกนั้นยาก จะเอาอะไรมา
มหาสมุทรก็ลึก ฝ่ายน้ำใจคนทั้งปวงเล่าก็รักที่จะหาความสุข

แก่วิถก มีแต่สุรธาเท่านั้น สาวเจ้าเกลานมและแลเห็นนมตรงหลังคอเป็นสีคำสวย ใจของเรา
ก็ไม่กระสับกระส่าย แต่เพราะนางเราจึงคร่ำครวญระบายความในใจอยู่จนบัดนี้ กวางร้องอ้าว ๆ
เล็มหญ้าอยู่ในทุ่ง เรามีเพื่อนคี่มาหา ทีซิมเป่าแคน ส่นุกเหมือนดวงจันทร์เพ็ญส่องสว่างไม่รู้
จะสิ้นสุกเมื่อไร ความวิถกซึ่งเกิดแก่เรานั้นเราสลัดเสียมิได้ แม่เดินข้ามคันทนา ความวิถก
นั้นก็ยังคงอยู่กับตัว การกินเลี้ยงใหญ่นาน ๆ จะจัดทีหนึ่ง คิดถึงความสัมพันธ์ซึ่งมีมานาน เดือน
หงายคาน้อยกาบินไปทางใต้ บินรอบต้นไม้สามรอบ ไม่มีกิ่งก้านจะเกาะ ภูเขาไม่ต้องสูงน้ำ
ไม่ต้องลึก Chou¹ Kung¹ ๑๒ อาเจียนความในใจออกมา^{๑๓} ทั้งประเทศก็อ่อนนอมคอเขา"

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑๑ Se¹ Pe⁴ เป็นชื่อเรียกเขตนอกกำแพงจีน ทางตะวันออกของ Se¹ Pe⁴
มีชื่อว่า Liao² Tung¹ ปัจจุบันนี้ คือ แมนจูเรีย
๑๒ ปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ Chou (๕๕๑ ก่อน พุทธศักราช ๒๘๗)
๑๓ สำนวนจีนว่า อาเจียนความในใจ หมายถึงความว่า ระบายความในใจ

เล่าฮกที่ปรึกษาไคฟังกั้งนั้นจึงว่า ท่านยกกองทัพมาหวังจะทำการสงคราม เหตุไฉนจึงมา
พอรุ่งเพลงจบคนทั้งปวงก็ร้องตาม แล้วหัวเราะกันอยู่พักใหญ่ พอมีกองทัพออกมาอยู่ข้างหน้าว่า
กล่าวเป็นขอปราศรัยดังนี้

“บัดนี้กองทัพใหญ่กับกองทัพใหญ่จะเข้าสู้รบกัน ทหารใหญ่น้อยจะเสี่ยงชีวิตอยู่ เหตุไฉนท่านอักร เสนาบดี
จึงว่ากล่าวคำอันเป็นลางร้ายดังนี้ Ts'ao² Ts'ao¹ หันไปดูก็เห็นว่าผู้พูดคือชาวหลวงเมืองที่ว่าการ
เมือง Yang² Chou¹ ณ เมือง Ho² Fei² รวบรวมราษฎรซึ่งแตกกระจายไปครั้งโจรฆ่าเหี้ยม
สร้างโรงเรียน แพร่ลัทธิฝึกทหารประจำหมู่บ้าน อุตสาหส่งเสริมการศึกษา รับราชการอยู่กับ
Ts'ao² Ts'ao¹ มานาน มีความดีความชอบหลายครั้ง Ts'ao² Ts'ao¹ ยังคงยืนกุม
หอกพาดขวางตัวอยู่

โจโฉจึงถามว่ากูทำเพลงเล่น เหตุไฉนจึงว่าปราศรัย เล่าฮกจึงว่า ข้าพเจ้า
พลางถามว่า ว่าเป็นลางร้าย Liu² Fu² "เคื่อน

ไคยีนทำเพลงว่า ผูกาไม่มีรังแลกิ่งไม้จะจับอาศัย พวกมันบินร่อนมาผิดเวลา ข้าพเจ้าจึงว่า
หลายคราวนอยกามินไปทางใต้ บินรอบต้นไม้สามรอบไม่มีกิ่งก้านจะเกาะ" นี่แหละเป็นคำลางร้าย"

เป็นคำปราศรัย โจโฉไคฟังกั้งนั้นก็โกรธจึงว่า ตัวมึงนี่บังอาจพูดจาหมิ่นกู แล้วเอาทวนแทงเล่า
โกรธยิ่งนัก ว่า "ทำไมตัวจึงบังอาจมาทำลายความสุขของเรา"

ฮกล้มลงถึงแก่ความตาย ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงพาโจโฉไป ณ ค่าย
แล้วยกทวนขึ้นแทง Liu² Fu² ค่ายในทันที คนทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจ การเลี้ยงจึงสิ้นสุดลงเพียงนี้
ครั้นเวลารุ่งเช้า โจโฉสร้างเมฆา คี้นนอนก็ไคคิด ว่าคีนนี้ไคมาเล่าฮกเสียนั้นผิดอยู่
วันรุ่งขึ้น Ts'ao² Ts'ao¹ สร้างเมฆา ก็เสียใจไม่วาย ฝ่าย

ฝ่ายเล่าฮกผู้เป็นบุตรเล่าฮกก็ไปร้องไห้ อ่อนวอนโจโฉว่าจะขอเอาศพบิดาข้าพเจ้าไปทำการฝังไว้
ก็บอกขอศพบิดาไปทำการฝัง Ts'ao² Ts'ao¹ ร้องไห้

ตามธรรมเนียม โจโฉไคฟังกั้งนั้นก็มีความสงสาร ร้องไห้แล้วว่า เวลาคีนนี้ เราเสพยาสุรา
ร้องไห้พลางว่า "เมื่อคีนนี้เราเสพยาสุราเมฆาคิดพลาคไปมาบิดาทาน กวา

เมฆาหนีโกรธขึ้นมาบิดาทานเสียคั้งนั้น เราไคทำเกินไปแล้ว ท่านอย่าน้อยใจเราเลย แล้ว
จะรู้ตัวก็สลายไป เราอนุญาตให้ฝังศพบิดาทานเหมือนขุนนางชั้นผู้ใหญ่" แล้วยังให้จัดแจงทหารทำศพ

แล้วก็จัดทหารให้เล่าฮกช่วยเอาศพไป
ไปส่งถึงบ้านเกิด ให้ออกเดินทางในวันนี้เพื่อนำศพไปฝัง

ครั้งเวลารุ่งเช้า อิกิมักบมอกายซึ่งเป็นนายทัพเรือขึ้นไปว่าแก่โจโฉว่า อันเรือรบใหญ่
วันรุ่งขึ้น ไปในท้องขอแก่ "อันเรือรบทั้ง

น้อยทั้งปวงนั้นก็จัดแจงเตรียมเครื่องศัตรารวบรวมอยู่แล้ว ทานจะยก
วางเครื่องตัวปลิงรอยสายโซ่เรียบรอย ทั้งศัตรารวบรวมอย่างจัดเตรียมพร้อมอยู่แล้ว ทาน

กองทัพเมื่อใดขอให้กำหนดวันมา ข้าพเจ้าจะได้จัดแจงทหารไว้ให้พร้อม โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ลง
Ts'ao²Ts'ao¹ ก็ลงมายังเรือดำใหญ่ซึ่งอยู่กลาง นิ่งลง

มายังเรือรบ ให้เกณฑ์ทั้งทัพบกทัพเรือ แล้วจัดธงสีต่าง ๆ หลายอย่าง
เรียบรอยจึงเรียกนายทหารชั้นผู้ใหญ่มาประชุม รับคำสั่ง ทัพบกทัพเรือ แต่ละทัพแบ่งเป็นห้าสี ให้มีธง

สำหรับในกองทัพบกทัพเรือ จะได้เป็นสำคัญทั้งห้ากอง อันเรือขนาน แม่ทัพหลวงนั้นปักธงสี
ประจำ อันเรือขนาน

เหลือง เรือขนาน อิกิมักบมอกายนั้นเป็นแม่ทัพหน้าปักธงสี
ซึ่งได้แก่ Yu²Chin⁴, Nao²Chieh⁴ เรือขนานแม่ทัพหน้าปักธงสีแดงซึ่งได้แก่ Chang¹Ho²

แดง ให้ลี้ยอยเป็นปีกขวา คุมเรือขนานปักธงสีเขียว บุณเพ่งนั้นกุมเรือขนานเป็นปีกซ้ายปัก
ทัพหลังปักธงสีคำมี Lu³Ch'ien² เป็นแม่ทัพ ปีกซ้ายปักธงสีน้ำเงินมี Jen²P'ing⁴

ธงสีขาว ให้เตี้ยวคัมกุมเรือขนานเป็นกองทัพหลังปักธงสีน้ำเงิน
เป็นแม่ทัพ ปีกขวาปักธงขาวมี Lu³T'ung¹ เป็นแม่ทัพ

ฝ่ายทหารบกนั้นแต่งให้ ลีกงเป็นกองทัพหน้าปักธงสีแดง ให้ลีเหียนเป็นปีกขวาปักธงสี
ทหารมาทหารราบกองหน้าธงสีแดง แม่ทัพคือ Hsu²Huang³ ทัพหลังธงสีคำมี Li³Tien³

เขียว งักจิ้นเป็นปีกซ้ายปักธงสีขาว แสหัวเอียนเป็นกองหลวงปักธงสีเหลือง ซินหลงเป็น
เป็นแม่ทัพ ปีกซ้ายปักธงสีน้ำเงินมี Lo⁴Chin⁴ เป็นแม่ทัพ ปีกขวาธงสีขาวมี Hsia⁴Hou²Yuan¹

กองทัพหลังปักธงสีน้ำเงิน แล้วให้แสหัวคุนกับโจหงเป็นกองชั้น สำหรับช่วยเพิ่มเติมทั้งกอง
เป็นแม่ทัพ กองสำรองทั้งทัพบกทัพเรือให้ Hsia⁴Hou²Tun¹ และ Ts'ao²Hung²

ทัพบกทัพเรือแล้วให้เอาขอราชการมาแจงดวย แลเตี้ยวเลียวกับเคาพูนหนี้อาญาสิทธิเป็น
เป็นแม่ทัพ

สารวัตรใหญ่สำหรับตรวจทัพ อันทหาร เอกโททั้งนั้นก็ป็นนายหมวดนายกองทัพบกทัพเรือทั้งสิ้น
ครั้น

ครั้งนี้สำเร็จแล้วนายทหารทั้งปวงก็ไปจับฉลากตามเกณฑ์ที่พบกทัพเรือ

ตั้งเสร็จแล้วในคายน้ำให้รั้วทองสามทักเป็นสัญญาณ เรือรบทุกลำก็แยกกันออกประตูคายน้ำไป

ในขณะนั้นพลมวาวพัดลง โจโฉถอนสมอชักใบเรือขนานทั้งนั้นขึ้นแล่น ลองคูตามชาย

ในวันนั้นลมพายัพพัดอยู่ เรือทุกลำชักใบขึ้นแล่นผ่าคลื่นไป เรือเด่นเรียงดังแผ่นดินราบ บรรดา
ทะเล และทหารใหญ่น้อยทั้งปวงวิ่งไปมาเป็นที่ช่วยกันรบพุ่ง บรรดาเรือขนานนั้นทองลมแล
ทหารฝ่ายเหนืออยู่บนเรือมีใจกำเริบ ต่างก็แสดงความกล้าหาญ เอาดาบเอาหอกทำท่าอันแทงกันอยู่
คลื่นก็เนือยคั่งแผ่นดิน มิได้โคลงระส่ำระสาย แลทหารชาวคองนั้นก็มีได้เม้าคลื่น ช่วยกันทำ
ทุกกอง ชงไม้สับสนกัน มีเรือน้อยประมาณหลายลำคอยลาดตระเวนตรวจตรา เร่งรัดและบังคับเรือ

การเป็นปกติอยู่ โจโฉเห็นดังนั้นก็มิได้กำเริบ ว่าครั้งนี้จะมีชัยชนะแก่ข้าศึกเป็นมั่นคง แล้ว
ทั้งปวง Ts'ao² Ts'ao¹ ยืนอยู่บนแท่นบัญชาการดูการรบ มีความยินดีในใจเป็นอันมาก
ก็สั่งให้ เรือขนานทั้งปวงลัดใบเสียดเข้ามาทอดอยู่ที่เกาะ

สำคัญว่าเป็นวิธีที่จะได้ชัยชนะแก่จึงให้เรือ ตามลำดับ

โจโฉจึงกลับขึ้นไปคายน้ำแล้วว่าแก่ที่ปรึกษาว่า บัดนี้เทพดาช่วยเราจึงคลี่ใจ บังทอง
อย่างเรียบรอย อาจารย์

มาบอกให้เราทำการเอาไชร่อยตีครึ่งเรือรบเข้าเป็นแพขนานเช่นนี้

Feng⁴ Ch'u²

เหมือนแผ่นดิน จะรบพุ่งไถ่ถนัด เทียบหยกจึงว่า การทั้งปวงซึ่งจัดแจงตั้งนี้ก็ตั้งอยู่แล้ว เกรง

อยู่แต่ข้าศึกจะลอบเอาเพลิงมาจุดขึ้น อันเรือรบทั้งปวงร้อยติดกันอยู่ขณะนี้ จะแก้ไขถอยออก

จากกันนั้นก็ขัดสน ขอให้ท่านเร่งคิดอ่านกันเพลิงให้ได้ จึงจะไม่มีอันตราย โจโฉหัวเราะ

แล้วว่า ซึ่งท่านคิดลอมไว้ขณะนี้ตั้งอยู่ แต่หากว่าศัตรูรู้เท่าไม่ถึงการณ์ จึงเกรงดังนี้ หัวเราะ

ใหญ่ Hsun² Yu² ว่า " Chung⁴ Te² พูดยก ท่านอัครเสนาบดีทำไมจึงหัวเราะ
ซึ่งท่านกลัวว่าข้าศึกจะเอาเพลิงมาจุดขึ้นนอยาวีตกละเลย คอย

ความเห็นของเขา Ts'ao² Ts'ao¹ "การจะไขไฟโจมตีของอาศัยกำลังลม บัดนี้เป็น

ชาวคอน ก็จริง แต่ชำนาญการเรืออยู่บาง ชาวเขาจะขอเรือรบยี่สิบลำ บรร
Yu¹ และ Yen⁴ มัดนี้เขาจะขอเรือเร็ว ตรง

ทุกทหารให้พร้อม จะยกไปที่เอาถึงทัพเรือจิวี่เอาฤกษ์ไว้ในกองทัพ ให้ปรากฏว่าชาวคอน
ไปยังปากแม่น้ำทางเหนือไปซึ่งเอาซึ่งกับกลงมาให้ปรากฏว่าทหารชาวเหนือ ก็สามารถนั่งเรือได้

ก็ชำนาญเรืออยู่ โจโฉ จึงตอบว่าถึงท่านทั้งสองจะชำนาญ
มองดูผู้ก็เห็นว่า เป็น Chiao¹Ch'u⁴ กับ Chang¹Nan² ซึ่งเป็น
การเรือก็จริง เจนแต่ในแม่น้ำแลคลอง อันชาวเมืองกังคังสันตักเรือขึ้นรวกเร็วตั้งปลาวาย
ทหารเก่าของ Yuan²Shao⁴ Ts'ao²Ts'ao¹ว่า "พวกท่านทั้งปวงเติบโตที่เมืองเหนือ คงไม่
อยู่ในน้ำ ท่านทั้งสองอย่าใดคูหมิ่น ซึ่งจะอาสาไปนั้นชอบใจแล้ว แต่เราจะให้ไปนั้นเหมือน
สะดวกในการนั่งเรือ ทหาร Chiang¹Tung¹ ไปปถมน้ำ หัดจนสันตักอยู่ ท่านอย่าคูหมิ่นชีวิต
หนึ่งแก่งให้ท่านตายในกองทัพ ท่านเอาบุตรภรรยาญาติพี่น้องชาวเขาทั้งสองถอดเสียให้สิ้น
เหมือนกับเด็กเล่น"

โจโฉจึงว่า เรือรบใหญ่ ๆ นั้นก็สามไซ่ครึ่งสายยูเสียแล้ว ยิ่งแต่เรือเร็วสำหรับจะไต่ไซ่
เรือรบ นอย แควก็จุ

สอดแนมแล้วก็จู่ทหารแต่ยี่สิบห้าคน ซึ่งจะไปนั้นเห็นไม่ได้
ยี่สิบห้าคน เราเกรงว่าจะไม่สะดวกในการรบประจัญบาน"

เจียวเหียบ เจียวหล่าจึงว่า ยิ่งแต่เรือเร็วก็อีก จะไต่ทำการถนัด แมท่านจะไปรบแล้ว
จึงว่า "ถ้าไซ่เรือใหญ่การก็จะไม่แปลก ชาวเขาขอแต่เรือรบยี่สิบลำ

จะแบ่งเรือให้เจียวหล่าคุมสิบห้า ชาวเขาสิบห้า ยกข้ามไปที่กระหนาบ เอากองทัพเรือ
ให้ Chang¹Nan² คุมครึ่งหนึ่ง ชาวเขาคึ่งหนึ่ง ยกตรงไปยังค่ายของ Chou¹ Yu² แต่

จิวี่ ตัดเอาศิระจิวี่มาให้ โจโฉจึงว่า ถ้าจะอาสาไป
ในวันนี้ ซึ่งธงพันทหารให้ได้แล้วจะกลับมา" "เราจะให้เรือท่านยี่สิบห้า เลือกรบทหารซึ่ง

ก็ตามเกิด เราจะเกณฑ์ทหารให้ทหารอย
มีฝีมือให้ทหารอย ให้ทุกคนมีทอกยาวมีขนอันมีกำลัง รุ่งเช้ารุ่งนี้จะให้เรือขนานใหญ่ออกไปกลาง

น้ำ เพื่อแสดงกำลังอันเกรียงไกรแต่ไกล แล้วจะให้ขุนเพ่งคุมเรือ
แล้ว

รบสามสิบลำหนุไป แต่ท่านทั้งสองทำแต่พอให้เห็นฝีมือ อย่าหักหาญเข้าไปให้เสียการเจียว
ลำ ออกไปรับทัพกลางทาง"

เหียบ เจียวหล่ามีความยินดี คำนับลาโจโฉแล้วก็ออกมาจัดทหาร และเครื่องศัตราวุธลงเรือ
ยินดี ถอยออกไป ในคืนนั้นพอเวลายามสี่ ก็หุงหาอาหาร พยายามทำ

ยี่สิบลำ
เตรียมการพร้อม พอไคยิ่นเสียงกลองรบมาเรือทั้งปวงก็ออกจากค่าย กระจายไปบนพื้นน้ำ บน
แม่น้ำ มีขิงสี่แฉง ขิงสีน้ำเงินซำซอนกัน Chiao¹ Ch'u² Chang Man² นำเรือ

ยกไปยังหน้ากองทัพจิวยี่
ยี่สิบลำแล่นฝ่าออกนอกค่าย Chiang¹ Tung¹
ฝ่ายทหารจิวยี่ขณะเมื่อวันโจโฉไหลลงเรือรบนั้น รู้อาจารย์เข้าไปบอกจิวยี่ ๆ จึงพา
ฝ่ายฝั่งไค ไคยิ่นเสียงกลองแลทหารโห่ร้องแต่ยังมีคอยู มองไปก็เห็น Ts'ao² Ts'ao¹

ทหารขึ้นไปดูบนเนินเขาสูง เห็นทหารในกองทัพโจโฉลงเรือรบตีกลองโห่ร้องอื้ออึงอยู่จึง
ขอมทหารเรือแต่ไกล กองสอดแนมจึงรายงานบอกมายัง Chou¹ Yu² ครั้น Chou¹ Yu²

กลับลงมาค่าย ครั้นเมื่อเจียวเหียบเจียวหล่ายกมา ทหารกองตระเวนก็เข้าไปบอกจิวยี่
ขึ้นไปดูบนยอดเขา ทหาร Ts'ao² Ts'ao¹ ก็กลับไปแล้ว จันรุ่งขึ้นก็ไคยิ่นเสียงกลองดังราว
กับฟ้าจะสั่นสะเทือน ทหารจึงรีบขึ้นไปบนที่สูงมองไปก็เห็นเรือเล็ก ๆ มุ่งฝ่าคลื่นออกมาจึงรายงานมา

จิวยี่จึงปรึกษากับทหารทั้งปวงว่า ทหารโจโฉยกกลงมาถึงหน้ากองทัพเรือเรานี้ ผู้
ยังกองบัญชาการ Chou¹ Yu² เข้าไปข้างในถามว่า "ผู้ใดจะกล้าออกไปก่อน"

ไคจะอาสาออกไปรบควยชาติก็ ฮันตง จิวท่าย จึงว่า ข้าพเจ้าจะขอไปรบ
สองคนก้าวออกไปพร้อมกันว่า "ข้าพเจ้า

ควยทหารโจโฉ จิวยี่ไคฟังก็มีความยินดีจึงว่า แล้วกำซับแก่ทหาร
อยากเป็นกองหน้าไปฆ่าลายชาติในครั้งนี้ Chou¹ Yu² ก็ดีใจ จึงสั่งให้ทุกค่ายเร่งระวังป้องกันไว้

กองทัพเรือให้เร่งระวังอย่าประมาทแก่การสงคราม ฮันตงจิวท่ายก็ลาจิวยี่มาจัดแจงทหาร
อย่าเคลื่อนไหว อย่าประมาท ตางนำเรือห้าลำแบ่งเป็น

ลงเรือเร็วห้าลำ
ชายขวา แล้วออกไป

ฝ่ายเขียวเทียบกับเขียวหลำเห็นทหารจิวี้ออกมาร้องว่า กูทั้งสองนี้มีฝีมือนัก ผู้
 ฉายที่ผู้นำใจกลัว แล่นเรือน้อยรววกกับจะบิน
 ไค่จึงจะบังอาจมาสู้ แต่เขียวเทียบถือนปืนขึ้นไปยู่หน้าเรือ เร่งโททหารรีบแจว แลว
 ฝ่าย Han² Tang¹ ไล่รวมเกราะอก มือถือดอกยาว ยืนอยู่ที่หัวเรือ Chiao¹ Ch'u มากอน
 ไหยิงเกาทัณฑ์ระคมไปเป็นอันมาก ฝ่ายฮันตงเอาโล่ป้องลูกเกาทัณฑ์ ครั้นเรือรบชิดกัน
 สิ่งทหารระคมยิงไปยังเรือ Hon² Tang¹ Hon² Tang¹ เอาโล่ป้องกันลูกเกาทัณฑ์ Chang Nan²
 เขาฮันตงจึงเอาทวนพุ่งถูกเขียวเทียบตาย แลวโจนขึ้นจากเรือมาเห็นทหารในเรือเขียวเทียบ
 คงดอกยาวเตรียมประสานกับ Han² Tang แม่ไม้ทันไร Han² Tang ก็ยกหอกขึ้นแทง
 เสียสิ้น เขียวหลำเห็นดังนั้นก็โททหารรีบแจวเรือหนีเขาไปรบพุ่ง ฝ่ายจิวทานก็เร่งขับ
 Chiao¹ Chou² ตาย Chang Nan² ตามมาตะโกนร้องทำทนาย ครั้นทันกันก็พอ Chou¹ T'ai⁴
 เรือเข้าใกล้กัน จิวทานจึงโดดไปจากเรือแลวเอากระบี่ฟันเขียวหลำตาย แลวหันแทง
 แลนพุ่งเฉียงแทรกเข้ามา เรือ Han² T'ang จึงถอยออกไป Chou¹ T'ai⁴ นั้นมือหนึ่งถือโล่
 ทหารในเรือนั้นตายเสียสิ้นทั้งลำ แลทหารเขียวเทียบ เขียวหลำจึงเหลือหนึ่งแจวเรือถอย
 มือหนึ่งถือดาบ เรือทั้งสองอยู่ห่างกันประมาณเจ็ดแปด Ch'ih³ Chou¹ T'ai⁴ กระโดดไป
 หนีมา ฝ่ายฮันตงเร่งเรือตามไป พบทัพบุ๋นเพงทวนมากก็เขารบพุ่งกันอยู่
 ยังเรือ Chang¹ Nan² ยกดาบขึ้นฟัน Chang¹ Nan² ตกลง แล้วฆ่าทหารในเรือโดยไม่เลือก
 หน้า ทหารฝ่ายโจโฉหนีไปราวกับจะบิน Hau² Tang¹, Chou¹ T'ai⁴ แลนเรือตามไป
 ครั้นถึงกลางแม่น้ำ พอ Wen² P'ing⁴ นำกองเรือมารับ ทัพทั้งสองฝ่ายกระจายเรือออกเตรียมจะรบ
 ขณะนั้นจิวอี้ ขึ้นไปบนเนินเขา แลไปข้างเหนือเห็นเรือกอง
 กันอยู่ พนายทหารทั้งปวงขึ้นไปยืนอยู่บนยอดเขา แล
 ทัพโจโฉนั้นปักธง ปลิวไสวอยู่เป็นอันมาก แลวแลมาตรงหน้าคายนของตัวนั้นเห็นธงเรือ
 และเครื่องหมายต่าง ๆ เรียบร้อยเรียงรายอยู่บนแม่น้ำ แลวแลมาตรงที่
 รบฮันตงจิวทานรบพุ่งกันอยู่กันบนเพง เป็นสามารถ แลเรือบุ๋นเพงตามทางมิได้ก็ถอยหนี
 Wen² P'ing⁴ กับ Chou¹ T'ai⁴, Han² Tang¹ จะรบพุ่งกัน Han² Tang¹, Chou¹ T'ai⁴

เรือฮันตงจิวทายนั่นแจวตามไป

T'ai⁴ โหมกำลังโจมตี Wen² P'ing⁴ รับไม่อยู่จึงกลับเรือจะหนี Han² Tang¹, Chou¹

จิวอี้เกรงวากองทัพโจโฉจะมุดอยู่ทำอันตรายฮันตง จิวทาย

T'ai⁴ ก็เร่งเรือไล่ตามไป

อยู่ จึงให้

จิ้งให้ทหารโบกธงสีดำเพื่อเรียกเป็นสำคัญ ครั้นฮันตงจิวทายกลับมาแล้ว

ซงขาว

Chou¹ Yu²

ยืนอยู่บนยอดเขาเห็นว่าเรือ Han²

จิวอี้จึงปรึกษากับนายทหารว่า เรือรบโจโฉนั้นมากมายพหนที่จะ

Tang¹ Chou¹ T'ai⁴ กลับเข้าค่ายสิ้นแล้ว จึงหันไปว่าแก่นายทหารทั้งปวงว่า "เรือรบฝ่ายเหนือ

นี้มีอุปมาดังใบไม้อันอยู่บนต้น เราจะคิดอ่านรบพุ่งประการใดจึงจะได้ชัยชนะ

นั้นเบียดเสียดกันดังทงูากก แล้ว Ts'ao² เป็นคนเจ้าเล่ห์ เราจะไขว่บายประการใด

ที่ปรึกษาแลทหารทั้งปวงยังมีเห็นว่าประการใด พอเกิดพายุหนักมา จิวอี้แลเห็นซง

จิ้งจะทำลายได้ นายทหารทั้งปวง

พอซงเหลือ่องใหญ่ในทัพหลวงของกอง

เหลือ่องใหญ่ในกองทัพโจโฉหักสั่นลง จิวอี้หัวเราะแล้วว่า ซึ่งซงชัยโจโฉหักดังนี้

เรือ Ts'ao² Ts'ao¹ ถูกลมพัดหัก ปลิวตกไปในน้ำ Chou¹ Yu² หัวเราะใหญ่ว่า

เป็นอุปมงคลแก่โจโฉ พอว่าสิ้นกำลังปลายลมนั้นก็พัดหนักมา ถูกซงชัยในกองทัพ

"นี่เป็น ขณะกำลังดูอยู่นั้นก็เกิดลมพายุพัดหนักมา คลื่นในแม่น้ำกระแทบฝั่ง

จิวอี้นั่นหลุดจากคัน ปลิวไปตกลงบนเนินเขาตรงหน้าจิวอี้

ลมพัดเอาปลายธงตรงหน้า Chou¹ Yu² สะบัดมาถูกหน้า Chou¹ Yu² Chou¹ Yu² นี้ก็ถึง

ครั้นจิวอี้เห็นดังนั้นก็สอุงใจ จึงคิดว่าบัดนี้กองทัพโจโฉเป็นคนลม ฝ่ายทัพเราอยู่

เรื่องหนึ่งขึ้นมาในทันที ร่องตะโกนออกมาได้คำหนึ่งก็ลมทงายลง อ่าเจียนโลहितสด ๆ ออกมา

ปลายลม แลการซึ่งคิดไว้ว่าจะเผาทัพเรือโจโฉเสีย เห็นไม่สำเร็จ เพราะลมมิได้พัด

ครั้นพวกนายทหารรีบไปพะยุงขึ้นมา Chou¹ Yu² ก็ไม่ได้สติ แล้ว นี้แหละ "เคี้ยวหัวเราะ

กลับไปข้างทัพโจโฉ จะคิดอ่านประการใดเห็นขัดสน จิวอี้มีความทุกข์เป็นอันมาก จน

เคี้ยวตะโกนร้อง จะให้ทัพใดชนะทัพเพื่อนั้นยากนัก"

อ่าเจียนโลहितออกมา ลมลง สลบลงกับที่

ที่สุดของ Chou¹ Yu² จะเป็นอย่างไร ขอเชิญอ่านบทต่อไปซึ่งจะอธิบายอย่างละเอียด

บทที่ ๔๘

K'ung³ ming² เรียกคนพี่แทนเจ๊กดาว

Chou¹ Yu² วางเตียงพี่ San¹ Chiang¹ K'ou³

ชาย Chou¹ Yu² พี่อยู่คนเดียว เขา มองดูอยู่ใกล้ ๆ แล้วมองมายังอย่างกระตือรือร้น อาเจียน
ทหารทั้งปวงพอใจ ช่วยกันหามจิวอี้กลับมา

โศกเศร้า ๆ ออกมา ล้มแล้ว คนใกล้ตัวช่วยกันนำ Chou¹ Yu² กลับมา ๓ กาย บรรดานายทหารมุง
ก่าย กรันแท่นไม้ขึ้นขึ้นแล้ว ทหารทั้งปวงจึงปรึกษากันว่า ครั้งนี้จิวอี้เป็นแม่ทัพออกมาที่ปวงอยู่ แม่
เขียนมฤตยู ทางก็สะทึงสะทอนใจของทุกคนแล้วว่า "ทางยิ่งเข็ญยิ่งมากยิ่งรอบคอบ ยิ่งทำยิ่งเสียเปรียบ
ใจใคร่จะยกมารบ เราก็จะไถ่ความผิดกลับ จำเราจะบอกไปถึงขุนพลของเผ่า เอกราชรักจิวอี้ให้
จะโจมตีกระชุมเขี้ยว ปรากฏว่าปากจะพูดก็ ไม่กล้า เพราะว่าแม่ทัพของเราจะเป็นดังนี้ หากทหาร Ts' ao²
มาก่อน จึงจะไถ่กิจการสืบไป

Ts' ao¹ ยกมาตี เราจะทำอย่างไร" จึงรับแต่งตั้งให้ไปรายงานเจ้าเมืองฝู² พยายามเรียกขอ
มารักษา Chou¹ Yu²

ขณะนั้นโศก เห็นจิวอี้ปวงอยู่ถึงนั้นก็ไม่มี ความสบายใจ จึงไปทวง เบื้องหน้าบอก เนื้อความ
ซึ่งจิวอี้ว่าเจี้ยนโศกออกมาปวงอยู่ ขง เบงจึงถามว่า เมื่อจิวอี้ป่วยอยู่ถึงนี้ท่านเห็นการตั้ง
จึงว่า "ท่านคิดว่าเหตุใดจึงมาเป็นดังนี้"
ปวงนั้นจะเป็นประการใด โศกจึงว่า อันจิวอี้เป็นแม่ทัพผู้บังคับการ เมื่อมาปวงลงณะนี้แล้วก็
การตั้งนี้เป็นโศกดีสำหรับ Ts' ao² Ts' ao¹ และเป็นโศก
เป็นบุตรของโจโจและ เป็นกรรมของชาว เมืองกั้งกั้ง ขง เบงได้ฟังถึงนั้นก็หัวเราะแล้วว่า อันโศก
ร้ายสำหรับ Chiang¹ Tung¹" หัวเราะแล้วว่า
จิวอี้ที่เราขอจะรักษาให้หายได้

โศกจึงว่า แม่ท่านรักษาโรคจิวอี้ให้หายได้ก็ เป็นบุตรของชาว เมืองกั้งกั้ง แล้วโศกจึง
รักษาในค่าย ของท่านเมือง แล้วจึงเชิญ
พาขง เบ้ง เข้าไป ๓ กายให้ขง เบ้งอยู่แต่ภายนอก โศกนั้น เข้า ไปถึงที่ข้างใน เห็นจิวอี้
ขง เบ้งไม่เขียนไรด้วยกัน Lu³ Su⁴ นั้น

ป่วยนอนอยู่ โสซกจึงถามว่า ซึ่งท่านป่วยนี้เพื่อโรคอันใด จิวอี้จึงว่า โรคเรานี้ไม่รู้แห่งที่จะ
 นอนคลุมโปงอยู่ จึงว่า "เป็นอย่างไรม้างท่านแม่ทัพ" "เจ็บในหัวใจ เจ็บในท้อง
 บอก ในอกในใจนั้นชอกช้ำคั่งของอาวุธต่าง ๆ โสซกจึงถามว่า ท่านใดกินยาสิ่งใดบ้าง จิวอี้
 บางครั้งก็เวียนศีรษะ" ว่า ท่าน
 จึงบอกว่า ยามีอยู่แต่กินไม่ได้ คอยเหตุว่าลมนั้นปะทะขึ้นมาอยู่ โสซกจึงบอกว่า อันโรคท่าน
 "อาเจียนอยู่กินยามีลง" "เมื่อครูนี"

ป่วยนี้ขงเบ้งว่าจะรักษาให้หาย บัดนี้ขงเบ้งก็มาอยู่ภายนอก
 ชาวเขาเขาไปหา K'ung³ Ming² K'ung³ Ming² ว่าคนสามารถรักษาโรคท่านแม่ทัพได้ นี้ก็คอยอยู่
 จิวอี้จึงให้เชิญขงเบ้งเข้ามาแล้วให้คนใช้

นอกห้อง ขอให้เข้ามารักษาโรคท่านจะมีดีหรือ
 พยุงขึ้น ขงเบ้งจึงว่า ชาวเขาไม่ได้มาหาสองสามวันนี้ ท่านบังเกิดปัจจุบันโรคขึ้น
 นั่งบนเตียง วันนี้ ไม่นึกเลยว่าท่านจะไม่สบาย"

มาชาวเขาไม่ทันรู้ จิวอี้จึงตอบว่า ธรรมดาเกิดมาเป็นมนุษย์ อันโรคแลความตายนั้นจะกำหนด
 ว่า "อันมนุษย์เรานี้ เขามีบุญอยู่ เย็นอาจมีกรรมก็ได้"
 วันมิได้ ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแลวว่า อันธรรมดาเกิดมาเป็นมนุษย์ยากที่จะรู้การในอากาศ
 ก็หัวเราะ "อันมนุษย์เรานี้ ฟ้ามืดและเมฆ ซึ่งมีอาจล่วงรู้ได้"

จิวอี้ได้ฟังขงเบ้งว่าดังนั้นก็โกรธ มิได้ตอบประการใด ทำเป็นครางว่า โรคนี้กำเริบ
 ฟังดังนั้นก็หน้าเบือคสี ครางว่า

หนัก ขงเบ้งจึงว่า ในอกท่านนั้นประกับด้วยควมวิตกสะสมเพิ่มพูนขึ้นจึงเกิดโรคดังนี้
 "ดูเหมือนความวิตกของท่านจะมากขึ้นหรือมิใช่" Chou¹ Yu² ตอบว่า "ใช่"
 จำจะประกอบยาเย็นแก่จึงจะคลาย จิวอี้จึงว่า ยาเย็นก็ได้กินหลาย

K'ung³ Ming² จึงว่า "จำจะ
 ฆานแล้วโรคนี้ก็ไม่บรรเทา แล้วถามขงเบ้งว่า ยาเย็นของท่านฆานใดเกลือกจะกินชอบโรค
 K'ung³ Ming² ก็ว่า "จำต้องจัดแจงความรู้สึกให้เข้ารูป ถ้า

เรา
 ความรู้สึกสงบลงแล้วโรคก็จะหายไปในอีกใจเดียว" Chou¹ Yu² คิดว่า K'ung³ Ming² คงรู้ความในใจ
 ของตน จึงพูดทำท้าวว่า "เมื่ออยากจะทำให้ความรู้สึกสงบเป็นปกติ เราควรต้องไขยาฆานใด" ขงเบ้ง
 หัวเราะแลวว่า "ชาวเขามียาอยู่ฆานหนึ่ง จะสอนท่านแม่ทัพให้มีความรู้สึกสงบเป็นปกติ" Chou¹ Yu²

ขงเบ้งจึงให้ข้าบคนทั้งปวงออก

ว่า "ขอฉันแสดสอนให้เรากด้วย" K'ung³ Ming² ขอกระคายกับบู๊กัน แล้วให้ขับ

ไปเสียแล้วเอาพุทกันมาเขียน อักษรสิบตกตัวเป็นใจความว่า

แล้วลอบเขียน

ซึ่งจะคิดกำจัดโจโฉนั้นก็ได้จัดแจงการไว้ทุกสิ่งเสร็จแล้ว เพื่อหวังจะเอาเพลิงเผา

"อยากกำจัด Ts'ao² Ts'ao¹ ต้องกำจัดด้วยไฟ ทุกสิ่งพร้อมเสร็จ ชาคแถมตะวันออก"^{๑๗}

กองทัพโจโฉเสีย ยิ่งชาคแถมสลาคันซึ่งมีโคพิศมาสมความคิดเท่านั้น

กรั้นเขียน

กรั้นเขียนแล้วก็ส่งให้จิวยี่แล้วว่า อันโรคซึ่งป่วยนี้อุปมาเหมือนธาตุทั้งสี่ในกายท่าน

นี่คือต้นเหตุแห่งโรคของแม่ทัพ Chou¹ Yu²

อันธาตุคินธาตุน้ำปกคิอยู่ แต่ธาตุลมกับธาตุเพลิงนั้นหยอน ถาลมมาตองเพลิงกำเริบขึ้นกล้า

เห็น

แล้ว โรคของท่านก็จะหาย

จิวยี่เห็นหนังสือ แลโคพิศขงเบ้งอุปมาคั้งนั้นก็ตกใจ จึงคิดว่า ขงเบ้งนี้ ลวงรู้ความคิด

เราคั้งเทพคาคลใจ ก็ตกใจยิ่งนัก จึงคิดในใจว่า เป็นคั้งเหลวๆ
จิวยี่ก็บอกเนื้อความทั้งปวงซึ่งคิดนั้นให้ขงเบ้งทุกประการ แล้วถามขงเบ้ง

ลวงรู้ในใจของเรา ไท่น ๆ เขาก็รู้แล้ว เรามอกตามจริงจะคักว่า" จึงหู้วเราแล้ววว่า "ซิบแสดตน

ว่า ท่านจะคิดอานประการใดจึงจะเกิดลมสลาคันมาโค ขงเบ้งนั้นรูตำราว่า เคื่อนอายแรม

เหตุแห่งโรคของข้าพเจ้าแล้ว จะไซ่ขานานโครักษา เรื่องนี้เป็นเรื่องร่อนขอท่านช่วยสอนด้วย"

หากำจะเกิดลมสลาคัน ครั้นจะบอกตำราให้จิวยี่รู้ไว้สับไปเกลือกจิวยี่กับเราจะโคทำศึกคอกัน

K'ung³ Ming² ว่า "ข้าพเจ้านี้แม้จะมีสติปัญญาอันอบ แต่เคยพบผู้วิเศษใครรับช่วงตำราเทพยคาค

^{๑๗}ในที่นี้หมายถึงลมอากาศเฉย ที่ใช้ลมตะวันออก เพราะจำนวนคำบังคับ วรรคละ ๔ คำ
จึงใช้คำ 東風 แทน

จิวอี้จะไม่คิดเกรงความคิเกรา จำเราจะคิคอบายบอกจิวอี้ให้ทำการแล้วจะลอบหนีไป ครั้นคิคิด
 เรียกลมเรียกฝนได้ ถูทานประสงคฺลมตะวันตกออก ก็ให้สร้างแท่นขึ้นที่เขา Nan² P'ing² Shan¹ เรียก
 แล้ว จึงว่าข้าพเจ้านี้มีสติปัญญาอ่อน แต่โคพบอาจารย์คนหนึ่งบอกตำราขอลมขอฝนไวแก่ข้าพเจ้า
 ชื่อว่า "แท่นเจ็ดดาว" สูง 9 Ch'ih³ ทำเป็นสามชั้น ไส้กรวยยี่สิบคนให้ถืองออรอบ ๆ แท่น
 ถูทานประสงคฺลมสลาคันก็ให้ปลุกรานสามชั้น สูงชั้นละสามศอกเศษขึ้นบนเขาลำปิสานนี้ แล้ว
 ข้าพเจ้าจะทำพิธีบนแท่น ขอลมอากาศให้พัดหนักสามวันสามคืน มาช่วยทานแม่ทัพยกทหารไปทำการศึก
 ขอทหารร้อยยี่สิบคนถืองต่าง ๆ นั้งล้อมโรงพิธีไว้ กับจะโคใช้การ ข้าพเจ้าจะขึ้นไปอ่านมนต์
 ท่านจะเห็นประการใด Chou¹ Yu² ว่า

ตามตำราทั้งสามวันสามคืน เพื่อขอลมสลาคันให้มีมาสามวันสามคืนจงโค ท่านจะโคยกกองทัพ
 ไปทำการกับโจโฉนัด จิวอี้จึงว่า ท่านอย่าว่าถึงสามวันสามคืนเลย ถ้ามีลมมา แต่คืนเดียว
 วมใหญ่แต่

ก็จะทำการโคสะควก แม่ทานจะทำแล้วมิให้โคในวันพรุ่งนี้ ถ้าซาไปความคิคนี้จะรู้ไปถึงโจโฉ
 การใหญ่ก็คงสำเร็จแน่ แต่เรื่องนี้คงควน ข้าอุมีโค K'ung³ Ming² จึงว่า "ข้าพเจ้า
 ขงเบ้งจึงว่า ข้าพเจ้าจะทำการเรียกลมคอเคื่อนอายุแรมห้าค่ำเวลายามเศษ ใหลมสลาคัน
 พิธีการเรียกลมให้พัดในวันแรมห้าค่ำเคื่อนสิบเอ็ด ถึงวันแรมเจ็ดค่ำลมจะ

เกิดหนักจนแรมเจ็ดค่ำจึงสงบ
 หยุค ท่านเห็นประการใด"

จิวอี้โคฟังคังนั้นก็มีความยินดี คังขงเบ้งเอายาทัพยมาทาลงให้ โรคซึ่งเป็นไข้ใจนั้นก็
 ยินดีเป็นอันมากลุกขึ้น
 หาย จึงลุกขึ้นค้านับขงเบ้ง แล้วสั่งให้ทหาร ไปปลุกโรงพิธี ให้ทหารรักษาตาม
 ลุกขึ้นในมัดคด แล้วสั่งให้ทหารฉกรรจ์ทหารร้อยคนไปภูเขา Nan² P'ing² Shan¹
 ค้าขงเบ้ง ๆ จึงว่า ซึ่งท่านจะให้ไปขอลมนั้น ข้าพเจ้าจะขออาญาสิทธิไปคัวยจึงจะทำการโค
 สร้างแท่นพิธี จัดแจงทหารร้อยยี่สิบคนไปถืองรักษาแท่น ให้คังคำสั่ง K'ung³ Ming² K'ung³ Ming²
 สะควก จิวอี้ไม่ทันคิคก็เอากระบี่ซึ่งซุนกวนให้มานั้นสั่งให้แกขงเบ้ง ๆ รับเอากระบี่แล้ว พา
 ลาดออกจากห้องขึ้นมาไปกับ Lu³ Su⁴ มาถึง Nan² P'ing² Shan¹ เลือกภูมิต่างหนึ่ง สั่งให้ทหาร
 โลซกแลทหารทั้งปวงไป ณ เขาลำปิสาน แล้วทำเป็นภูมิตี่จะให้ทหารปลุกรานสามชั้นสูงชั้นละ
 เอาคินสี่แดงทางทิศอากาศสร้างแท่น จัดโคยรอบโค ยี่สิบสี่ Chang⁴ สร้างเป็นสามชั้น ๆ ละสาม

สามศอกเศษ ขึ้นต้นนั้นห่างยาวยี่สิบวา แล้วให้ชุกเอาคันทิศอาคเณย์มาป็นเป็นรูปมังกรไว้ ณ Ch'ih³ รวมเป็นเกา Chih³ ขึ้นล่างปักธงนักชัตถกษยี่สิบแปดกอม^{๑๘} ฝ่ายตะวันออกปักธงเขียว เจ็ดคันตาม ทิศบูรพา ปักธงเขียวเจ็ดคัน ป็นเป็นรูปเทวดาชื่อเฮียนบูไว่ ทิศอุดรปักธงดำเจ็ดคันป็นเป็นรูป หมูดาวทั้งเจ็ด ซึ่งใดแก Chio², K'ang⁴, Ti³, Fang², Sin, wei³, Chi⁴ ให้เป็นรูปมังกรเขียว เรือไว้ ทิศประจิมปักธงขาวเจ็ดคัน ป็นรูปนกยูงไว้ ทิศทักษิณปักธงแดงเจ็ดคัน แลขึ้นกลาง ฝ่ายเหนือปักธงดำเจ็ดคันตามหมูดาวทั้งเจ็ดคือ Tou³, Niu², Nu³, Hsu¹wei², Shih⁴, Pi⁴

นั้นคนถือธงเหลืองประจำทิศทั้งแปดทิศ ๆ ละ แปดคน ขึ้นบนนั้นมีคนสี่คน ๆ หนึ่งอยู่บูรพาถือโคม ให้เป็นเคระของ Hstian² Wu³ ทิศตะวันตกปักธงขาวเจ็ดคันตามหมูดาว K'uei², Lou², Wei⁴, Ang² ระบายอยู่เจ็ดดวง คนหนึ่งอยู่ที่ศูครถือไม้ผูกขนไก่ คนหนึ่งถือกระบี่อยู่ที่ศิประจิม คนหนึ่งถือกระบี่ Pi², Tsui¹, shen¹ ให้เคระของเสื่อขาว ทิศใต้ปักธงแดงเจ็ดคันตามหมูดาว Shing³, Kuei¹ ถานชูปอยู่ที่ศิทักษิณ ครั้นจัดการสำเร็จแล้ว ชงเบ็งจึงทำเป็นว่าแก่โลซกกว่า ท่านจงช่วยกลับ Liu³, Sing¹, Chang¹, I⁴, Chen³ ให้เป็นลักษณะนก Chu² Chueh¹ ขึ้นกลางนั้นรอบ ๆ ปักธงเหลือง ไปบอกจิวยี่ ซึ่งเรารับมาขอหมิ่นให้ ถ้าไม่ไค้สมความคิดก็อย่าให้จิวยี่เอาโทษแก่เราเลย ตามหกสอบสี่ Kuo⁴๖๐ ชงทกลีบสี่คันนี้แบ่งออกเป็นแปดทิศ ๆ ละ แปดคัน ขึ้นบนใช้คนสี่คน ทุกคนแต่งตัว

.....

๑๘ มาตรการวัดความยาวของจีน หนึ่ง Chang⁴ เท่ากับ ๑๐ Ch'ih³ หรือ ๒๓๐ ซม.ม.

๑๘ จีนในสมัยโบราณถือว่าบนท้องฟ้ามีทางขาวกับทางเหลือง ทางขาวเป็นทางโคจรของ พระจันทร์ ทางเหลืองเป็นทางของพระอาทิตย์ ในระหว่างทางเหลืองกับทางขาวมีหมูดาว ๒๘ หมู ซึ่งแบ่งออกเป็นทิศทางทั้ง ๔ ของท้องฟ้า ทิศละ ๗ หมู แต่ละทิศมีเทพประจำดังนี้ คือทิศเหนือ เฮียนบู ซึ่งมีความเห็นเป็น ๓ อย่าง บางทีว่าเป็นเตา บางว่าเป็นงู บางว่าเป็นเตากับงูผสมกัน ทิศตะวันตก เสื่อขาว ทิศตะวันออกมังกรเขียว ทิศใต้ นกชนิดหนึ่ง ซึ่งเรียกว่า

สวมหมวกทรงสูง เสื้อทอนบนทำด้วยผ้าไหมดำอย่างบาง คาคอเข็มขัดลายครุฑ ชายเสื้อเป็นรูปสี่เหลี่ยม
 สวมรองเท้าแดง ให้นั่งทางซ้ายของคานหน้าคนหนึ่ง ถือด้ามไม้ไผ่ยาวปลายไม้ผูกขนไม้มีกหนึ่ง เพื่อเรียกลม
 ให้นั่งทางขวาคนหนึ่งถือด้ามไม้ไผ่ยาวปลายไม้ทอยผ้า เขียวรูปดาว เจ็ดดวงเพื่อแสดงทิศทางลม ให้นั่งทาง
 ซ้ายของคานหลังคนหนึ่งถือกระบี่ขึ้นตรงหน้า ให้นั่งทางขวาคนหนึ่งถือกระดางเครื่องหอม ให้นักยืนอยู่
 ข้างล่างของแท่นอีกยี่สิบสี่คนถือธงมา กลดบัง ขนวนใหญ่บ้าง หอกยาวบ้าง แล่เหลืองบ้าง ขวาน
 บ้าง ธงดำบ้าง ยืนอยู่โดยรอบทั้งสี่ด้าน ครั้นไค้ฤกษ์งามยามดีในวันแรมห้าค่ำเดือนสิบเอ็ด K'ung³
 ming² ก็ชำระร่างกายให้สะอาด ถือศีลแล้วสวมเสื้ออย่างนักบวชดัดดีเท่า ไม่สวมรองเท้า ยมปล่อยให้สบาย
 มาถึงหน้าแท่นแล้วกำขี้ Lu³ Su⁴ ว่า "ท่านจงไปที่กองทัพช่วย Chou¹ Yu² จักรพรรดิของเรา

โลซกรับคำแล้วก็ลาไป ฝ่ายขงเบ้ง เมื่อเดือน

กวางนามนต์แล้วเทพกานไม่สนอง ก็อย่าเพิ่งสงสัย" จึงสั่งทหารที่รักษาอยู่
 อายแรมสามค่ำ เวลาเช้าก็อาบน้ำชำระกาย แต่งตัวใส่เสื้อบงเจียงสยหายม แล้วจึงว่าแก่
 ว่า "ห้ามออกห่างจากที่ตามอำเภอใจ ห้ามรวมหัวกระชับกัน ห้ามละเมอพูด อายตกใจหรือสงสัย ถ้า
 ทหารทั้งปวงว่า บัดนี้เราจะทำการใหญ่ แต่บรรดาทหารซึ่งเราจัดไว้นี้ ถ้าเห็นเราทำประการ
 ผิดเราจะพันเสีย" ทุกคนรับคำสั่งไว้ K'ung³ ming² เคนซา ๆ ขึ้นไปบนแท่น สังเกตทิศทางเสร็จ
 ไค้ก็อย่าไค้พูดจาเดินไปเดินมาจากที่ ไ้หนึ่งปกคิอยู่ว่าเราจะสำเร็จ แม้นผู้ใดไม่ฟังเราจะเอา
 แล้ว จุดเครื่องหอมในกระดาง เหน่าลงในอ่าง แหงนหน้าขึ้นภาวนาอยู่ในใจ แลลงจากแท่น เขาไป
 กระปี่อาญาสิทธิ์ ซึ่งจิวอี้ให้มานี้ตัดศีรษะเสีย ครั้นกำขี้บทหารแล้ว ขงเบ้งก็ขึ้นไปบนร้านชั้นบน
 ในห้อง พักผ่อนเล็กน้อย แลออกมาว่าแก่ทหารว่า จงผลัดกันไปกินข้าว วันหนึ่ง ๆ K'ung³ ming²
 จึงจุดธูปเทียนขึ้นบูชาแล้วทำนั้งอ่านมนต์เรียกลมอยู่ ครั้นเวลาสมควรแล้วก็พาทหารทั้งนั้นลงมา
 ขึ้นไปบนแท่นสามครั้ง ลงจากแท่นสามครั้ง แต่ก็ไม่ล้มอาคณเฑาะพัดมา
 อาบน้ำกินอาหารแล้วก็กลับขึ้นไปทำการอยู่ต้งเกา

ฝ่ายจิวยี่จึงสั่งให้โลซกกับเตียบเกาจักแจงกองทัพใหญ่น้อย

ให้ Ch'eng P'u³, Lu³ Su⁴ และข้าราชการฝ่ายทหารไปคอยอยู่ ณ ที่ว่าการ
แม่เกิดลมสลาตันมาจะโคยยกทำการทันที แลวแตงหนังสือบอกไปถึงขุนกวนใหญ่กกองทัพมาช่วย
แม่เกิดลมอากาศเฉยมา

ฝ่ายอุยกูการจึงจัดเรือยี่สิบลำ เอาฟางบรรจุทุกลงแล้ว เอาน้ำมันปลาสาดีให้ชุ่มเป็นเชื้อเพลิง

ก็จักเรือเพลิงยี่สิบลำไว้พร้อม ที่หัวเรือครึ่งตะปูใหญ่มีคชิต ภายในเรือบรรจุทุกผูกกและฟัน
แล้วเอาดินประสิ่วกับสุพรรณต้นปราบบนหญ้าแลฟางให้ลื่นทั้งยี่สิบลำ แลวเอาธงตะขาบสี่เขียวมา
แล้วใส่กำมะถัน ดินประสิ่ว และสารไวไฟ ปิดควยกระดาศชน้ำมัน แลวคลุมด้วยผ้าดำ เอาธงหยัก ๆ
ปักหน้าเมื่อเป็นสำคัญ ครั้นเตรียมเสร็จแลก็จอดคอยจิวยี่สั่งเมื่อใดจะโคยยกไปโดยเร็ว

ซึ่งมีตรามังกรเขียวปักไว้หน้าเรือเป็นสำคัญ ที่ท้ายเรือผูกเรือลำเล็ก ๆ ไว้ควย แลว Hyang² Kai⁴
ฝ่ายกำเพลงกับงำเตก เมื่อทราบเนื้อความตั้งนั้นก็เกลงเลียงคู่วางตั้งกับโซโฮไว แลวสั่งทหาร

ก็มาคอย ณ ที่ว่าการ คอยแต่คำสั่งของ Chou¹ Yu² เท่านั้น ฝ่าย Kan¹ Ning² ก็เอาใจ Ts'ai¹
ไทรระวังชัวตงชัวโฮฮอยาให้หนีไปไค ถ้าจิวยี่จะยกทัพเมื่อใดจะโคยทำการตามที่จิวยี่สั่งไว้ ฝ่าย

Chung¹, Ts'ai¹ Ho¹ ให้อยู่ในค่ายกลางน้ำ แลพยุสุธาทุกวันไม่ปล่อยให้ทหารขึ้นฝั่งไคแม่แตคนเคียว มี
ทหารกองลาดตระเวณ จึงเขาไปบอกจิวยี่ว่า

ทหาร Chiang¹ Tung¹ ล้อมรอบอย่างมีคชิตชนิดน้ำก็ไม่วุ่นไค คอยแต่คำสั่งจากที่ว่าการ ขณะที่ Chou¹
บัดนี้ขุนกวน

Yu² กำลังนั่งปรึกษาอยู่ ณ ที่ว่าการ ทหารสอดแนมขึ้นมารายงานว่า เจ้าเมือง Wu² ยก
ยกกองทัพเรือมาทอดคอกอยู่ห่างไกลจากค่ายนี้ประมาณแปดร้อยเสน จิวยี่

แแปดสิบห้าสี่ คอยชวาก็จากท่านแม่ทัพอยู่
แจงตั้งนั้นก็มีความยินดี จึงให้โลซกประกาศแก่ทหารทั้งปวงว่า ไทจักแจงเรือรบ

จึงให้
ไว้ให้พร้อม ถ้าจะยกเมื่อใดก็ให้ยกไคทันที แม่หมวดโลกองเิดเิดชาคก็จะให้ตัดศิระ
พายเป็นตน ไว ถ้าออกคำสั่งเมื่อไรจงอย่าผิดเวลา

เสีย โลซกก็ไปสั่งตามจิวยี่ แลทหารทั้งปวงก็จักแจงเรือรบแลเครื่องศัตราวุธเตรียมไว้แต่เขา
เมื่อทหารทั้งปวงได้รับคำสั่ง ทุกคนแสดงท่าทีกเข็มเตรียมเซน ซาซาตีก ในวันนั้นครั้งใกล้ค่ำ

จุนรุ่งก็มีไคเห็นลมพุกกลับไป จิวยี่จึงว่าแก่โลซกว่า ชงเบ้งนั้นไปทำการวันเวลากับคืนหนึ่งแล้ว
ทองพายังคงปลอดโปร่งไม่มีแม่แตลมโสมมา Chou¹ Yu² ว่าแก่ Lu³ Su⁴ ว่า "คำของ K'ung³-

ก็มีได้มีมาลาตัน โสชกจึงว่าขงเบ้งทำการนั้นเห็นจะได้การอยู่ ครั้นพวกกันตั้งนั้นแล้ว ก็ชวนกัน Ming² ดึกเสียแล้ว กลางฤดูหนาวทำไมจะมีลมอาคเนย์ Lu³ Su⁴ ว่า "ข้าพเจ้าคิดว่า K'ung³ คอยดูตั้งแต่เขาจนเวลาสองยามเศษ จึงไต่บันเสียงอ้ออิงข้างทิศอาคเนย์ จิวยี่จึงพาโสชกออก Ming² คงไม่พูดผิดแน่" พอใกล้จะถึงยามสาม หันไค้นักไต่บันเสียงลมพัดค้อมา ขงป๋ิวสะบัดมือ Chou¹ มาดูกลางแจ้งก็มีไค้เห็นลมวาวแลลมตะวันตกพัดมา สงบเป็นปกติอยู่อีกสักครู่หนึ่งลมสล่าตันก็พัดหนัก Yu² ออกไปจากห้องวารการก็เห็นว่าขงยาวปลิวไปทางทิศพายัพ สักครู่ลมอาคเนย์ก็พัดหนักมา Chou¹ Yu² มา จิวยี่มีความยินดีแล้วว่าแกโสชกว่า อันสติปัญญาขงเบ้งรูปร่างารเรียกลมในอากาศหาผู้ใดเสมอ สะดุ้งว่า "คน ๆ นี้มีวิธีเปลี่ยนธรรมชาติ และมีฝีมือซึ่งแม่แต่ผีแลเทวดาก็ยังไม่อาจคาดถึง ถ้าหากคน ๆ มีไค้ อุปมาดังจะนับดาวในท้องฟ้า แลหยั่งมหาสมุทรอันลึกได้ ครั้นเอาขงเบ้งไว้สืบไปภายหน้า นี้ไว้ต่อไป ก็จะเป็นกรรมของ Tung Wu² จำ เมืองกั๋งตั้งก็จะเป็นอันตราย จำจะคิดอ่านฆ่าเสีย เมืองเราจึงจะมีความสุขสืบไป จึง จำ เสียโดยเร็ว จึง

สั่งเตงของกับซีเซ่ง

เรียก Ting¹ Feng², Hsu² Sheng⁴ ซึ่งเป็นหัวหน้า เข้ามาโดยด่วนว่า ให้คุมทหารคนละทหารร้อย แลเตงของนั้นเร่งไป ณ เขาลำปิสาน อย่าไควากกล่าวประการใดให้ รุ่งกุมทหาร ให้ Hsu² Sheng⁴ ไปทางแม่น้ำ Ting¹ Feng² ไปทางบก ให้คน รุกตัวเลข จับเอาตัวขงเบ้งฆ่าเสีย อันซีเซ่งนั้นคุมทหารเร่งลงเรือไปสกัดคอยชายทะเล เกือบก ทั้งสองตรงไปยังแพนเจ็ดดาว ณ Nan² P'ing⁴ Shan¹ ไม่ต้องพูดอะไรตั้งนั้น จับ Chu¹ ko² Liang⁴ ขงเบ้งจะรุกตัวก็หนีลงเรือ ให้จับตัวฆ่าเสียแล้วตัดศีรษะมาให้เรา เตงของกับซีเซ่งก็ลากลับมา ตัดศีรษะทันที แล้วเอาศีรษะมารายงานความดีความชอบ" นายทหารทั้งสองได้รับคำสั่งแล้ว

จัดแจงทหารแยกกันรับไป

ฝ่ายขงเบ้งครั้น

ก็ลงเรือพร้อมกับทหารถือดาบถือขวานร้อยคนรีบแจวเรือมา ฝ่าย Ting¹ Feng⁴ ก็ขึ้นมาพร้อม เห็นลมสล่าตันพัดมาตั้งนั้นแล้ว ก็แลดูทหารทั้งปวง เห็นถือธงมีชัยสถเป็นปกติอยู่ตามหลัง ก็ กับทหารมา ถือเกาทัณฑ์มายังเขา Nan² P'ing⁴ Shan¹ ถึงกลางทางก็ปะทะกับลมอาคเนย์ซึ่งพัดหนัก ลอบหนีลงจากรานรับไปยังท่าเรือซึ่งนัดไว้ใหญ่ลงมารับนั้น ทหารทั้งปวงก็มีไค้สำคัญว่า ขงเบ้ง ทหารม้าของ Ting¹ Feng² มาถึงก่อน เห็นทหารถือธงบนแพยืนต้นลมอยู่ Ting¹ Feng² ลงจากม้า

จะหนี ครั้นเตงสองมาถึงกลางทาง พอลมสลาคันพัดหนักขึ้น เตงสองรีบขับม้าไปถึงที่ทำการ
ถือกระบี่ขึ้นไปบนแท่น ไม่เห็น K'ung³Ming² จึงถามทหารซึ่งเฝ้าอยู่ที่นั่น ก็ได้คำตอบว่า "เพิ่ง
เห็นทหารทั้งปวงถือธงงูมีไคฉันแปรไปมา เตงสองก็ลงจากมา ถือกระบี่ขึ้นไปบนฐานก็ไม่เห็น
ลงจากแท่นไปเมื่อคืนเอง" Ting¹Feng² รีบลงจากแท่นหา K'ung³Ming² อยู่ พอเรือ Hsu²-
Sheng⁴ มาถึง คนทั้งสองจึงรวมกันอยู่ริมแม่น้ำ พอมีทหารเลวมารายงานว่า "เมื่อคืนนี้มีเรือเร็วจอด
ทานมา เตงสองก็ลงจากรานรับตามไป พอถึงชายทะเลพบซีเซ่งถอยที่ถอยถามกันก็ไม่ได้เนื้อ
อยู่ข้างหน้าและเมื่อสักครู่ก็เห็น K'ung³Ming² ซึ่งยังส่ายผมอยู่มาลงเรือ แล้วเรือลำนั้นก็แล่นวนนำ
ความ พอทหารเลวคนหนึ่งบอกว่า เมื่อเวลาเป็นนั้นข้าพเจ้าเห็นเรือลำหนึ่งมาจอดอยู่ที่หัวแหลม
ไปทางคันทน์" Ting¹Feng², Hsu²Sheng⁴ จึงไล่ตามไป โดยแบ่งเป็นทางนำและทางบก Hsu²-
Sheng⁴ ให้อั๊กใบเรือขึ้นรับลมเต็มที ให้อั๊กช่วยพัดส่ง มองออกไปก็เห็นมีเรืออยู่ข้างหน้า ห่างกันไม่มากนัก
เตงสองกับซีเซ่งก็ลงเรือแล้วอั๊กใบขึ้น แยกกันรับตามไป

Hsu²Sheng⁴ ยืนอยู่ที่หัวเรือตะโกนเรียกด้วยเสียงอันดังว่า "ท่านเสนาธิการอย่าเพิ่งไป ท่านแม่ทัพขอ
ฝ่ายซีเซ่งมาทันก็ร้องเรียกให้ของเบงหยูคอยก่อน แล้วบอกว่าจิวอี้เชิญใหญ่กลับไป ชงเบ้งไคยิน
เชิญ" K'ung³Ming² ยืนอยู่ที่หัวเรือหัวเราะใหญ่ว่า "ท่านจงบอกท่านแม่ทัพให้ทำการรับให้เต็มที่ ข้า
พเจ้า Chu¹ko²Liang⁴ จะลากลับไป Hsia⁴K'ou⁴ ก่อน ต่อวันอื่นจึงคอยพบกันใหม่ Hsu²-
Sheng² จัดแจงทำการกับโจโฉให้จงดี อันตัวเรานี้จะลากลับไปเมืองกังแฮก่อน ต่อวันอื่นจึงจะมาเยี่ยม
จิวอี้ ซีเซ่งจึงรู้ว่าให้หยูคอยก่อน เราจะบอกเนื้อความซึ่งจิวอี้สั่งมาเป็นการลับ ชงเบ้งจึงว่า
"ขอท่านหยูสักครู่ก่อน มี
ซึ่งท่านมานี้เราก็นั่งอยู่ตอนอีก คือจิวอี้คิดอ่านไว้จะให้ทำร้ายแก่เรา ๆ จึงให้จูล่งมาคอยรับ
เรื่องสำคัญจะบอก"

ท่านจงกลับไปบอกจิวอี้เถิด แม้มันฟังขึ้นตามมาก็หาทำอันตรายเราไม่ได้
ท่านไม่จำต้องไล่ตามข้าพเจ้า

ซีเซ่งเห็นเรือชงเบ้งมิได้กางใบก็ให้ทหารรีบแจ้วตามไป จูล่งเห็นซีเซ่งตามมาใกล้จึง
ทหารไล่ตามไปถายเคี้ยว สักครู่ก็ไต่เข้ามาใกล้มาก

รองวา

Chao⁴Yun³ ยืนโง่งเกาทัณฑ์ที่ท้ายเรือตะโกนด้วยเสียงอันดังว่า

ตัวเราชื่อจูล่ง ได้รับ

"เราก็คือ Chao⁴Tzu³-

คำขงเบ้งไว้เราจึงมารับแลขงเบ้งไควากล่าวห้ามตัวก็มีไคว่ขงเบ้ง ขึ้นจะตามมาทำร้ายแกขงเบ้ง

Lung² แหง Ch'ang²Shan¹ ทานเสนาธิการสั่งให้เรามาจับ ทำไมมาไล่ตามกัน ที่จริงเราควรจะมี

ครั้นเราจะเอาเกาทัณฑ์ยิงให้ตายเสียบัดนี้ เล่าปี่นายเรากับขุนกวนก็จะผิดใจกันเสีย เราจะยิง

ทานให้ตายด้วยเกาทัณฑ์นั้น แต่จะทำให้สองพระอรุณตองผิดใจกัน ฉะนั้นเรา

แต่พอให้รู้จักฝีมือ ว่าแลวก็ขึ้นเกาทัณฑ์ยิงไปถูกสายลศิบนั้นขาด ตกลง เรือก็เซ้งก็

ขาดคำถูกเกาทัณฑ์ก็แล่นไปค้ำสาย ไบเรือตกลงในน้ำ

หันขวางล่า จูล่งจึงให้ทหารชักไบบไป

ทหารกางไบบเติมที่ อาศัยลมพัดส่ง จึงแล่นไปราวกับบิน เรือ Hsu²Sheng⁴

ฝ่ายซีเซ้งนั้นครั้นเห็นเรือเตงของมาหันกับบอกเนื้อความทั้งปวงให้ฟังแลวว่า จูล่งคนนี้มี

ไล่ตามไม่ทัน Ting¹Feng⁴ ซึ่งอยู่บนฝั่งจึงเรียกเรือ Hsu²Sheng⁴ ให้เทียบเข้าฝั่งแลวว่า "อันสคิ

ฝีมือกล้าหาญนัก ครั้นรบตำบลทุ่งตงบนไบบนั้นฆ่าทหารโจโฉเสียเป็นอันมาก ซึ่งเราจะติดตามไป

ปัญหาคูหนึ่งเพชฌดาของ Chu¹ko²Liang⁴ นั้นมนุษย์ธรรมดาอย่างเรากาคมิถึง ข้า Chao⁴Yun³

เป็นจะสู้จูล่งไม่ได้ ปรีक्षाกันแลว ก็กลับมาบอกจิวอี้ตามเมื่อความแต่หลังทุกประการ จิวอี้ไค

ยังกล้าหาญ คนเป็นหมื่นก็สู้มิไค ทานไม่รู้เรื่องการรบที่ Tang¹Yang²Ch'ang²Fan² หรือ เรา

ฟังคังนั้นก็ตกใจแลวว่า "อันความคิดขงเบ้งนั้นหลักแหลมลึกซึ้ง แต่ไม่คิดอานมาขงเบ้งเสียไคตัว

กลับไปรายงานกันเดิจะไคสิ้นเรื่อง" คนทั้งสองจึงกลับไปหา Chou¹Yu² บอกเรื่องที่ K'un³Ming²

เราก็นอนตาไม่หลับ อุปมาเหมือนเสี้ยนยอกอกอยู่ โลซกจึงทามว่าทานอยากวนคิดวนวายไป

นักให้ Chao⁴Yun³ ไปรับดวงหน้านั้น Chao¹Yu² ตกใจยิ่งนักว่า "คน ๆ นี้มีเล่ห์มากถึงเพียงนี้ทำให้

ก่อนเลย จึงตั้งใจทำอวรก่าจิตใจไว้ให้ไคแล้ว การป่วยขงเบ้งนั้นจึงคอยคิดต่อไป" ขณะเมื่อไคคิด

เราไคไคหลับสบายทั้งเวลาเช้ามีค และเวลากลางคืน" LU³Su⁴ จึงว่า "คอยจนกว่าจะฆ่าลาย Ts'so²

คมส์ลสกันนั้น จิวอี้สั่งกำเหลงให้คุมทหารยกไปทางบก ณ ตำบลฮัวหลิม และให้เขาปลนเผา

Ts'ao ไคแล้วจึงคอยคิดก็แล้วกัน"

เสียบยงโจโฉเสีย เมื่อไคฤกษ์จะยกไป ให้มาชั่วคราวเสีย แล้วตัดเอาศิระเส่นขงชั้ให้เป็นสง่า

Chou¹ Yu² เห็นด้วยจึงเรียกบรรดานายทหารให้ประชุม

ทัพไว้ แลตัวชั่วคราวนั้นเอาไว้ให้เราข้างฝ่ายทัพเรือ จะไค้ทำการ ให้ลี้บองคุมทหารสามพันเป็น
 เพื่อรับคำสั่งอันคัมแรกให้ Kan¹Ning² นำ Ts'ai⁴Chung¹ กับทหารซึ่งมาอ่อนน้อมนั้นไปตามริมฝั่งว่า
 กองหนุนกำแหลงแลวให้ไท้สูจคุมทหารสามพันยกทัพบก ไปตำบลหันหุย โจมตีตัดทหารโจโจเสีย
 "จงถ้อยบึงของทัพฝ่ายเหนือตรงไปยัง Wu¹Lin² ที่เก็บเสบียงของ Ts'ao²Ts'ao¹ผู้เข้าไปลึก ๆ แลว
 ออย่าให้หนุนกันไค้ แม่เป็นแสงเพลิงไหม้ขึ้นในกอ ทัพโจโจ จงใหญ่ขงแคงเป็นสำคัญ
 จุดไฟขึ้นเป็นสัญญาณ ส่วน Ts'ai⁴Ho² นั้นให้นำมาไว้ ณ ที่ว่าการของเรา เรายี่ที่จะใช้ต่างหาก"
 แลวให้เร่งคุมทหารเขามาบรรจบกัน กำแหลง ลีบองกับไท้สูจ ก็ลาออกมาจัดแจง พอไค้ฤกษ์
 อันคัมสองเรียก T'ai⁴Shih³Tzu²มาสั่งว่า "ท่านจงนำทหารสามพันคนมุ่งตรงไปแคนเมือง Huang²
 ก็ยกแยกกันไปก่อนกองทัพเรือควยเป็นทางไกล แลเมื่อกำแหลงจะยกนั้นจึงเอาตัวชั่วคราวไปมอบไว้
 Chou สะกดอย่าให้ทหาร Ts'ao²Ts'ao¹ที่ Ho¹Fei มาช่วย เมื่อทหาร Ts'ao²Ts'ao¹ เข้ามา
 ณ ทัพเรือ แลวเอาชั่วคราวมาฆ่าเสีย ตัดเอาศีรษะมาเสนขงชัยจึงยกทัพบก ไป
 ไกลให้จุดเพลิงเป็นสัญญาณ ถ้าเห็นธงแคงก็หมายความว่า ทหารนายเรามาช่วย" ทัพสองทัพนี้ต้องไปไกล
 ฝ่ายจิวยี่ก็ให้เลงทองคุมทหารคอยสะกดตีกองทัพโจโจ แลวให้ตั้งลี้คุมทหารสามพันยกไปปลนคาย
 ที่สุก จึงให้ออกเดินทางไปก่อน อันคัมสามเรียก Lu³Meng² ให้คุมทหารสามพันเป็นกองหนุน Kan'-
 โจโจตำบลริมแม่น้ำฮันฉวน แม่เห็นธงขาวเป็นสำคัญจึงคุมทหารสามพันเข้าบรรจบกัน กองหนึ่ง
 Ning² ไปยังตำบล Nu¹Lin²แล้วให้แฉรวักายของ Ts'ao²Ts'ao¹อันคัมสี่เรียก Ling²T'ung
 ให้หัวเจียงคุมทหารสามพันยกไป ณ แคนเมืองฮันหยงให้ทหารปักธงขาวไว้เป็นสำคัญ ถ้าซัดสน
 ให้คุมทหารสามพันตัดตรงไป ทางเมือง I²Ling²ถ้าเห็นทาง Wu¹Lin² มีไฟลุกขึ้นมา ให้ยกทหารไป
 ประการไค้จะไค้ช่วยหนุนตัวลี้ค นายทหารทั้งสามกองก็คุมทหารแยกกันไปตามคำสั่งจิวยี่ ฝ่ายจิ
 สมทบ อันคัมห้าเรียก Tung³Hsi² ให้คุมทหารสามพันไปยึดเมือง Nan⁴Kang²จากแม่น้ำ ให้
 ยี่จึงให้อุยกายเขียนหนังสือไปถึงโจโจ เป็นใจความว่า ขาพเจ้าอุยกายไค้ทวงที่แลว ควยจิ
 พงตรงเขาไปยังคาย Ts'ao²Ts'ao¹ถ้าเห็นธงขาวก็ให้เขาสมทบ อันคัมหกเรียก P'o²Chang¹ ให้
 ยี่ไซ้ขาพเจ้าไปรับเสบียง ณ เมืองฮวนหยง ขาพเจ้าจะตัดเอาศีรษะนายเรือมึงคุมเสบียง และ
 คุมทหารสามพันยกไปแคนเมือง Nan⁴Yang² โดยมีธงขาวสี่เคียว ให้เป็นกองหนุนทัพ Tung³Hsi²
 เรือดำเรียงมาเป็นกำนัลมหาอุปราชในเวลาสองยามวันนี้ ให้มหาอุปราชคอยรับควย แลวจิวยี่
 ทัพทั้งหกต่างลงเรือแยกย้ายกันไป แลวจึงตั้ง Huang²Kai⁴ ให้จัดแจงเรือเพลิงให้ทหารแลวถ้อยหนังสือ
 ให้แคงเรือรบสี่ลำบรรจุทหารเลวพลทหาร แลนายเรือทั้งสี่คนนั้นชื่อ ฮันตง จิวทาย เจียวซิม.
 ไปนัด Ts'ao²Ts'ao¹ว่าจะมาอ่อนน้อมในคืนนี้ พลางเตรียมเรือรบสี่กองให้ไปตาม Huang²Kai⁴

คันบู แลนายทหารทั้งสี่คนนี้คุมเรือรบคนละสามร้อยลำ เป็นเรือรบพันสองร้อย สำหรับจะได้
เพื่อหนุนหลัง ผู้บัญชาการกองที่หนึ่ง Han²Tang¹ กองที่สอง Chou¹T'ai⁴ กองที่สาม Chiang
ปองกันอยู่ภายใน จะเขาจุกเพลิง แม่เห็นชาติก็มีกำลังประการใดจะใดช่วยรบพุ่ง ให้โดยก
Ch'in¹ กองที่สี่ Ch'en Wu³ ทุกกองมีเรือรบสามร้อยลำ ให้เรือเพลิงทั้งสี่ลำของ Huang²Kai⁴

ง่าแตกอยู่รักษาตาย
อยู่ข้างหน้าเรือรบทั้งสี่กองนี้ คำ Chou¹Yu²เองกับ Chi'eng²P'u³อยู่บนเรือคอยคุ้มกำรัรบมีพวก
เทียบเภาเห็นจิวอี้จัดแจงทัพบกทัพเรือเป็นขบวนกวาดขันตั้งนั้นก็คิดเกรง จิวอี้
กับ Hsu²Sheng⁴อยู่ชายซีกคอยรักษา ให้ Lu³Su⁴, K'an⁴Tse²และบรรดาที่ปรึกษาอยู่รักษาตาย
เป็นอันมาก

ขณะนั้นมีหนังสือขุนกวนมาถึงจิวอี้เป็นใจความว่า ขุนกวนให้ ลกขุนคุมทหารเป็นกอง
ไล่จี้กลง

หน้า คำขุนกวนนั้นเป็นกองหลวง จะยกหนุนไปทางตำบลลุยเต
ตรงมายังตำบล Ch'i² และตำบล Huang² Chou¹ Yu² จึงส่งคนไป Hsi¹

ฝ่ายจิวอี้แจ้งในหนังสือขุนกวนดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้ทหารเอาประทัดจุดขึ้นเป็นสำคัญ กอง
Shan¹ อีกเพื่อจุดประทัด และส่งคนไปหา Nan²P'ing⁴Shan¹ เพื่อโบกธงสัญญา ทุกคนเตรียมตัว
ทัพเรือจะโดยยกพร้อมกัน

พร้อมเสร็จแล้ว คอยแต่การเริ่มเคลื่อนไหวในเวลาพลมค่ำ
ฝ่ายเล่าปี่ตั้งอยู่ ณ ค่ายแฮเคา ครั้นลมสลาพัดนั้นก็ตั้งใจคอยจูล่ง ซึ่งไปรับขงเบ้ง ขณะ
เรื่องราวแยกเป็นสองทาง ฝ่าย Liu²Hsuan²Te² ซึ่งตั้งอยู่ ณ ค่าย Liu²Ch'i¹ คอยการมา
นั้นพอเล่าปี่ยกกองทัพเรือมาถึงจึงขึ้นไปหาเล่าปี่ ๆ จึงบอกว่า เราให้จูล่งไปรับขงเบ้งก็ยังไม่กลับ
ของ K'ung³Ming²อยู่ ก็พอมีกองเรือหนึ่งมาถึง ปรากฏว่าเป็นท่านชาย Liu²Ch'i¹ มาเพื่อสืบ
มา จะเป็นประการใดก็ยังไม่แจ้ง เล่าปี่ยังมีใคว่าประการใด พอจูล่งพาขงเบ้งมาถึง เล่าปี่
ถามข่าวคราว Hsuan²Te² เชิญให้ขึ้นไปบนหอดูเหตุการณ์นั่งคอยดงแล้วว่า "เมื่อลมอาบเพียงพัดมา ใค
ก็มีความยินดี จึงถามว่า ท่านไปทำการสิ่งใคบาง ขงเบ้งจึงว่า จะบอกนั้นยังมีใคก่อนจะหา
ให้ Tzu³Lung² ไปรับ K'ung³Ming² บัดนี้ก็ยังไม่มา เราหนักใจอยู่ นายทหารคนหนึ่งชื่อออกไป
การไป แล้วถามเล่าปี่ว่าการซึ่งข้าพเจ้าสั่งไว้นั้น ใคจัดแจงพร้อมแล้วหรือ เล่าปี่จึงบอกว่าการ
ทางปากน้ำ Fan²K'ou³ ว่า "มีเรือเล็ก ๆ ลำหนึ่งถูกลมพัดมาทางนี้ คงเป็นท่านเสนาธิการแน่"

ทั้งนั้นจัดไว้หาพร้อมอยู่แล้ว ชง เบ่ง จึง

Hsuan²Te² กับ Liu²Ch'ing จากหอไปรับ สักครูเรือก็มาถึง K'uang³Ming², Tzu³Lung² ขึ้น
ฝั่ง Hsuan²Te² มีความดีใจเป็นอันมาก ถามทุกขุขุขุกันเสร็จแล้ว K'ung³Ming² ว่า "ขณะนี้ไม่มีเว
ลาเรื่องอื่นกัน ทหารมาและเรือรบที่เกยตักไว้นั้นเตรียมพร้อมแล้วหรือยัง" Hsuan²Te² ว่า "ได้เตรียม
ไว้พร้อมเสร็จแล้ว คอยแต่ท่านเสนาธิการจะกลับมาใช้ K'ung³Ming² ... จึงพา Hsuan²Te²
กับ Liu³Ch'i⁴ เข้าไปในที่ว่าการ นั่งกันเรียบร้อยแล้วจึงว่าแก่ Chou⁴Yun³ ว่า

ใหญ่ลงคุมทหารสามพันยกข้ามแม่น้ำรีบตัดไปชุมนุมอยู่ใกล้ตำบลหัวหลิม เวลาสามยามวันนี้ กองทัพ
ท่านจง

โจโจจะแตกไปทางนั้น ท่านจงคุมทหารออกโจมตีเข้าตัดกองทัพ ถึงทหารโจโจจะไม่เสียสื่อก็
Ts'ao¹ ฝูงหนีมาทางนั้นแน่ ให้ทหาร Ts'ao²Ts'ao¹ ย่นไปครึ่งหนึ่งแล้วจึงวางเพลิง ถึงมาทว่าจะ
จะตายลงบางสักกิ่งหนึ่ง ก็คงจะไคมาและอาวุธเป็นอันมาก ชูลงจึงว่า ตำบลหัวหลิมนั้นเป็น
ฆ่าไม่สิ้นก็อาจฆ่าได้ครึ่งหนึ่ง Chao⁴Yun³ จึงว่า
ทางสองทางอยู่ ทางหนึ่งจะไปเมืองล้ากุน ทางหนึ่งจะไปเมืองเกงจิว ข้าพเจ้าไม่

แจ้งว่าโจโจจะไปทางใด ชง เบ่ง จึงว่าทางเมืองล้ากุนนั้น ใกล้ข้างกองทัพจิวอี้ ทหารจิวอี้คง
เป็นที่คับขัน Ts'ao²Ts'ao¹ ไมกลา

จะติดตาม เห็นโจโจจะแตกไปทางเมืองเกงจิว ท่านจงคอยอยู่ทางนั้นเถิด แล้วให้เตี่ยวหูย
ไป คงไปทาง Ching¹Chou หลังจากนั้นก็ยกทัพเหยไป Hsu³Ch'ang¹ ได้ Chao⁴Yun³
คุมทหารสามพันยกไปชุมนุม ณ เนิ่นเขาปากทางตำบลโฮโลกก เวลาพรุ่งนี้ฝนจะตก ครั้นฝน
รับอุบายแล้ว จึงเรียก Chang¹Fei¹ ว่า "I⁴Te² ท่านจงนำทหารสามพัน ข้ามแม่น้ำตัดทาง I²Ling²
เหือกโจโจจะมาถึงตำบลนี้ จะหยุดอยู่ที่ไหนทหารหุงข้าวกิน แต่พอท่านเป็นคว้นเพลิง ก็ให้เร่ง
ไปชุมนุมปากทาง Hu²Lu² Ts'ao²Ts'ao¹ ไมกลาไปทาง I²Ling² ได้ คงไปทาง I²Ling²
ทหารออกโจมตีเอาอย่าให้ทันหุงข้าวสุก ถึงมาทว่า จับโจโจไม่ได้ ท่านก็จะมีความชอบ ดวย
เหนือ พรุ่งนี้พอฝนหายแล้ว Ts'ao²Ts'ao¹ จะมาถึงตำบลนี้ หุงอาหารกิน ถ้าเห็นคว้นไปก็ให้วางเพลิง
ไคมาพันทหารโจโจเสีย ชูลงกับเตี่ยวหูยรับคำสั่งเบ่งแล้วคุมทหารแยกกันไป

ที่ข้างภูเขา ถึงมาทว่าจะจับ Ts'ao²Ts'ao¹ ได้ ความดีความชอบของท่านก็งไม่น้อย" Chang¹
Fei¹ รับอุบายแล้วออกเดินทางไป

บง เบ้งจิ้งไค่กั๊ก บือจวง เล่าจวง กุมทหาร เรือรบไปเที่ยววอชู่กานมาบายคะ

Mi1Chu1, Mi1 Fung1 Liu2 Feng1 ลงเรือไปลาครระแวงตามริมฝั่ง

เด ก๋วยจับทหารโจโจซึ่งหนีลงมา แล้วได้เล่ากั๊กเรือรบไปเที่ยววอชู่กานมาบายคะ เป็นที่วักกั๊ก
นำ คอยจับทหารซึ่งพายมาและชิงเอาศัตราวุธ คนทั้งสามรับดูบายแล้วก็ออกเดินทางF'ung3 Ling2
แม่เป็นโจโจแตกมาทางนั้นเห็นกองทัพจะจับได้ ก็ให้จับไว้ ทั้งสามจะโอบอ้อมกัน เมืองถึงแฮกวย
ถูกขึ้นว่าแก่ท่านชาย Liu2 Ch'i1 ว่า เมืองเมือง Wu3 Ch'ang1 เป็นที่สำคัญที่สุด ท่านชายจึงรีบไป
เล่ากั๊กกับทหารทั้งสามนั้นก็รับคำสั่ง เบ้งจวงกุมเรือรบแยกกันไป บง เบ้งจิ้งวาแก่เล่าปี่ว่า ให้ท่าน
เดี๋ยวนี้ นำทหารในบังคับบัญชาของท่านไปตั้งค่ายตามริมฝั่งแม่น้ำ เมื่อโจโจแตกไปแล้วคงมีคนหนีมาทางนั้น
กุมทหารไปคอยอยู่ ณ เหมินเขาภูวว่าเวลาตัววันนี้ จิวอี้จะทำการไถ่ค่าเรือหรือไม่
จงช่วยจับไว้คอย ขออย่าได้ใจเมาออกจากป้อมค่าย Liu Ch'i1 จึงลา K'ung2 MingKung2
Ming จึงแกลงว่าแก่ Hsuan2 Te2 ว่า "นายท่านจงคุมทหารไปอยู่ ณ Fan2 K'ou3 ขึ้นไปบนที่สูง ๆ แล้ว
นั่งมองความสำเร็จอันใหญ่หลวงของ Chou1 Yu2 ในคืนนี้"

กวนดูเห็นบง เบ้งจิ้งไค่กั๊กทั้งปวง ไปถึงนั้นก็กั๊กน้อยใจว่า บง เบ้งจิ้งไค่กั๊กจะเกณฑ์หัวไท้ไปทำการแห่ง
ขณะนี้ Yun3 Ch'ang2 อยู่ข้าง ๆ แก่ K'ung3 Ming2 ไม่สนใจเลย Yun3 Ch'ang2
ใจ จึงว่าแก่บง เบ้งจิ้งไค่กั๊กว่า เจ้าข้าพเจ้าไม่มาอยู่กับเจ้าปี่มานานแล้ว แม่เจ้าปี่จะทำการสิ่งใดก็ยอมมิใช่
อดรันทนไม่ได้จึงพูดออกมาดัง ๆ ว่า "ตั้งแต่ข้าเจ้ติดตามพี่ชายรบพุ่งมากี่นานปี ไม่เคยอยู่หลัง วันนี้จะ
ช่วยข้าพเจ้าให้อาสาไปทำการกอนทุกแห่ง กริ่งนี้ท่านแกลงข้าพเจ้าชิงใจหรือจึงไม่ไปไปทำการ
ปะทะกับซำศึกใหญ่ท่านเสนาธิการกลับไม่ช่วยข้าพเจ้าครั้งนี้ หมายความว่าอะไร" Kung3 Ming2 หัวเราะ
เหมือนกนดั่งปวง บง เบ้งจิ้งจوابว่า ยังมีที่วักกั๊กอยู่แห่งหนึ่งกริ่งนี้จะให้ท่านไปก็มีความสงสัยอยู่
ว่า "ท่านอย่าเพิ่งสงสัย แต่เคิมทีเดี๋ยวข้าพเจ้าหมายจะรบกวททานให้ไปยึดปากทางที่สำคัญที่สุด แต่เสีย
กวนดูจึงถามว่าท่านสงสัยด้วยเหตุใด
ใจที่มีความซัดของเล็กน้อย จึงมีกลาให้ไป Yun3 Ch'ang2 ว่า "มีความซัดของในข้อใจ ขอได้แจ้งให้
บง เบ้งจิ้งว่า ซึ่งเราแกลงใจท่าน ด้วยเหตุว่าแก่กอนท่านได้ไปอยู่ที่โจโจ ๆ ก็ได้เอ็นดูท่านบำรุง
ข้าพเจ้าทราบ "ด้วยเหตุว่า
ท่าน วนนำใจท่านมีความสงสัยจักถูกกณ เวลานั้นโจโจจะแตกไปทางฮัวหยง กริ่งเราจะให้ไป
เป็นแน

ท่านจะกิดถึงจุดใจโจโฉจะไม่ใช่ใจโจโฉเสีย กวนจูจึงทอบว่า วันถึงปีฤดูของท่านนี้โลก
 ท่านคงปล่อย Ts'ao2 Ts'ao1 ไปแน่ ค้วยเหตุนี้จึงไม่กล้าให้ไป "ท่านเสนาธิการคิดมาก
 ยิ่งหนักแถมหนัก ทั้งใจโจโฉเองก็เห็นข้าพเจาก็ไก่อว่าช่างมันเสีย มุนทิว แทนจุดใจโจโฉแล้ว แม
 ไป ซึ่ง คุณแฉว ถ้า

จะให้มาเจอไปกรังนี้ ถ้าบใจโจโฉแล้ว ข้าพเจามีเด็กรบระใจโจโฉมาให้ท่าน ก็ให้ท่านกัดศีรษะ
 วันนี้พี่ Tsao2 Tsao1 แล้ว ทำไมจะยอมปล่อยไปง่าย ๆ K'ung3 Ming2 ว่า "ถ้าท่านปล่อยไป
 ข้าพเจ้าแทนเด็ก แทนข้าพเจ้าเกรงอยู่ว่า ถ้าโจโฉจะไม่หนีไปทางฮัวหยงอันเป็นทางใต้ ฝ่าย
 เค้าจะทำอย่างไร" Yun3 Ch'ang2 ว่า "ก็ขอให้ลงโทษตามวินัยทหาร" K'ung3 Ming2 ว่า "ถ้า
 ท่านจะว่าประการใดเล่า ชงเบ้งจึงว่า แมท่านยกไปไม่รบโจโฉทางนั้นก็ได้เร่งฉับเด็ก เรา
 เช่นนั้นจงเขียนหนังสือทักท้วงไว้ก่อน" แล้วสั่งว่า "ท่านจงไปทาง Hua2 Yang ฉายาพื้นกันตงแห่งกองสุ่มไว้
 จะกัดศีรษะเราให้แทนโจโฉ แล้วตั้งกวนจูให้คุมทหารหาร้อยไปตั้ง

แล้วจุดเพลิงไหม้กวันขึ้น ล้อ Ts'ao2 Tsao1 ให้นำ Yun3 Ch'ang2 ว่า "Ts'ao2 Ts'ao1 มองเห็นควัน
 สะกักอยู่ทางฮัวหยง ค้วยที่นั่นเป็นสองทางร่วมกันจะไปเมือง เก่งจิ๋ว แต่
 ฐานมีทหารชุมแล้ว ทำไมจะยอมมาทางนั้น" Kung3 Ming2 หัวเราะว่า "ท่านไม่เคยได้ยินหรือว่า ในการ
 ทางใหญ่ย่อมไกลกว่าทางเล็กหาร้อยเช่น วันทางลัดนั้นเร็วแต่เกินยาก ค้วยเป็นขอคนเขา ท่านจง
 สงครามทุกฝ่าย ต่างชนกลกัน แม Tsao2 Tsao1 จะเป็นผู้ชำนาญในการกรีธาทหาร แต่ถ้าทำเพียง
 ใ้ทหารชนกันห่างมากองสุ่มเพลิงไว้ปากทางลัด โจโฉเห็นแสงเพลิงก็จะหนีไปทางลัด ค้วยเป็น
 นี้ก็จะลง Tsao2 Tsao1 ได้ เมื่อ Ts'ao2 Ts'ao1 เห็นแสงเพลิง Tsao2 Tsao1 คงคิดว่า คง

ทางแรง กวนจูจึงถามว่า โจโฉจะหนีความตายเหลือที่ไหน
 ไม่มีอะไร หากแต่แกล้งให้เราเห็นว่ามีทหารมาก แล้ว Ts'ao2 Tsao1 คงมาตามทางนี้แน่ ขอใ้คอย
 จึงคิดว่า โจโฉจะเข้าคามแสงเพลิงได้ ชงเบ้งจึงทอบว่า โจโฉนั้นมีความชำนาญในการรบ
 ได้เห็นใจเขา Yun3 Ch'ang2 รับคำ แล้วก็พา Kuan1 P'ing2, Chou1 Ts'ang1
 วง กรันแสงเพลิงก็จะคิดว่าจิวอี้แกล้งทำกให้ไปวางเพลิงท่านจงจับฆ่าเสียสักเอาศีรษะมา ถวน
 จูรับคำชงเบ้งแล้วก็พากวนเบ้ง จิวฉอง กับทหารหาร้อยรีบไป
 แล้วก็พา ตามทาง Hua2 Yang2 ชุมทหารไว้

ขณะเมื่อกวนจูไปแล้ว เค้าก็จึงว่าแก่ชงเบ้งว่า หัวท่านก็รู้หัวใจกวนจูอยู่ว่าเป็นคนกักตุนหัว
 Hsüang2 Te2 จึงว่า นำใจของเราเป็นคนกักตุนอยู่มีคุณ ถ้า Ts'ao2 Tsao1 ตกไปทาง

ผู้มีคุณ เมื่อท่านไปทวงดูไปครั้งนี้ ถึงมาทว่า จะพบโจโฉเข้าทวงดูก็จะไม่ทำอันตราย เพราะ
 Hua2 Yang2 อย่างทว่าแถว ชาวเจกัวว่า ทวงดูจะปล่อยตัวไป K'ung3 Ming2 ว่า
 กิดถึงคุณเขาวอยู่ แลการทั้งปวงซึ่งท่านกิดไว้ก็จะมีเสียไปหรือ ของเบ้งจึงตอบว่า ชาวเจกัว
 ว่า "เมื่อคืนนี้
 กวสำหรับมหาอุปราชา ก็ยังรุ่งเรืองสุดกิดอยู่ เพราะชะกาโจโฉยังไม่มาก ชาวเจกัวจึงแกล้งให้
 อัครเสนาบดี

ทวงดูไปทำการครั้งนี้ หวังจะให้แทนคุณโจโฉเสียให้เสร็จกัน สืบไปภายหน้า ทวงดูจะไต่ทำการ
 ซึ่งจะเป็นเรื่องงามเรื่องหนึ่ง"

กับโจโฉหนัก เค้าปีไต่สิ่งดังนั้นก็มีความยินดี สรรเสริญเสกิปักดาของเบ้งว่า ท่านกิดสมควรนัก ของ
 Hsuan2 Te2 ว่า "ความคิดคุณเทพดาของชั้นนี้ คนทั้งโลกซึ่งจะกิดเทียบเท่าได้นั้นยาก" Kung3
 เบ้งจึงให้ขุนเขียนกับตันหยงอยู่รักษาภัยแฮเก้ แลพาเค้าปีฉงเรือไปคอยดูกองทัพโจโฉ ณ ปาก
 Ming2 จึงไปFan2 K'ou3 กับHsuan2 Te2 เพื่อไปดูว่าChou1, Yu2 จะบงการทหารอย่างไร
 นำฮวนเก้
 แลไว้Sun1Ch'ien2 กับ Chien3 Yung1 อยู่รักษาภัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ตอนที่ ๔๒

ฝ่ายโจโฉนั้นตั้งใจ

คอยฟังข่าวอุยกายอยู่ตลอดเวลา

อยู่ที่กายใหญ่ ปรีกษาหารือกับบรรดานายทหารผู้ใหญ่และคอย วันนั้น
 เทียบหยกจึงว่า แก่โจโฉว่า เวลานี้ลมสลาตันพัดมา ขอบาน

เกิดลมอาคเฉยพัดมาอย่างแรง พู Ch'eng2 Yu4 เขามาวาแก ลมอาคเฉยพัดมา กวจะ
 จัดแจงระวางกองทัพเราอย่าให้มีอันตรายใด โจโฉจึงตอบว่า ท่านอย่าวิตกเลย อันเทศกาลนี้
 ป้องกันไว้จะดีกว่า หัวเราะแล้วว่า "ในกลางฤดูหนาวเช่นนี้ ย่อม
 ถึงมาทวารลมสลาตันจะมีมากน้อย ถึงจะมีเหตุมาก็พอจะแก้ไขได้

มรลมอาคเฉยพัดมาบ้าง^๒ ไม่เห็นแปลก" พอมันทหารมารายงานว่า มีเรือน้อยลำหนึ่งมาจาก Chiang1
 Tang1 บอกว่า มีหนังสือฉบับของ Huang2 Kai2 ีรัล^๒ Tsao เร่งให้เรียกขึ้นมา คน ๆ นั้นเข้ามาขึ้น
 ฝ่ายคนสนิทของอุยกาย ครั้นมาถึงก็เอาหนังสือเข้าไปให้โจโฉ ๆ รับเอาหนังสือ

หนังสือให้ Ts'ao2 Ts'ao1 ในหนังสือนี้กล่าวอย่างนอบน้อมว่า "Chou1 Yu2 ป้องกันอย่างเคร่งครัด
 สื่อมาอันคุณแจ้งในเนื้อความทั้งปวงแล้วก็ชวนทหารลงมาอยู่ ณ กองทัพเรือ หวังจะคอยรับอุยกาย
 ค่ายเหตุนี้จึงเกิดคิดอุบายไม่ถูกว่าจะถอนตัวออกจากค่ายได้อย่างไร แต่วันนี้มีเสบียงอาหารมาทะเลสาบ
 P'o2 Yang2 Chou1 Yu2 ส่งข้าพเจ้าไปลาดตระเวนเรือดำเสียงจึงได้โอกาสเหมาะ ข้าพเจ้าตั้งใจจะ

ฆ่านายทหารที่มีชื่อเสียงใน Chiang1 Tung1 ตักกีระชะมาให้ท่าน ข้าพเจ้าจะมาอ่อนน้อมพร้อมก็นำกีระชะ
 มาเป็นกำนัล คั้นนี้เวลายามสาม^๓ ถ้ามีเรือมีธงสามเหลี่ยมมีกรามังกรเขียว^๔ แสดุงวูเป็นเรือเสบียง
 Ts'ao2 Tsao1 มีความยินดีเป็นอันมาก จึงพานายทหารทั้งหลายมาที่เรือใหญ่ในค่ายนำคูเรือ

^๑ ขณะนั้นเป็นกลางฤดูหนาว

^๒ คูเรือฤดูหนาว ชื่อ ก บัทที่ ๑

^๓ เวลา ๒๓ ทุ่ม มีธง ๐๐ เป็นเรือเสบียง

^๔ ชาวจีนถือรูปมังกรเขียว เป็นสัญลักษณ์แห่งกำลังและหมายถึงลางดี

ฝ่ายจิวยี่ กรันเวลาเย็นใกล้จะใกล้ค่ำ จึงให้เวลาตัวโฮมามากเข้าแล้วถามว่า

ทาง Chiang¹Tung¹ พอพลค่ำ Chou¹ Yu² เรียก Ts'ai⁴Ho² ให้ออกมาสั่งทหารมัด

เหตุใดตัวจึงมาดวงเรา บัดนี้เราจะยกกองทัพไป ยิ่งมากแต่เกรียง เช่นธงชัย

Ts'ai⁴Ho² ให้นอนลง Ts'ai⁴Ho² ตะโกนว่า "เราไม่มีผิด" Chou¹Yu² ว่า "ตัวเป็นคนอย่างไร

เราจะให้แก้กีรปะแก้ว เช่นธงชัยเอาถูกไว้ ตัวโฮจึงว่า การครั้งนี้กำแหง จำเทก ก็ไกรวม

จึงกลามาแถลงอ่อนน้อม บัดนี้เราขาดเครื่องเช่นธงชัย เราจะขอยืมกีระตัว" Ts'ai⁴Ho² รู้ว่าไม่รอดจึง

กิดลับข้าพเจ้าถวาย เหตุใดท่านจึงไม่ฆ่าเสียถวาย จิวยี่ตอบว่า อันกำแหง จำเทกเห็น เราใช้

ตะโกนว่า "K'an¹Tse², Kan¹Ning² พวกตัวก็เคยสมรฐรวมคิดด้วย" Chou¹Yu² ว่า "สองคน

ให้ไปดวงนอก ตัวทั้งสองจึงออกเพื่อความ แล้วให้ฆ่าตัวโฮแก้กีรปะเช่นธงชัย

นั้นเราใช้ให้ไปดวงนอก" Ts'ai⁴Ho² เสียใจแต่ก็ตายเกินไป Chou¹Yu² สั่งให้จับ Ts'ai⁴Ho²

เอาตัวไปใส่ธงชัยกองทัพซึ่งปักไว้ริมแม่น้ำ สาดเกล้าเขากระต่ายบูชางงชย แล้วพันกีระ Ts'ai⁴Ho²

กรันเวลาพลบ จิวยี่ให้อุยกายกุมเร็วยี่สิบเก้า ซึ่งแต่งปักธงเขียวไว้ที่รับยกไป อุยกายรับ

ขาดในทันที เอาเสื้อธงชัย Huang²Kai⁴สั่งไปในเรือเพลิงลำที่สาม สามแต่กระจะกันอก มือถือดาบ

คำจิวยี่แล้วแต่งหัวใส่กระจะกันอกลงเรือ กุมเร็วเชื่อเพลิงยี่สิบเก้าไปกำบนเหล็กเหล็ก

คมกริบ ไหม้กงจาร์กตัวอักษรขนาดใหญ่ว่า "Huang²Kai⁴ผู้บังคับกองหน้า" แล้วอุยี่ลมหักส่งแล่นไปคำ

ขณะนั้นพอเกิดเมฆเสกกลับหนักมา ตั้งเดือนก็สว่าง โจโฉออกไปนั่งอยู่บนเรือกับทหาร แล

บด Ch'ih⁴Pi⁴ ขณะนั้นลมบูรพาพัดหนัก ทำให้มีคลื่นใหญ่ Ts'ao²Ts'ao¹อยู่ในกองบัญชาการ มองใกล้ออก

เห็นคลื่นใหญ่มีมาสามแรม โจโฉก็ประมาทว่า จิวยี่เห็นเห็นจะไม่เห็นมือเรา พอทหารมาบอกวา

ไปทางแม่น้ำเห็นพระจันทร์สองดวงสว่างสะท้อนจับพื้นน้ำดูราวกับงูทองคำหมื่นตัวกำลังระเริงแล่นคลื่น ลมหัก

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๕ การเช่นธงชัยทำเพื่อให้กองทัพประตบระงระ เกรียงเช่นมีเหล่า บางครั้งมีกระต่ายเงิน

กระต่ายทอง และเงือกคน

๖ ที่ลี้ภัยของโจโฉอยู่ทางฝั่งเหนือของแม่น้ำยางโจ้ว ปัจจุบันชายฝั่งแม่น้ำแดงนี้ยังมีเงือกใหม่

เป็นแถบ ชาวจีนเชื่อว่าทำเป็นเช่นนั้นเพราะเหตุว่าจิวยี่วางเพลิงเผาทัพโจโฉในเวลานี้

บัดนี้อุยกายให้เรือน้อยลงมาแจ้งขอราชการว่า ตัวอุยกายนั้นคุมเรือเสียบึงมาแล้ว โจโฉได้จึง
มาปะทะหน้า Ts'ao2 Tsao1 หัวเราะใหญ่คิดว่า ทุกสิ่งกำลังเป็นไปดังใจนึก พอมีทหารคนหนึ่งจับอาวุธ
ตั้งนั้นก็มีความยินดีจึงว่า ซึ่งอุยกายมานี้เป็นบุญของเราแน่ เทพคาหากคิดใจใหม่มา พอแลเห็น
ว่า "จากทางใต้ของแม่น้ำมีเรือใบหมู่หนึ่งอาภายแรงลมพัดส่งกำลังแคว้นมาทางนี้" Ts'ao2 Ts'ao1 ชะเงอ
เรื่อนั้นเข้ามาใกล้ เทียบหยกจึงแลไปเห็นเรื่อนั้นเบาบางอยู่ก็มีความสงสัยจึงว่าแกโจโฉว่า บัดนี้
มองไกลออกไป พอมีรายงานมา "เรือทุกลำปักธงสามเหลี่ยมมีรูปมังกรเขียว ในนั้นมีธงใหญ่คันหนึ่งจารึกตัว
ลมสลาคันก็หนักอยู่ซึ่งจะระว่างไว้ใจให้อुकายเข้ามาไมใดเกลือกจะเป็นอุบาย ถ้ามีเหตุขึ้นจะชัก
อักษรขนาดใหญ่ว่า ^{ฮู}Huang2 Kai4" Ts'ao2 Tsao1 หัวเราะว่า ^{ฮู}Huang2 Kai มาอนนอม เทพคงช่วย
สนนุก โจโฉจึงถามว่า ท่านเห็นอย่างไร
เรือเข้าใกล้มา Cheng2 Yu4 ซึ่งตั้งอยู่ที่ตู่อยู่ จึงพูดแก่ Ts'ao2 Ts'ao1 ว่า "เรืออันนี้เป็นอุบายแน่ อย่า
เทียบหยกจึงตอบว่า อันธรรมดา เรือบรรทุกเสียบึงก็จะเทียบหนัก
ให้เข้ามาใกล้ด้วย Ts'ao2 Ts'ao1 ฐรูใดอย่างไร Cheng2 Yu4 ว่าถ้าเป็นเรือ
อยู่ บัดนี้ข้าพเจ้าแลเห็นว่าเรืออุยกายซึ่งมานั้นเบาพองน้ำอยู่ เกรงจะมีเหตุ ข้าพเจ้าจึงห้าม
มัดนี้ข้าพเจ้าตั้งแกล้วเห็นว่าเรือซึ่งมา และข้าคนี่ลมอาบเขยื้อนผัดหนัก ถ้า
ท่านโจโฉเห็นชอบควยจึงใหญ่พองออกไปห้ามไว้ก่อน บุนพองกับทหารประมาณสิบสี่สิบห้าคนก็
เป็นกลอุบายเราจะตอบอย่างไร" Ts'ao2 Tsao1 รู้สึกตัวจึงถามว่า "ใครจะไปห้ามเรือเหล่านี้ได้"
ลงเรือเร็วออกไปร้องห้ามว่า มหาอุปราชสั่งให้เรืออุยกายนั้นทอดไว้แต่ไกลก่อน. อยาเพอเขา
Wen2 Ping4 ว่า "ข้าพเจ้าสันตักทางน้ำยิ่งนัก ขอรับอาสาไปในครั้งนี้" พูดจบกโคกลงเรือร้อย พอ
มา ควบเป็นเวลากลางคืนอยู่ ครั้นว่าพอซาคำ ทหารอุยกายก็ยิงเกาทัณฑ์มาถูกไหลขวาบุน
มือไปข้างหน้าหนึ่งครั้ง เรือลึกลับดำก็แล่นพุ่งตาม Wen2 Ping4 ออกไป Wen2 Ping4 ยืนที่หัวเรือร้องตะ
เพ่งลมลง แล้วให้ถอยเรือมา จึงจุดประทัดสัญญาณขึ้น พอลมสลาคันพัดหนักมา เรือทั้งยี่สิบห้า
โกนว่า "ท่านอักษรเสนาบดีสั่งมาว่าอย่าเพิ่งให้เรือฝ่ายใต้เข้าใกล้ค่าย ให้ทอดสมออยู่กลางน้ำ" ทหารทั้ง
ก็ชักใบแล่นตามลมเข้าไปจุดเพลิงขึ้น แล่นประกากันเขาไปปะเรือขนานในกองทัพของโจโฉ
ปวงควาคู่ขึ้นพร้อมกันว่า "เรงลคใบลง พูดยังมีขึ้นสิ้นคำ พอได้ยินเสียงขึ้นสายเกาทัณฑ์ Wen2 Ping4
ฝ่ายทหารโจโฉครั้นเห็นเพลิงติดขึ้น ณ เรือขนาน ก็ชวนกันสาคนำค้ำเพลิง
ก็ถูกยิงที่แขนข้างซ้ายล้มลงบนเรือ ในเรือเกิดอลหม่าน เรือทุกลำต่างแล่นกลับ เรือฝ่ายใต้ก็เข้ามาใกล้ค่าย
เป็นอลหม่าน แต่ว่าลมพัดหนัก ครั้นจะแก้ไขก็ขัดสน ควบโซ่และสายขุ่นกริ่งไว้เป็นมันคง
Ts'ao2 Tsao1 ทางการเพียงสองดี Huang2 Kai4 ยกมือขึ้นหนึ่งครั้ง เรือซึ่งอยู่หน้าก็วางเพลิงพร้อมกัน

เพลิงก็ยิ่งไหม้ลามขึ้น ฝ่ายอุยกายพาทหารประมาณเก้าคนลงเรือเร็วเข้าไปหวังจะจับโจโฉมา
ไฟโลดม ๆ ช่วยไฟ เรือแฉ่นเร็วราวกับลูกเกาทัณฑ์ ท้องฟ้าเต็มไปด้วยควันและเปลวเพลิง เรือเพลิงยี่
สิบยี่สิบนั้นโจโฉ จึงแกว่งกระบี่เร่งให้ทหารดับเพลิง ๆ ยิ่งติดมากขึ้น ทหารทั้งปวงทนไฟ
สืบล่าพุ่งตรงเข้าไปในค่ายน้ำ เรือทุกลำในค่าย Ts'ao²Ts'ao¹ ถูกโจมตีอย่างกระหน่ำกัน ข้าเรือก็ครึ่ง
ไม่ไค้ก็วิ่งร่วนวายไป โจโฉจึงร้องไห้เอาเรือเล็ก ๆ ฝายคนขึ้นบก ครั้นแลขึ้นไปเห็นค่ายบนบก
ไว้ด้วยโซ่ จึงไม่มีทางหนี พอได้ยินเสียงประทัดดังข้ามแม่น้ำมา เรือเพลิงก็ครุกันเข้ามาทุกค่าย บริเวณ
นั้นเพลิงไหม้ขึ้นเป็นพลายคำบลึงตกลใจหนัก ครั้นเพลิงไหม้มาถึงเรือขนานซึ่งโจโฉอยู่ พอ
San¹Chiang¹ เห็นแต่ไฟลุกลามไป ทั้งองค์พักหน้า ก็แควงไปทั่วทุกแห่งหน Ts'ao² Ts'ao¹.
เตียวเลี้ยวเอาเรือมารับ โจโฉก็ลงเรือหนีขึ้นบก
เหลียวดูค่ายบนบกเห็นมีควันไฟขึ้นเป็นหลายแห่ง Huang²Kai⁴ โศกลงเรือน้อย ข้างหลังมีสี่ห้าคน แฉว
ฝ่ายอุยกายถือกระบี่นั่งอยู่หน้าเรือ แลเห็นโจโฉใส่เสื้อแดงหนีเพลิงลงเรือเร็วจะหนีขึ้น
เรือฝ่าควันสิ้นไฟ ตรงมาหา Ts'ao²Ts'ao¹ Ts'ao²Ts'ao¹ เห็นเหตุการณ์เข้าที่คับขัน กำลังถึก
บก อุยกายจึงให้ทหารรีบแฉวเขาไปแล้วรองว่า อายโจโฉมิ่งจะหนีไปไหน โจโฉโค่งตั้งนั้น
จะโคกขึ้นบก พอ Chang¹Liao² แฉวเรือน้อยมาช่วย Ts'ao²Ts'ao¹ ลุดจากเรือใหญ่ได้ในขณะที่
ยิ่งตกลใจ เตียวเลี้ยวเห็นอุยกายตามมาจึงขึ้นเกาทัณฑ์ไปถูกอุยกายตกน้ำ
เพลิงกำลังไหม้ลามไปถึงเรือใหญ่ Chang¹Liao² กับคนอื่นอีกสิบกว่าคนปรักษา Ts'ao²Ts'ao¹ รีบแฉว
ไปยังฝั่งราวกับจะบิน Huang² Kai⁴ มองเห็นแต่ไกลว่า ผู้ที่สวมเสื้อแดงลงจากเรือนั้นเป็น Ts'ao²-
Ts'ao¹ จึงรีบแฉนเรือออกมา มือถือดาบร้องตะโกนว่า "อาย Ts'ao²Ts'ao¹ ศัตรูแผ่นดินนอย่าเพิ่ง
หนี เรา Huang²Kai⁴ อยู่ที่นี่" Ts'ao²Ts'ao¹ ตะโกนว่า "ไม่ไหว ๆ" Chang¹ Liao² ขึ้น
สายคอยโอกาสอยู่ พอ Huang²Kai⁴ เข้ามาใกล้ก็ยิงเกาทัณฑ์ไป ขณะนั้นเสียงลมพัดคังหนัก ในท่าม
กลางแสงเพลิงนั้นเช่นนั้น Huang²Kai⁴ จะได้ยินเสียงสายเกาทัณฑ์อันอย่างไรได้ ถูกเกาทัณฑ์ยิงมาถูก
ฆ่า Huang²Kai⁴ Huan²Kai⁴ กลิ้งตกลงไปในน้ำ นี่แหละ

๗ประมาณยี่สิบเส้น

แม่ทัพมักสวมเสื้อแดงเพื่อให้เด่น เป็นที่สังเกตของทหารในกองทัพ

“เมื่ออุทิศภัยทุกข์ใหญ่หมอบทกภัย แผลจากไม้ตะบอง
หายแควมาป่วยกายแผลจากโลหะ”

ไมทราบวาทวีตของHuang2 Kai4จะเป็นอย่างไร ขอเชิญอ่านหนังสือบทต่อไป ซึ่งจะอธิบายอย่างละเอียด

บทที่ ๕๐

Chu1-Ko2 Liang4 ถิคำนวนทางHua2 Yang2 ค่ายปัสยา

Kuan1 Yun2 Ch'ang2 ไปด้วยTs'ao2 Ts'ao1 ไปด้วยถเวตี

เถียวเถียวจึงพาใจใจขึ้นมากไถถึงถถึง เห็นทหาร

ในคืนนั้น Chang1 Liao1 Huang2 Kai4 ตกน้ำ ช่วยให้Ts'ao2 Ts'ao1 ขึ้นบกได้ด้วยเกาทัณฑ์

ตั้งปวงแตกกันเป็นอ.หม่าน มีไถเป็นกระบวนทัพ เถียวเถียว จึงให้เอาม้าถหนึ่งมาให้ใจใจ

เพียงคอกเดียว เมื่อเขามามาได้และคิงออกไป กองทัพTs'ao2 Ts'ao1 ก็เกิดโกลาหล ฝ่ายHan Tang

มี แฉวซันถึงทหารรับหนีไป

ฝ่ายฮันถึงถึงคุณเรือตามรอย กรันหากถึงก็รีบเรือตั้งปวงเจ้าไปในระหว่างเรือหม่าน พอไถ

ฆ่ากันพุ่งออก โดยคิดว่าน้ำพอได้ขึ้นทหารคนหนึ่งมารายงานว่า “มีคน ๆ หนึ่งเกาะอยู่ปลายหางเสือเรือ ตะโพน

ขึ้นเสียงกนอยู่ในน้ำร้องไห้ช่วย ก็จำเสียงไถว่าช่วยกาย จึงให้ทหารลงไปช่วยฮงมีมา แฉวซันก็

เรียกชื่ออีกชื่อหนึ่ง ของท่านผู้ของHan2 Tang1 เงี้ยหูฟังก็ได้ยินเสียงร้องเรียกว่า “Kung1 I4 ช่วย

ถูกเกาทัณฑ์รอดเสียจากไถ แฉวซันถูกเกาทัณฑ์ก็ลิกเนื้ออยู่ ฮันถึงจึงเอาปลายกระบี่ฆ่าเอาถูก

เราด้วยHan2 Tang1 ว่า “Huang2 Kung Fu2” จึงรีบให้ขึ้นมา เห็นHuang2 Kai4 ได้

เกาทัณฑ์ทั้งห้าอยู่บนเรือกวากไถ จึงเอาแฉวซันแฉวไว แฉวซันถึงถกเนื้อใหญ่ยกกายไถ

รับขาดแผล มีลูกเกาทัณฑ์อยู่จึงเอาปากชักลูกเกาทัณฑ์ออกมา แต่ปลายลูกเกาทัณฑ์ยังฝังในอยู่ในเนื้อ Huang2

Kai4 จึงรีบถกเลือดซึ่งเป็ยกน้ำของHuang2 Kai4ออก แล้วใช้คานกวักลูกเกาทัณฑ์ออกได้ ฉีกขงมาผูกขาดแผล

ไว้ ถกเลือดสำหนักของตนเองออกให้Huang2 Kai4 ใต้ ให้เรือลำอื่นส่ง Huang2 Kai กลับไปค่านใหญ่เพื่อ

รักษาถอน แต่ไหนแต่ไรมาHuang2 Kai4 มีความรู้ลักษณะของน้ำอย่างลึกถึง (วายน้ำแกง) ดังนั้นแม้จะตกน้ำใน

กลางฤดูหนาว ทั้ง ๆ ที่สวมเกราะและสวมหมวกเหล็ก ก็สามารถเอาชีวิตรอดมาได้
 ในขณะที่เมื่อเพลิงไหม้เร็วขนาดนั้น นายทหารซึ่งคุมเรือรบและสามารถช่วยนั้น เจียวซิมกุมเรือ
 ขณะนั้นไฟลุกลามไปทั่วแม่น้ำ เสียงโหรงสะเทือนแผ่นดิน ฝ่ายซ้าย Han²Tang¹, Chiang¹Ch'in¹
 สามารถหนีทันแล้วเข้าไป และกันบูคุมเรือรบสามารถช่วยที่เข้าไปในระหว่างเรือขนาดข้างทิศตะวันตก
 สองกองทัพถูกรบเข้ามาจากข้างตะวันตกของ Ch'ih⁴Pi⁴ ฝ่ายขวา Chou¹T'ai⁴, Ch'en²Wu³ สองนาย
 จิวทายนั้นคุมเรือรบสามารถช่วยที่กระหนาบเข้าไปข้างทิศตะวันออก ในขณะที่เรือรบจิวก็กับเทียบเกาะ
 ทหารถูกรบเข้ามาจากทางตะวันออกของ Ch'ih⁴Pi⁴ ส่วนตอนกลาง Chou¹Yu², Ch'eng P'u³, Hsu²
 และเกงสองกับจีเซ่ง เป็นปีกซ้ายปีกขวา จิวยี่มาถึงภายใต้ปีกคลุมบนเขาไปพร้อมกัน เพลิงนั้นเกิดเข้า
 Sheng¹, Ting⁴ คุมเรือใหญ่มาถึงพร้อมกัน ไฟไหม้หนัก พอแลเห็นแสงเพลิง ใจของทหารฝ่ายรุกก็ยิ่งกล้าขึ้น
 ไปในทันที ^{Feng} ทหารจิวยี่ก็สามเข้าไปในที่นั้น ทหารจิวยี่เข้าไปถึงไหนเพลิงก็ยิ่งไหม้ลุกลามขึ้นที่นั่น เป็น
 นี้แหละที่เรียกกันว่า "สงครามทางน้ำ ณ San¹Chiang¹" หรือ "การทำลายข้าศึกอย่างสิ้นเชิงที่ Ch'ih⁴Pi⁴"^{๑๐}
 อันมาก เหล่าทหารใจโหดบ่วงของวาวูจจับพวกมลายเป็นอันมาก ตกน้ำตายบ้าง ภายในเพลิง
 ทหารฝ่าย Ts'ao²Ts'ao¹ ถูกแพค่ายหอกยิงค่ายเกาทัณฑ์ ถูกไฟเผา และจมน้ำตายนับไม่ถ้วน

บาง ฝ่ายกำแหงเมทัฬหก็ ขณะเมื่อจูก
 ขอยุติการทำลายอย่างสิ้นเชิงในแม่น้ำไวกอน กลับมาพูดถึง Kan¹Ning² Kan¹Ning² สั่ง
 เพลิงเผาทำลายด้วยกันไป กำแหงโค่นฆ่าสิ้นทหารใจโหดบ่วงมลายบ้าง หนีไปบ้าง ฝ่ายโจโฉกับ
 Ts'ai⁴ Chung¹ ให้นำบุกเข้าไปในค่าย แล้วเอาคานพัน Ts'ai⁴ Chung¹ ซึ่งอยู่ได้มา^{๑๑}
 เกี่ยวเกี่ยวและทหารประมาณร้อยเศษเมื่อหนีจะขึ้นจากถ้ำนั้น จะเข้าอาศัยภายในไฟเพลิงก็ไหม้ลาม
 เสร็จแล้วจึงวางเพลิงที่พื้นหญ้าในทันที Li³Meng² เห็นแสงเพลิงลุกขึ้น จึงจุดไฟวางเพลิงขึ้นสืบกว่าแพ เพื่อ
 จึงพากันหนีไปที่เพลิงยังไม่ลุกขึ้นนั้น ขณะนั้น เมื่อบุนเผิงถูกเกาทัณฑ์กับมาแล้ว ครั้นเพลิง
 สมทบกับ Kan¹Ning², P'o²Chang¹, Tung³Hsi² ต่างก็วางเพลิงโหรง เสียงกลองรบดังขึ้นทั้งสี่ทิศ แผ่น

^{๑๐}ชื่อของการรบทางเรือครั้งนี้ ชื่อแรกเรียกชื่อตามบริเวณที่ทำการรบ ชื่อหลังเรียกตาม
 ชื่อที่ตั้งทัพของโจโฉ
^{๑๑}"โหม้" เปรียบได้กับสำนวนไทยกรณโธยว่า "เหนือน้ำ โหม้"

ใหม่เร็วขนาดนั้น มวกายที่โหวกโถกมาชุมนุมแล้ว เขาก็พากันบ่นแฉ่ง โถ้ทหารประมาณห้าสิบคนรีบหนี
 คืนสะท้านไปทั่ว Tsao2 Tsao1 กับ Chang1Liao2 ซึ่มานำทหารร้อยกว่าคนผ่านป่าที่ยังลุกไหม้อยู่ มองไปข้าง
 ไปพบใจโจ ๆ จึงถามเถียวเถียวว่า จะหนีไปแห่งใดจึงจะอันตรายก็ก เทียวเถียวจึงบอกว่า ไท
 หนักก็เห็นว่าไม่มีแห่งใดที่เพลิงไม่ไหม้ ขณะนั้นที่กำลังเดินอยู่นั้น พอ Mao2Cheih4 ซึ่งชาย Wen2P'ing4 ขึ้น
 หนีไปทางกำบ.แล้วหิมเห็นจะพบนภัย โจโจก็พาทหารทั้งปวงรีบหนีไป พอไถ่ยืนเสียงทหารดวงหนึ่ง
 จากน้ำได้ พร้อมกับนำทหารสี่กว่าคนมาถึง Ts'ao2 Ts'ao1 ให้ทหารไปดูทาง Chang1Liao2 ซึ่
 โห้รองถามมาข้างหลังก็กลัวใจ ฝ่ายนิบองถามมาไกลเขาจึงรองว่า โจโจมีงจะ

ทางว่า "มีแต่ทาง Wu1 Lin2 เท่านั้นที่ทางกว้างไปข้างเคินสะทก Ts'ao2 Ts'ao1 จึงรีบคุมม้าไปทาง
 หนีไปแห่งใด ก็กลัวเป็นทหารขุนทวนมากอวยสะกักอยู่ หวังจะเอาชีวิตมึง โจโจไถ่ยืนถึงนั้นก็ให้
 Wu1Lin2 ขณะกำลังคุมม้าอยู่นั้น มีทหารกองหนึ่งไล่มาข้างหลังตะโกนเรียกว่า "Ts'ao2Ts'ao1 ฉ้ายศัตรูแผน
 เทียวเถียวลงมาป้องกันวางหลัง ก็ว่ามีทหารรีบไปข้างหน้า และไปเห็นเพลิงทรงทางจะไปนั้น
 คินอย่าหนี" แล้วของ Lu3Meng2 ก็ปรากฏขึ้นตามกลางเปลวเพลิง Ts'ao2Ts'ao1 เร่งทหารและม้าให้
 ใหม่ขึ้นเป็นอันมาก พอไถ่ยืนเสียงทหารดวงหนึ่งรองมาเข้าเป็นเขาว่า ก็กลัวชื่อแสงทอง กุมทหาร
 ไปข้างหน้าให้ Chang1Liao2 มองกันข้างหลังด้านศึก Lu3Meng2 ไว้ แคมองไปข้างหน้าก็เห็นเปลวไฟลุกขึ้น
 มาสะกักอยู่หวังจะเอาชีวิตมึง โจโจไถ่ยืนถึงนั้นก็กลัวใจ พอวิ่งลงมาทันเขาจึงว่า มหาอุปราชอย่า

อีก มีทหารกองหนึ่งศูรกันออกมาจากขุมเขาตะโกนว่า Ling2T'ung3 อยู่ที่นี่" ทั้งคัมและคี่ของ Ts'ao2
 ล้ว แล้วชื่อของก็เข้าสู้รบกับแสงทอง เป็นสามารถมีโคแพชนะกัน ชื่อของก็พาโจโจหนีไป

Ts'ao1 ราวกับจะแตกออก ทันใดนั้นมีทหารกองหนึ่งแทรกเข้ามารองว่า "ท่านฉัครเสนาบดีอย่ากลัว Hsu2
 ฝ่ายมาเวียนกับเถียวก็ ซึ่งโจโจให้ถึงกำบอญู่กำบ.หิมตยงนั้น เห็นดวงทัพโจโจเกิด

Huang3 อยู่ที่นี่" ทหา Ling2T'ung3 กับทหา Hsu2Huang3 ก็เข้ารบสู้คู่คมของตนอยู่พักใหญ่แล้ว Hsu2
 เพลิงใหม่ขึ้น ก็คุมทหารสามพันยกมาช่วย พอพบโจโจเขา โจโจก็ถอยก.ลายใจ ไทมาเวียนกับ

Huang3 จึงพาพวกหนีไปทางเหนือ พอเห็นทหารและม้ากองหนึ่งพักอยู่หน้าเนินเขา Hsu2Huang3 ออกไป
 เทียวก็คุมทหารพันหนึ่งนำทางไปก่อน และทหารสองพันนั้น โจโจเอาไว้ป้องกันกำบ.ไปข้างหน้า

ตามได้ความว่าเป็นลูกน้องของ Yuan2Shao4 ชื่อ Ma3Yen2 และ Chang1I3 ซึ่มาอ่อนน้อมต่อ Ts'ao2
 มาเวียนเถียวก็คุมทหารพันหนึ่งนำหน้าโจโจไปทางประมาณร้อยเศษ พอไถ่ยืนเสียงทหารดวงหนึ่ง

Ts'ao1 มีทหารซึ่งมาจากทางเหนือสามพันพร้อมด้วยม้า ตั้งค่ายเรียงกันประจำอยู่ที่ แต่ในคืนนั้นเห็น เพลิง
 โห้รองอญู่ข้างหน้า แล่นายทหารรองมาว่า ก็กลัวชื่อกำ.แสง นำทหารมาสะกักทางอญู่หวังจะจับ
 สว่างหัวของฟ้า จึงยังไม่กล้าเคลื่อนไหวแต่อย่างไร พอพบ Ts'ao2Ts'ao1 Ts'ao2Tsao จึงให้นายทหาร

ว้ายเหาะร้ายฆ่าเสียให้สิ้นเชิง มาเขียนไถ่ถึงงั้นก็โกรธ รับมาจะเข้าไปรบยังไม่ทันประอาว
 ทั้งสองคนนี้คุมทหารม้าพันหนึ่งนำทางไปก่อน ที่เหลือนี้ให้อยู่กับTs'ao2Ts'ao1 เพื่อป้องกันรักษาTs'ao2
 กัน กำแพงเวงาววันถูกมา เวียนแก้วจากสองทวน เลี้ยวก็เป็นถึงงั้นก็โกรธ รับมาไปจะรบพุ่ง
 Ts'ao1 ฝ่ายTs'ao2Ts'ao1 ครั้นได้ทหารกองนี้ซึ่งยังสดชื่นอยู่ก็คลายใจMa3Yen2, Chang1 I3 สองนาย
 แกลแกลแค้นเพื่อนกัน กำแพงก็รับมาวอดมาแฉวรวงเวลากวดยเคียงอันแก้งเห็นเหียวคิดใจเสียที่
 ทหารขี่ม้าไปข้างหน้าราวกับบิน ไปยังไม่ได้สืบลิ^{๑๓} ก็มีเสียงโห่ร้อง มีทหารออกมากองหนึ่ง นายทหารผู้เป็นหัวหน้า
 กำแพงก็เวงาววันเหียวก็กลมาถาย ทหารทั้งปวงก็แตกหนีลงมาบอด เนื้อความแกลใจโจ ๆ ไถ่
 กองร้องด้วยเสียงอันคังว่า "เราคือKan1Hsing1Pa4 แห่ง Tung1Wu2 Ma3 Yen2 จะเข้าไปรบ
 งั้นก็พากันออกมาหนีไปทางทับหุย ฝ่ายขุนทวน

แต่ยังไม่ทันสู้ก็ถูกKan1Ning2พันที่เคียวตกลงไปตายอยู่ที่มา Chang1 I3 จึงถือหอกควมม้าพุ่งออกไปรับ Kan
 ซึ่งมาถึงอุร่าบดอยเงนั้น กรันเห็นแสงเพลิงไหม้ที่ขึ้นที่กองทัพโจโจก็มีความยินดีคิดว่าครั้งนี้จิวยี่ทำ
 Ning2 ร้องทวาดเพียงที่เคียว Chang1I3 ตกตะลึงไม่ทันยกหอกขึ้นก็ ถูกKan1Ning2พันก็ถึงตกลงจากม้า ทหารซึ่ง
 การชนะโจโจแฉว จึงให้เลขขุนจุกเพลิงขึ้นเป็นสำคัญ กรันไถ่ผู้จุมมาพบขุนทวน ๆ จึงให้เลขขุนกับ

มาข้างหลังรีบไปรายงาน Ts'ao2Ts'ao1 โดยด่วน ขณะนั้นTs'ao1 Ts'ao1 คิดแต่จะไป Ho1 Fei1 เพราะ
 ไถ่รู้ คุมทหารบรรจบกับรีบยกมาช่วยจิวยี่ทำการ โจโจเห็นกองทัพไถ่จุมเลขขุนมา ก็พาทหารรีบ
 ที่นั่นคงมีทหารมาช่วยเป็นกำลังหนุน แต่ไม่คาดว่าSun1Chu'ang2 ซึ่งอยู่ ณ ปากทางไปHo1 Fei1 จะมอง
 ลึกทางจะหนีไปล่าบดวิเหง พบพบเกี่ยวกับ โจโจไถ่คอยป้องกันข้างหลังกับเหียวเงียว แฉวมี

โกสออกไปเห็นแสงเพลิงเหนือแม่น้ำ รู้ว่าทัน Tung1Wu มีชัย จึงให้Lu4Sun4 จุดไฟขึ้นเป็นสัญญาณTai4
 มาหนีไป กรันเวลาโกลรุ่งเหียวหลังไปเห็นแสงเพลิงนั้นโกลแฉวก็ถอยถายใจลง จึงถามทหาร
 Shih3 เห็นแสงเพลิงก็ นำทหารมาสมทบกับทหาร Lu4Sun4 ร่วมกับรบสามทางนี้Ts'ao2 Ts'ao1
 ทั้งปวงว่าที่หนีล่าบดวิเหง ทหารทั้งปวงจึงบอกว่าท่านมานี้จะโกลถึงล่าบด ฮัวกัณมิวญแฉว

จึงต้องลัดหนีไปทาง I2Ling2 ถึงกลางทางพบบ Chang1Ho2 Ts'ao2Ts'ao1ให้Chang1 Ho2
 โจโจไถ่ถึงงั้น ก็รีบพาทหารไปสามทางเนินเขา และที่นั่นเป็นกองไม้ใหญ่ โจโจแฉว
 ลว บึงลี้...

๑๒ จำนวนเงิน เปรียบหมายถึงความรู้ที่ตกใจอย่างยิ่ง ก็คล้ายจำนวนไทยว่า บัวกัณมิวญ
 ๑๓ ประมากรวยเงิน

หน้ามันแฉะหัวเราะก๊วยเสียงวันถึง ทหารทั้งปวงเห็นใจใจหัวเราะก๊วยนั้นก็จึงจับจึงถามว่า กรังนี่
 คอยบ่อกันข้างหลัง Ts'ao²Ts'ao¹ เอาเส้ตีมาใส่สวมขับไปจนกระทั่งเวลาบ่ายห้า^{๑๖} จึงเหลียว
 เลี้ยวที่เกาะงากี้มา มาหาอุปราชหัวเราะนี้ก๊วยเหวโกล ใจโจจึงบอกว่า เราหัวเราะนี้ก๊วยเหว
 ไปเห็นแสงเพลิงนั้นไกลแล้วก็คอยคลายใจ ถามว่า "ที่นี่ชื่อตำบลใด" คนซึ่งอยู่ใกล้ตอบว่า "อยู่ข้างตะวันออกของ
 ความมิดวงมวง เบงกับจิวยี่ยังนวยนิก แม่เราโกลึกวานทำการ เหมือนวง เบงมีโกลึกเหมือนใจเรา
 Wu¹ Lin² และข้างเหนือของ I¹Tu¹ Ts'ao²Ts'ao¹ เห็นต้นไม้กับหญ้าขึ้นสนกันอยู่ ภูเขาที่ขึ้น และมี
 กรันวานินกาดง พอโยยในเสียงประทัดแล้วเห็นแสงเพลิงจุดขึ้นสองข้างทาง ทหารก็โหรงออกมา
 น้ำคั้น จึงแหงหน้าขึ้นหัวเราะก๊วยเสียงอันดังคิดถกกัน บรรดานายทหารจึงถามว่า ท่านอัครเสนาบดีหัวเราะนี้
 จากป่าเขาเห็นเป็นวันมาก และจงจรวงออกมาว่า หัวเราะนี้วง เบงโหมมากระดักจับอายุทั่วราชอาณาจักร
 ก๊วยเหวอันใด Ts'ao²Ts'ao¹ ว่า "เราหัวเราะนี้ไม่ใช่หัวเราะโกร หัวเราะ Chou¹ Yu² ที่ไม่มีกลอุ
 มีชีมาเสีย ใจโจโยยดังนั้นก็ก๊วยใจ จึงให้เลี้ยวเลี้ยว เลี้ยวกับ บ่อกันข้างหลัง ใจโจก็พา
 บาย Chu-ko²Liang⁴ มีปากน้อยถ้าให้เราเป็นฝ่ายใช้ทหารลับ เราจะคุมทหารลวงหน้าไว้ที่กองหนึ่ง
 ทหารหนีไป
 ถ้าทำเช่นนั้นแล้ว ข้าศึกจะทำอะไรได้" ว่ายังมีพันสิ้นคำ มีเสียงของกั้งสนั่นขึ้นทั้งสองข้าง มีแสงเพลิง
 ขณะนี้ทหารใจโจทั้งมาและอาวุธไว้เป็นอันมากรีบถามใจโจไป ฝ่ายจูเอ็งและทหารทั้งปวง
 พุ่งสู่ท้องฟ้า Ts'ao² Ts'ao¹ ตกใจแทนจะตกจากม้า มีทหารคนหนึ่งพุ่งจากข้างทางออกมาหมายจะ
 จับใจโจมาและเกรียงศักราวุธเป็นอันมาก เมื่อใจโจหนีไปนั้น คนเหล่านั้นพักยังไม่หยุด จนเวลารุ่ง
 ฟ้า Ts'ao²Ts'ao¹ พลาดตะโกนก๊วยเสียงอันดังว่า "เราก็คือ Chao⁴Tzu³Lung² ได้รับคำสั่ง
 ขึ้นแผนยกทำใหญ่ กรันแผนหาทหารทั้งปวงจึงพากันไปหิวจึงชาวปละอาหารของราษฎรชาวบานออกมา
 จากท่านเสนาธิการได้มาอยู่ที่นี้ คอยอยู่นานแล้ว" Ts'ao² Ts'ao¹ ให้ Hsu²Huang³ Chang³Ho²
 ได้ พบพบเกาฑู อีหนึ่งกับที่ปรึกษามาน้อยห้าคน ใจโจจึงก๊วยคลายใจจึงถามว่า ป่านี่ชื่อใด
 สองคนสู้กับ Chao⁴ Yun² ส่วนตนเองฝ่ากวันฝ่าเพลิงรีบหนีไป Tzu³Lung² ไม่ได้ตามไปเอาแต่แย้งซึ่ง
 ทหารก็บอกว่ากำบดอิเหลง ทางนั้นเป็นร่องทาง ใจโจจึงว่า เราจะไปเมืองเล่ากุนนั้นจะไปทาง

ไกลเร็ว ทหารบอกว่าไปทางใต้เร็วกว่าทางเหนือ ก็ทรงออกปากทางใต้โลก โจโฉได้สั่งถึงนั้น

ซึ่ง Tsao2Ts'ao1 จึงหนีรอดไปได้ ท้องห้าน้อย ๆสว่างขึ้น ๆ เมฆดำปกคลุมไปทั่ว สมอาคเนย์พักยังไม่หยุด ก็เสาทหารรีบไป กรันถึงกำแพงโอโลกก็เห็นทหารตั้งปวงวิกโรยกำลังจึงให้หยุดดูงหาว่าทหาร แฉว

พอฝนตกมาทำใหญ่ ชิมทะเลเข้าไปในเสื้อเกราะTs'ao2Tsao1 กับทหารยังคงฝ่าฝนไป ทหารทั้งปวงแสดงดู โห้ขึ้นมาเสียเขาเนือมาแจกกัน และทหารตั้งปวงถอกเนื้อออกถอกเกราะออกถอกใจ แฉวเขามา

หน้าว่าหิวข้าวนักTs'ao2 Ts'ao1 สั่งให้ทหารไปยังหมู่บ้านปล้นเอาอาหารมาคัก แล้วพาไปมา ขณะที่จะดูงหา ผูกไว้ให้กินหตุา

อาหารอยู่นั้น ก็มีทหารกองหนึ่งไล่ตามมาTs'ao2Ts'ao1 ตกใจยิ่งนัก แต่ปรากฏว่าเป็นLizTien3 กับ ในขณะนั้นอาหารยังไม่ทันผูก โจโฉนั่งอยู่ที่กรมไม้หัวเราะขึ้น ทหารตั้งปวงเห็นดังนี้ก็มี

Hsu3 Ch'u3 ป้องกันรักษาขุนนางที่เรียกยามถึง Ts'ao2 Ts'ao1 มีความยินดีเป็นอันมาก ความสง่า

สั่งให้ยาตราทัพต่อไป แฉวถามว่า "ข้างน้ำนี้ชื่อใด" มีคนมารายงานว่า "ข้างหนึ่งเป็นทางใหญ่ไปสู่ I2 Ling2 ใต้ อีกทางหนึ่งเป็นทางภูเขาไปสู่ I2 Ling2 Ts'ao2 Ts'ao1

จึงถามว่า "เราจะไป Nan2 Chun4,Chiang1Ling2 ทางไหนจะใกล้กว่า" ทหารบอกว่า "ไป ทางI2 Ling2 ใต้ แล้วผ่านทางหุบเขา Hu2 Lu2เป็นสะดวกที่สุด Ts'ao2 Ts'ao1 จึงให้

ไปทาง I2 Ling2 ใต้ กรันถึงปากทางHu2 Lu2 ทหารตั้งปวงหิวข้าวนัก เดินทางไปอีกมิได้ ม้าก็อดโรย ส่วนมากล้มลงตามทาง Ts'ao2 Ts'ao1 สั่งให้ทหารกองหน้าหยุดก่อน ทันใดนั้นม้า

ก็เอาหม้อมา บ้างก็เอาข้าวซึ่งตี่ชิงมาได้จากหมู่บ้านมา จึงเลือกหาที่แห้งข้างภูเขา หมายถึงจะดูงหาอาหาร แฉว เนื้อม้ามาบึงกินกัน ทหารตั้งปวงถอกเนื้อซึ่งเปียกออกผึ่งลมได้แห้ง ถอกคานม้าออกปลดอยให้ไปหาหญ้าและราก

ไม้กินตามหู่ โจโฉนั่งลง ณ ป่าโปร่ง แหงนหน้าขึ้นหัวเราะด้วยเสียงอันดัง ขุนนางตั้งปวงจึงถามว่า จึงถามว่า เมื่อเวลาจะใกล้รุ่งนั้นท่านหัวเราะกริ่งหนึ่งว่า ชง เบงกับจิวยี่ มี

Chou1 YU2, Chu1-Ko2 Liang4 มี บัดนี้

ความคิดน้อย จู่จึ่งก็กุมทหารออกมาโจมตี ท่านจึงพาทหารหนีออกมา

การหัวเราะนั้นชักนำ Chao4 Tzu3 Lung2 ให้ออกมา เสียคนและม้าไปเป็นอัน ท่านจึงหัวเราะอีกเถ่า โจโฉจึงว่า ชั่งเราหัวเราะนี้เพราะเห็นว่า ความก็คนน้อย มาก

ความคิดChuKoLiang2,

ทำการไม่ออก แม้เหมือนแล้ว เราได้คิดทำการดังนี้ก็จะแบ่งกองทัพมาล้อมไว้

Chou¹ Yu²

ณ ปากทางนี้ ถ้าข้าศึกหนีมากก็จะจับตัวได้โดยง่าย กรันว่าขึ้นกำแพง พอเห็นแสงเพลิงจุดขึ้นถึงที่

ถ้าทำเช่นนั้นแล้ว ถึงเราจะเอาชีวิตรอดไปได้คงได้รับบาดเจ็บสาหัสไปตามกับ พวกนั้นไม่รู้ถึงกฎ
กาน แล้วโยนเสียงกรรโหระงือร้องยกมาสะกิดปากทางนี้ไว้วางหนึ่ง และทหารตั้งปวงนั้นก็

นี้เราจึงหัวเราะเขา" ขณะที่กำลังพูดอยู่นั้น ก็มีเสียงโหระงือดังขึ้นพร้อมกันทั้งสองข้างทั้งหน้าและข้างหลัง Ts'ao²
สวมเข้ามาเป็นวันมาก เกียวหุยรองว่า วายโจโจนี่เป็นศัตรูแผ่นดิน ชง เบ่งใหญ่มาแจ้งสะกิดทาง

Ts'ao¹ ตกใจยิ่งนัก ขึ้นมาโดยไม่ทันใส่เกราะ ทหาร ส่วนใหญ่ขึ้นมาไม่ทันรอบ ๆ
อยู่ ครั้งนี้เห็นมิงไม่รอดชีวิต โจโจโห่ร้องดังนั้นก็กลัวใจโลกอื่นมาพาทหารที่หากนรีบหนีไปก่อนและ

เต็มไปค่ายเปลวเพลิงและควัน ที่ปากทางหุบเขามืดทึบของหนึ่งตั้งสะกิดอยู่ นายกองคือ " Chang¹I⁴Te²
แตกบ่าไปทุกกำบด แล่เกาะดู เกียวเฉียว วิหรงรบพุ่งป่วนกันอยู่ภายหลัง แล้วหนีตามโจโจไป

ชาวเมือง มือกุมทอกพาดขวางตัวยืนดูบนม้าร้องตะโกนว่า " Ts'ao²Ts'ao¹ย้ายศัตรูแผ่นดิน ทหารตั้งปวง
เหล่าทหารซึ่ง เกียวหุยคุมมาขึ้นที่โคมาและวาวูซทั้ง เกราะและเสื้อเป็นวันมาก เกียวหุยเห็นมีใจคิด

เป็น Chang¹Fei¹ ก็รู้สึกดีหนา Hsu³Ch'u³ ขึ้นมาสั่งปราศจากอาน Chang¹Liao²,Hsu²Huang³สอง
ตามโจโจไป

นายทหารขึ้นมาโจมตี เข้ามาทั้งสองข้าง ทหารและม้าทั้งสองฝ่ายชนกันล้มสนมราซาพันกันอยู่ Ts'ao² Ts'ao¹

ฝ่ายโจโจกรันหนีมาไกลแล้ว เห็นทหารของลิวซิ่งตามมาเห็นแว้งอาวุธบาดเจ็บเป็นหลายคน
ความหนีรอดไปได้เป็นคนแรก บรรดานายทหารต่างก็ฝ่าออกไป Chang¹Fei¹เห็นดังนั้นก็ไล่ตามมา Ts'ao²

โจโจจึงถามทหารตั้งปวงว่า เราจะไปเมืองลำกุนั้นไปทางใดจึงจะเร็ว ทหารคนหนึ่งจึงบอกว่า
Ts'ao¹ พุ่หนีอย่างสุดกำลัง ครั้นทหารซึ่งไล่ตามมากอยไกลออกไป Ts'ao²Ts'ao¹ เพลียสุดถึงมาตุภูมิเห็น

ทางลัดนั้นเร็วกว่าทางใหญ่ทหารช่วยเดิน อันทางลัดนั้นเกินยากด้วยเป็นซอกเขา หงุ่มบวมก็มาก บัดนี้
นายทหารส่วนใหญ่ ได้รับบาดเจ็บ ขณะที่กำลังเดินอยู่นั้น มีทหารมารายงานว่า "ข้างหน้าเป็นทางสองแพร่ง ขอ

๑๘ จำนวนเงิน เป็รียบหมายควมว่ารู้จักโลกใจฉ้วนฉนฉน

กว่าจะขึ้นชีวิต แมงภูเขาแถมแม่น้ำกันหน้ายูก็จะทำละงาน ทำลายภูเขาไปให้ได้ บัดนี้เสียทีกับ
และยังเขียน เลื่อกี่ละตั้งไว้สิ้น ขณะนั้นเป็นกลางฤดูหนาวความยากลำบาก จึงเหลือจะพรรณนา

มา คนทั้งปวงยอหวงยูหรือ โจโจจึงให้คนช่วยจับเนื้อเห็บลงมาเดินข้างทาง และทหารข้างหน้า

Ts'ao2 Ts'ao1 เห็นทหารข้างหน้าหยุดมาไม่เดินต่อจึงถามถึงสาเหตุ มีคนกลับมารายงานว่า
เนื้อเห็บไม่ยอมที่ลุ่มที่บวลง ไทมาเดินข้างทางและเดินเร็วไปได้ แมงภูเขาไม่ทำตามให้กัดศีรษะเสีย

"ข้างหน้าเป็นทางเขาและซอกเขา แล้วเมื่อเข้าฝนตก ในหลุมมีน้ำขังอยู่ ก็มาคาโคลนไปข้างหน้ามิได้"
แล้วจึง เคาหูหรือหลงซึ่งกุมทหารป้องกันข้างหลังนั้น ถ้าเห็นคนช่วยจับไม่รีบเดินก็โทษว่า เสียขยาโทษว่า

Ts'ao2 Ts'ao1 โกรธยิ่งนัก ตรวาคว่า "มีคำกล่าวว่าการยาดรหัท ถ้าประทุเขาต้องตัดทาง ประ
กตกพบพานเหล่าทหารข้างหน้าก็ทำถามกำโจโจตั้ง โจโจก็รับมารับไป ในขณะที่ทหารทั้งปวง

น้ำต้องทำสะพานข้าม นี้เพียงแคโคลน ทำไมจะไปไม่ได้" แล้วออกคำสั่งให้คนชราคนอ่อนแอ และทหารที่
เทียบกันกลายเป็นหลายคน ผู้ซึ่งจับช่วยไปไม่ได้ก็มาเขียนข้าง คนทั้งปวงกลัวทางกแก่งขวางให้

ปวงจับลงมาอยู่ข้างหลัง คอง ๆ เดินไป ผู้ที่แข็งแรงนั้นให้หาหิน มีคี่น ขนหญ้า สังกก ฉมทาง ให้ลงมือ
โจโจโยนเสียงร้องไห้โครธ จึงว่าเหตุโลกนทั้งปวงจึงร้องไห้ร้องถึงนี้ การเป็นการ

ทำแต่เดี๋ยวนี้ แมงภูเขาไม่คำสั่งให้ตัดศีรษะเสีย ทหารทั้งปวงจำต้องลงจากหลังม้า ตัดไม้และต้นไม้ข้างทางมาถม
ภายนี้ก็ผูกแถบอุกรรม กรันไปพันซอกเขา เห็นทหารตั้งมากวนนั้นเห็บหวงยูประมาณสามร้อยเศษ โจ

ทางเขา Ts'ao2 Ts'ao1 กลัวข้าศึกจะไล่ถามมา จึงสั่งให้ Chang1Liao2,Hsu3Ch'u3
โจโจให้เร่งทหารรีบเดินไป ทหารทั้งปวงจึงว่ามาและกแววนักแล้ว ฮอโทหยุดพักสักครู่หนึ่งจึงควย

Hsu2 Huang3 นำทหารม้าถือดาบร้อยคน ถ้าเห็นผู้ใดชักช้ายูก็ให้ตัดศีรษะเสีย Ts'ao2 Ts'ao1
ไป โจโจว่า เร่งไปให้ถึง เมือง เกงจิวถวนจึงหยุดพักเถิด แล้วรีบขึ้นมาไปทางทำงิบแผ่นดินถึงกำหนด

ควาร้องไห้คนและม้าออกเดินต่อไป ผู้ที่ตายไปนั้นนับไม่ถ้วน เสียงร้องไห้อังยังไม่หยุด Ts'ao2 Ts'ao1
ฮัวหยง โจโจก็หัวเราะขึ้น ทหารทั้งปวงเห็นถึงนั้นก็สงสัย จึงถามว่าท่านหัวเราะถึงสองครั้งก็

โกรธว่า "อันเป็นและตายนั้นก็ตามแต่ชะตา เหตุใดจึงร้องไห้ร้องไห้กัน ถ้าผู้ใดร้องไห้ก็ ให้ตัดศีรษะทันที"
มีเหตุทุกที บัดนี้หัวเราะอีกโยเอา โจโจจึงว่าเราหัวเราะแยกความกิดองเบง จิวอี้ ฮัวยที่นี้

แล้วให้แยกคนและม้าออกเป็นสามกอง ๆ หนึ่งอยู่หลังให้กอง ๆ ตามมา กองหนึ่งฉมทาง กองหนึ่งให้ตาม
ฮัวบงกษัตริย์ มีโคแดงทหารมาคุมไว้ แมงภูเขาลงเบงจิวอี้มาถึงจะถึงก็ตั้งอยู่เราก็จะเสียทีแก่เขา กรัน

Ts'ao2 Ts'ao1 ไป ครันไปพันที่ขึ้นเดินยาก ทางคอบเรียขื่น Ts'ao2 Ts'ao1 เหลียวหลัง
ว่าภาคกำลังนั้น พอโยนเสียงประทัดแล้วถวนภูเขามาถึงจิวอี้กุมทหารออกมาสะกดทางไว้

ดูเงินมีทหารขึ้นมาตามมาเพียงสามร้อย ข้ามภูเขาสวมเกราะหรือหมวกเหล็กเรียบร้อยไม่ Ts'ao2 Ts'ao1

ใจใดเห็นถึงนั้นก็กใจ จะหนีไปก็ไม่ได้ แล้วยังถามว่านี่มา จังว่าแก่ทหารทั้งปวงว่า บัดนี้
 เร่งให้รีบไป นายทหารทั้งปวงจึงว่า "มาไม่ทันแล้ว ขอให้หยุดพักสักครู่หนึ่ง" Ts'ao²Ts'ao¹
 จวนแล้วแลเห็นใจผู้รบทุกคน ทหารทั้งปวงจึงว่า กนทั้งปวงก็ชวนวญแหวตั้งมากไม่กำลัง จะเ
 ภาว่า "เร่งไปให้ถึงเมือง Ching¹ Chou¹ กอน จึงพักก็เห็นไม่เข้าไป"
 ผู้รบนั้นเห็นรักสน เทียบหยกจึงว่า จะหนีจะสู้ก็ไม่ได้ วันนำใจกวนวญเป็นทหารนั้นก็จริง ถ้าเห็น
 ไปอีกไม่ถึงสี่ห้า^{๑๗} Ts'ao² Ts'ao¹ นั่งอยู่บนหลังม้ายกเส้ขึ้นแล้วหัวเราะด้วยเสียงอันคัง
 ผู้ใดไม่สู้รบแล้วก็มีใจทำอันกราย ประการหนึ่งเป็นผู้มีความกลัว ทั้งรู้จักคุณคนนักถวย แลเวทานก็
 กนทั้งปวงถามว่า "เหตุใดท่านอัครเสนาบดีจึงหัวเราะด้วยเสียงอันคังอีก" Ts'ao² Ts'ao¹
 ได้เสียงผู้ถูกใจกวนวญเป็นวันมาก แมทานเขาไปวากแล้วโดยก็เห็นกวนวญจะไม่ทำอันกรายทาน
 ว่า "ใคร ๆ ว่า Chou¹Yu²; Chu¹ Ko² Liang⁴ เต็มไปด้วยปัญญาความคิดดูบายมาก แต่
 เราเป็นล้วนไม่มีปัญญา ถ้าให้คุมทหารไว้ที่นี้สักกองหนึ่ง พวกเราทั้งหมดก็จะได้แต่ยื่นมือคอยให้ข้าศึกมาผูกมัดเรา
 เท่านั้น" วายังมีทันสิ้นคัก พอได้ยินเสียงประทัดคังขึ้นครั้งหนึ่ง สองข้างทางเรียงรายไปด้วยทหารดาบห้ำรอยคน
 ผู้เป็นนายกองคือ - Kuan¹ Yun² Ch'ang² ซึ่งถือคามบังกรเทียว^{๑๘} ซี่มา Ch'ih⁴ Tu¹^{๑๗} สะกด
 ทางไว้ ครั้นทหาร Ts'ao²Ts'ao¹ เห็นเขาก็หัวหนึ่คือพอ ได้แต่มองหน้ากัน Ts'ao² Ts'ao¹ ว่า
 "ถึงขั้นนี้แล้วมีทางอยู่ คสูตาย" ทหารทั้งปวงว่า "แมคนของเราจะไม่ขาด บัดนี้ไม่มีกำลัง เหตุใดจะเข้าสู้รบ
 ได้อีกเล่า" Ch'eng² Yu⁴ จึงว่า "ข้าพเจ้าทราบมานานแล้วว่า Yun² Ch'ang² นั้นแข็งกระด้างต่อ
 ผู้ที่เหนือกว่าตน แต่มีใจสงสารผู้ต่ำกว่าตน หัก วญผู้ซึ่งแรง ช่วยเหลือผู้ท่อนแอกกว่าตน เป็นผู้รู้จักคุณคนนัก
 และมีน้ำใจสยาบพียงนัก เป็นผู้รักผู้ถูกตเวที่ยิ่ง ท่านอัครเสนาบดีเคยมีคุณต่อเขา บัดนี้เห็นอยู่แต่ทานจะออกไป
 เอง กล่าวถึงเรื่องนี้แล้ว อาจจะรอดจากภัยครั้งนี้ได้ Ts'ao² Ts'ao¹

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๑๗ สี่ห้าสิบแปด

๑๘ ดาบของกวนวญ (ดูรูปในหมายเหตุ ๔ ประกอบด้วย)

๑๙ ซี่มาของกวนวญ มาแล้วมีสีกายแดง ก็กำลังมาก ก็เป็นมาของ

สีไป เมื่อกวนวญมาตีไปกาย จึงได้มาตัวนี้มาเป็นกรรมสิทธิ์

โจโฉเห็นชอบด้วย จึงรับมาเข้าไปใกล้ กอนกั้วงก้านี้ แล้วยังถามว่า ท่าน
ก้านี้ Yun2 Ch'ang2 ว่า "แต่ท่าน

จากเรามา ยังมีความสุขอยู่หรือ

นายพมจาก

กวนจูได้ จึงตั้งนั้นก็ยอมกั้วงก้านี้แล้วว่า สู้แต่ทุกก็เป็นประมาณอยู่ บัดนี้จึง เบ่งให้ข้าพเจ้า

แล้วว่า "ข้าพเจ้าตั้งแต่รับคำสั่งจากท่านเสนาธิการ ไกลมาคอยท่าน

มาข้ามหาอุปราชเสีย โจโฉจึงว่า เราแตกพ่ายมาถึงที่นี่ใดความลำบากนัก ท่านจงเห็นแก่ความ

อัศจรรย์เสียเถิด" "เราแตกพ่ายมาถึงที่นี่เห็นไม่ทางหวังว่าท่านนายพลคงจะมีความระลึก

ไมตรีมองเราซึ่งมีไว้แก่ท่านแก่ก่อน จงเปิดทางให้เราไป กวนจูจึงตอบว่า ซึ่งคุณของมหาอุปราช

ถึงวันนี้ผ่านมาเป็นสำคัญ" "จึงว่า" "อัศจรรย์เสียเถิด

อยู่กับข้าพเจ้านี้ก็จริงอยู่ ครั้งเมื่อวันเคี้ยวขกมารบท่านจำแนบแบบนั้นข้าพเจ้าได้พาหาช่างนั้น เหลือยัง

ได้หา Yen2 Liang2

บุ๋นทิว แทนคุณท่านแล้ว บัดนี้เป็นภาระของง เบ่งใช้ให้มา ซึ่งท่านจะให้ข้าพเจ้าเปิดทางให้ไปนั้น

wen2 Ch'ou3 แก่ท่านให้รอดพ้นอันตรายที่ Pe2 Ma3 เป็นการสนองคุณท่านแล้ว การวันนี้เหตุ

จะมีเวลาโทษข้าพเจ้าหรือ

โจจะเอาเรื่องส่วนตัวมาลบล้างเรื่องหลวงเล่า"

โจโฉจึงว่า ซึ่งท่านแทนคุณเราครั้งนี้ก็จริง และเมื่อท่านหักคานฮวงมาถึงห้าตำบล แล้ว

"ท่านยังจำเรื่องเมื่อครั้งท่านวางโทษ รณ ค่ายตั้งตัวใครหรือไม่ อันชายชาติภาคนี้ ความ

มานายกานแฉกทหารทั้งปวง เสียเป็นอันมาก๒๐ เราก็มิได้โกรธขวยคิดถึงคำที่ท่านได้ว่าไว้๒๑ เรา

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

๒๐ ความนี้อ้างถึง เหตุการณ์เมื่อครั้งกวนจูหนีโจโฉกลับไปหาเล่าปี่
๒๑ เมื่อกวนจูจะไปอยู่กับโจโฉนั้น กวนจูขอไว้ขอหนึ่งว่า ถ้ากรณรัฐาคราชของเล่าปี่เมื่อใด
ก็จะกลับไปหาเล่าปี่ เมื่อนั้น

จึงให้หนังสือไปถึงแอสทูลัน ซึ่งช่วยแม่เฝ้าดวงโหล่โดยท่านไป บัดนี้แล้วเราเข้าหาจนเหมือนหนึ่ง
 มีน้ำใจรู้คุณคน เป็นสิ่งสำคัญ ทำให้ท่านจะไม่รู้เรื่องในหนังสือ Ch'uh1 Chuh1 ซึ่งกล่าวถึง Yu2Kung1
 กนหากนำ แลวกก็ไม่ทอสูท่าน ๆ จึงเห็นไมเกรที่เราซึ่งไกววนวนท่านจงปช่วยเราให้พบภัยเกิด กวน
 และTzu3Cho2, Yun2Chang2เป็นผู้ที่ถือความกตัญญูรู้คุณคนหนักแน่นดุจภูเขา Yun2 Ch'ang2 ไค้ฟังก็
 วกไค้ฟังตั้งนั้นก็มีความสงสาร ทั้งก็คิดถึงคุณซึ่งมีมาแต่หลัง จึงมีมาพาทหารหึกทางเสียบ
 รู้สึกถึงคุณของTs'ao2 Ts'ao1 ซึ่งมีต่อคนในอดีต แลคนยังพันนายคำนึงห้าตำบล เหตุไฉนจะไม่กลับใจเล่า

โจโฉเห็นดังนั้นก็ช่วยคลายใจรีบม้าไป ทหารเห็นเอามามาได้ประมาณสามสิบคน กวนจูเห็น
 ยิ่งเห็นทหารในทัพ Ts'ao2Ts'ao1 มีที่ท่ากลัวเกรง น้ำตาคลอตาก็มีใจสงสารจึงชักม้ากลับ ส่งทหารทั้งปวงว่า
 ทหารโจโฉซึ่งอยู่ภายหลังนั้นจะรีบมาโจโฉไป กวนจูจึงหวาดกลัวเสียบวันถึง ทหารซึ่งมีมาเกิน
 "จงกระจายกันไป" อันเป็นความคิดซึ่งเห็นคิดว่าจะปล่อย Ts'ao2 Ts'ao1 Ts'ao2 Ts'ao1 เห็น
 เค้าไค้ยืนถึงนั้นก็กลัวใจจึงถูกเข้า กำกับกวนจูสิ้นทุกคน กวนจูเห็นทหารทั้งปวงวอนนมก็มีกรรมของ
 Yun2Ch'ang2 ชักม้ากลับ ก็พานายทหารทั้งปวงควบขับออกไปพร้อมกัน เมื่อ Yun2 Chang2 กลับมามีอีก
 สารมิไค้ว่าประการใด ทหารทั้งปวงกำกับกวนจูแล้วก็รีบมาโจโฉไป

Ts'ao2 Ts'ao1 กับนายทหารทั้งปวงผ่านไปแล้ว Yun2 Chang2 ทวาดด้วยเสียงอันดัง นาย
 ทหารทั้งปวงลงจากม้า ร้องท่มร้องไห้ ราบลงกับพื้น Yun2 Chang2 รู้สึกสงสารยิ่งขึ้น ลังเลใจอยู่
 พอChang1 Liao2 ขึ้นมาถึง Yun2 Ch'ang2 เห็นเข้าก็ยิ่งนึกถึงเรื่องหลังตอนโจยวไค้ดูแล้วปล่อยไป
 ปลายใจโฉกรันมาทหน้าบหัวหงก เหลียวหลังมาเห็นทหารสามเพียงยี่สิบเจ็ดคน ฉะเมื่อ

Ts'ao2 Ts'ao1 รุกค้ำกัญ Hun2 Yang2 ไปถึงปากขบ เขาจึงเสียวหลังดูทหาร
 เดินทางมานั้นโจโฉสรร เรือดูกวนจูว่าฝ่ายขวามัก กรันเวลาพลบค่ำโจโฉเห็นทหารกองหนึ่งจุดคบ
 ซึ่งตามมา ก็เป็นมีเพียงทหารม้ายี่สิบเจ็ด กรันเวลาพลบค่ำใกล้จะถึง Nan2 Chun4 ก็เป็นมีทหารและ
 เพลิงมาข้างหน้าเป็นวันมากก็กลัวใจ ก็คิดว่าครั้งนี้ชีวิตเราจะมาถึงแก่ความตายเป็นมั่นคง กรันโฉ

ม้าหมู่หนึ่งจุดไฟสว่างสะกิดทางอยู่ Ts'ao2 Ts'ao1 จึงตกใจยิ่งนักว่า "ชีวิตเราคงถึงแก่ความตาย
 เขาไปเห็นใจหยิน เขามากำกับโจโฉแล้วจะกวา ขาพเจ้ารู้ข่าวความหาอุปราชเฉียบที่เกาะซึก จึงกุม
 เป็นแน่" กรันกองทหารลาดตระเวณขึ้นมาถึงหมู่หนึ่ง เห็นว่าเป็นพวก Ts'ao1 Jen2 Tsao2Ts'ao1
 ทหารมารับท่าน โจโฉปรับทุกข์แก่โจหยินแล้วพดทหารเข้าเมืองจำกุน โจหยินจึงให้แก่งโทะแฉว
 ก็คอยคลายใจTs'ao1 Jen2มารับ Tsao2Tsao1 แล้วว่า "มีจะทราบว่าคุณเสียที ก็ไค้กลับไปไกลจากที่นี่

เมื่อจิตใจกับที่ปรึกษาแพทย์สุภาหวังจะให้กลายความทุกข์

ได้แต่มารับแค้นนี้ Ts'ao² Ts'ao¹ ว่า "ไม่นึกเลยว่าจะมาพบกับท่านที่นี้อีก Ts'ao² - ขณะนั้นเมื่อภิกษุเฝ้าอยู่ใจโลดวงให้ ที่ปรึกษาแต่ทหารเห็นถึงนั้นก็ส่งสัจจึงถามใจโจฉา เมื่อ Ts'ao¹ พาพวกเขาไปพักอยู่ใน Nan² Chin⁴ Chang¹ Lia² ก็ตามมาถึง แล้วพูดถึงนิสัยอันก็ประหลาดมากแฉงทางนั้นโลกความลำบากเป็นวันมาก นายเจาเห็นท่านทำผู้เป็นทุกข์ไม่ บัดนี้ท่านพามาจาก จำคำ Yun² Ch'ang² Ts'ao² Ts'ao¹ ทราบจตุทวารเต็มมีผู้มากเจ็บมากมาย จึงให้ทหารพักผ่อน เช้าเมื่อเช้าก็แล้ว ขอบแต่จะขังผู้ทหารยกไปแฉงแฉงจึงจะควร เหลือใจท่านจึงมารวงให้ฉะนี้เถิด

Ts'ao² Jen² วางสุรภาพลงใจ ที่ปรึกษาทั้งปวงอยู่ ณ ที่นั้นด้วย ทันใดนั้น Ts'ao² Ts'ao¹ ก็เงยหน้าขึ้นร้องไ้กล่าวว่าตรวญที่ปรึกษา ทั้งปวงว่า ท่านอักษรเสนอมืดในฆงขณะนี้โดยนจากถ้าเสื่อของหลอหวัด ก็หากว่าไม่บัดนี้มาถึง เมืองมีเสบียงอาหารแล้ว การจะจัดแจงทหารและมาเว สอแฉงแฉง โศกโศกบรองไป ฉะนี้เอา โจโฉว่า เรายังให้เพราะเหตุก็ถึงทุกข์แฉง แฉงแฉงยังไม่มาถึงจะได้มาด้วยเรา ๆ ก็จะไม่ยาก ถึงเพียงนี้ ว่าแล้วก็ร้องไห้ถึงทุกข์แฉง

ที่ปรึกษาทั้งปวงก็พูดกริ่งใจไว้ถึงสิ่งซึ่งถึงว่า "โอ Feng⁴ Hsiao⁴ เรามากเจ็บใจนัก Feng⁴ Hsiao⁴ Feng⁴ Hsiao⁴ เสียความนัก Feng⁴ Hsiao⁴ เอย" ที่ปรึกษาทั้งปวงจึงไปปลอบอายุใจอยู่ตาม ๆ กัน กรันเวลารุ่งเช้าโจโฉจึงว่าแก่โจหยินว่า เราจะกลับไปเมืองสุโห่ ถ้วน

วันรุ่งขึ้น Ts'ao² Ts'ao¹ เรียก Ts'ao² Jen² มาว่าบัดนี้เรา Hsu³ Tu จัดแจงทหาร แฉงแฉงมาที่เวาเมืองกังกั้งให้ได้ แล้วเจ้าจงอยู่รักษา เมืองลำกุน เราจะ ทหารและม้า แฉงแฉงมาแก้แค้นให้ได้ ทั้งหมด เรามี

เขียนหนังสือเข้าเผินไว้ให้สำหรับก้าว แม้วบจนเมื่อใดให้ฉีกฉีกออกกว่านดูแล้วจงทำตามหนังสือ อัน ดูบายอย่างหนึ่งจะบอกไว้ที่อย่างลับ ๆ อย่าเพิ่งเปิดออก ต่อเวลานั้นจึงเปิดออกดู แล้วทำตามดูบายนี้ จะทำให้ ชาวเมืองกังกั้งนั้นจะไม่มาช่วยได้ แล้วโจโฉก็เขียนหนังสือเข้าเผินส่งให้โจหยิน ๆ รับเอาหนังสือ Tung¹ Wu² เกรงกลัว Nan² Chun⁴ "Ts'ao² Jen² Ho¹ Fei¹, Haiang¹ Yang² ผู้ใดจะอยู่ แฉงแฉง เมืองทัพป่านั้นเป็นแฉงแฉงแฉงเมืองกังกั้ง ท่านจะให้ผู้ใดอยู่รักษา โจโฉจึงว่า เมือง รักษา "Ts'ao² Ts'ao¹ "Chou ขึ้นตัวเจ้าจงอยู่รักษาคุ้มครอง ส่วน Hsiang¹ Yang² นั้นเราให้

^{๒๒} ภายหลังรับราชการเป็นที่ปรึกษาของโจโฉอยู่ ๑๑ ปี พออายุ ๓๘ ปีก็ป่วยถึงแก่กรรม ภายหลังมีพิภพการดูการดูหน้าโคดูดวง โจโฉเคยสรรเสริญคุณแก่ว่ามีสติปัญญาจะหมายการสิ่งใดมิได้ผิด (ส่วนลก ทายกอนที่ ๓๐)

Hsia4 Hou2 Tun1 อู๋ริักษา Ho1 Fei1 อันเป็นที่สำคัญที่สุด เราโคสั่งให้
 เมืองเกาจิวกับเมืองล้ากุนันเจาจงริักษาไว้ทั้งสองเมืองเถิก อันเมืองชงหยงนั้นเราให้แฮหัวซุน
 Chang1 Liao2 เป็นแม่ทัพใหญ่ Lo4 Chin4, Li3 Tien3 เป็นแม่ทัพรองอู๋ริักษาแล้ว
 อู๋ริักษาแล้ว แต่เมืองหันปานเราจะให้เตียวเลี้ยวอยู่เป็นเจ้าเมือง แลดิเตียนกับงักจิ้นเป็นปลัด
 แม่เรืองอู้กเดินจงรีบรายงานไปให้เรา" ครั้นจัดแจงเสร็จแล้ว Ts'ao2 Ts'ao1 ก็ขึ้นมา ทหารรคพวก
 ถึงมีกักรสิ่งใดก็ให้บอกไปถึงจะโคช่วยกัน แล้วโจโฉจัดแจงขุนนางแลทหารเมืองเกาจิวโต๊ะขึ้น
 กลับ Hsu3 Tu1 อย่างเร่งรีบ ขุนนางฝ่ายทหารและพลเรือนชาว Ching1 Chou1 ซึ่งมาก่อนนั้น
 อันมากก็ยกกลับเมืองสุโต โจหยินจึงให้โจหลงบุตรของคุมทหารไปอู๋ริักษาคานอิเหล่ง
 Ts'ao2 Ts'ao1 นำกลับไปได้ใช้สอน Ts'ao1 Jen จึงส่ง Ts'ao1 Hung2 ให้ไปริักษา I2 Ling2
 Nan2 Chun4 เพื่อป้องกันทัพ Chou1 Yu2

ฝ่ายกวนอู๋ครั้นเปิดทางให้โจโฉแล้ว จึงคุมทหารกลับมาถึงหน้าค่ายแฮเคาพร้อมกับเตียว
 ในขณะนั้น
 หุย จูหลง ในขณะนั้น เตียวกวย จูหลงโคทหารแลมากับเครื่องศาสตราวุธสิ่งของต่าง ๆ เข้าไป
 ทหารทุกกองต่างเฝ้ามาศรัวรุช เงินและทหารก็มากมาย Hsia4 K'ou3 มี Yun2 Ch'ang2
 ไทชงเบ่ง ๆ ครั้นรู้ว่ากวนอู๋มาถึงหน้าค่ายจึงพาเลาปหน้าเป็นออกไปรับแล้ววาแกกวนอู๋วา ตัวเรา
 ผู้เดียวไม่ได้แม่เซลยสักคน ตัวเปล่ากลับมาพบ K'ung3 Ming2 เวลานั้น K'ung3 Ming2
 รูวาทานบูมีน้ำใจช่วยท่านบุรุษวางแผนดินไปโคสิริชะโจโฉจึงเป็นศักรูราชสมบัติมา "เราออกมารับ
 กำลักรินเลี้ยงฉลองชัยชณะอยู่กับ Hsuan2 Te2 ครั้นรูวาทานบู Yun2 Ch'ang2 มาถึง
 ทานควยความขอนดี
 K'ung3 Ming2 ก็ออกไปในทันที ถือจอกสุรวาไปคอนรับวา "ขอแสดงความยินดีที่ทานนายพลได้
 กร่นอูโคพิงคังนั้นถึงอยู่ ชงเบ่งเห็นกวนอูสะเทินใจคังนั้นจึงแกลงว่าวา ทานนอยใจเรา
 สร้างความค้อนยิ่งโคย กำจคมคักรัยของโลก ควรที่เราจะออกไปรับทานแก่ไกล เพื่อแสดงความยินดีคัวย"
 หรือวาไม่ไปรับถึงกลางทาง แล้ววาแกทหารทั้งปวงวา เหตุโคจึงไม่บอกชาวให้เรารุกอนจะโค
 Yun2 Ch'ang" นิ่งอยู่ K'ung3 Ming2 จึงวา "เราไม่ไปรับทานแม่ทัพแต่ไกล ท่านจึง
 ไปรับกวนอู ควรหรือนิ่งเสียโค แล้วให้กวนอูโกรชจนไม่พุกกับเรา กวนอูโคพิงชงเบ่งว่าคังนั้น
 โตรชไม่พอใจเช่นนั้นหรือ" แล้วเหลียวมองซ้ายขวาวา "เหตุโคพวกตัวจึงไม่รายงานให้เรารุกอน" Yun2
 จึงวา ขาพเจาจะมารับโทษ ชงเบ่งจึงแกลงถามวา ทานไปไม่พบโจโฉจะกลับเอาศักรชะเรา
 Ch'ang2 ว่า "ข้าพเจากลับมาครั้งนี้เพื่อรับความตาย" K'ung3 Ming2 ว่า Ts'ao2

หรือ กวนอูจึงบอกว่า ข้าพเจ้าไปนั้นพบโจโฉเหมือนคำท่าน แต่ข้าพเจ้าหาไม่มีมือไม้ โจโฉจึง
 Ts'ao1 มีใ้หนูไปทาง Hua2 Yang2 หรือ Yun2 Ch'ang2 ว่า "มาทางนั้น แต่
 หนีไป ชงเบงก็หัวเราะแล้วถามว่า อันตัวโจโฉหนีไปได้นั้นก็ตามที่เถิด แต่ท่านยังจับทหารมา
 ข้าพเจ้าหาไม่มีมือไม้ Ts'ao2 Ts'ao1 จึงไ้คนรอกไปไ้" K'ung3 Ming2 ว่า "คงจับทหาร
 ไ้บางหรือไม กวนอูบอกว่า ถึงทหารโจโฉนั้นข้าพเจ้าก็จับไม่ไ้ ชงเบงทำเป็นโกรธแล้วว่า
 ไ้มากกระมัง" Yun2 Ch'ang2 ว่า "ไม่ไ้สักคน" K'ung3 Ming2 ว่า "ทั้งนี้เพราะท่าน
 ตัวท่านไม่พบโจโฉแล้ว หากคิดถึงคุณเขาอยู่จึงมีไ้เอาศิระมานั้นโทษท่านใหญ่หลวงนัก ซึ่งสัญญา
 ศึกถึงคุณของ Ts'ao2 Ts'ao1 แค่นั้น จึงบุกปล้นไป เรามีหนังสือสัญญาของท่านอยู่ที่นี้ จึงจำ
 ว่าไว้นั้นลืมเสียแล้วหรือ กวนอูจึงตอบว่า ซึ่งข้าพเจ้าให้สัญญาไว้ว่า ถ้าพบโจโฉแล้วมีไ้เอา
 ต้องพิจารณาโทษท่านตามวินัยทั้ แล้วทวาคให้ทหารเอาตัวไปตัดศิระ นี้แหละ
 ศิระมานั้นก็จะให้ศิระข้าพเจ้าแทน

"การยอมตายครั้งหนึ่งเพื่อตอบแทนผู้มีคุณ ทำให้คนสมัยหลังอีกพันปีรู้จักชื่อผู้รักคุณคน"

ไม่ทราบว่ชีวิต Yun2 Ch'ang2 จะเป็นอย่างไรไปรคฟังประโยคต่อไปซึ่งจะอธิบายอย่างละเอียด

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

